Paul Anthony Taylor, Aleksandra Niedzwiecki,
Matthias Rath i August Kowalczyk

NAZISTOWSKIE KORZENIE „BRUKSELSKIEJ UE”

To, co zawsze chciałeś
wiedzieć o „brukselskiej UE” –
lecz nikt nie śmiał ci powiedzieć!

**Paul Anthony Taylor, Aleksandra Niedzwiecki,
Matthias Rath i August Kowalczyk**

NAZISTOWSKIE KORZENIE „BRUKSELSKIEJ UE”

Fundacja Zdrowia doktora Ratha

To, co zawsze chciałeś wiedzieć o „brukselskiej UE”
lecz nikt nie śmiał ci powiedzieć!

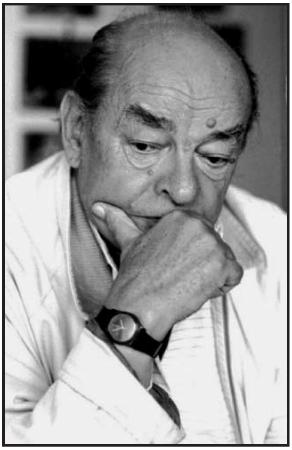
Ci, którzy nie pamiętają o przeszłości,
skazani są na powtórzenie jej.

Georg Santayana

Distribution:
Dr. Rath Education Services B.V.
Postbus 656
NL-6400 AR Heerlen

Tel.: 0031-457-111 222
Fax: 0031-457-111 229
E-Mail: info@rath-eduserv.com
Internet: www.rath-eduserv.com

Spis treści

August Kowalczyk

Wstęp

Zaprzyjaźnić się można różnie.

Szczęśliwy, który zaprzyjaźni się w PRAWDZIE.

Szczęśliwy bo ponad Wiarę, Nadzieję i Miłość jest dzieło DOBRA, czyli PRAWDA. Często pojawia się na gruzach naszej naiwności i niewiedzy, staje się siłą sprawczą myślenia „na nowo" i potrzeby działania.

I wtedy, w przestrzeni międzyludzkiej pojawia się, lub pojawiają się ci, którzy wiedzą. Wiedzą, albo tylko mówią, że wiedzą.

Jeżeli nasze życie i ta przestrzeń są wypełnione historią, wpisaną w to życie, w nasze życiorysy, jest szansa, że bardzo szybko rozpoznamy tych co tylko mówią.

Po pierwsze, rozpoznajemy słyszany już niegdyś głos, głos tego, który z PRAWDĄ się mijał. Kłamał, kręcił, interpretował. Niekiedy są to głosy tych co zabijali, niekiedy które nakazywały – zabij! A po udanych maskaradach podnoszą palec ku niebu, „nie zabijaj" wołają.

August Kowalczyk
KL Auschwitz
Numer obozowy 6804

A niekiedy z za kulis z napisem Komisja Europejska wychylają się twarze, które znam nie z nazwiska, nie z imienia.

To ława oskarżonych i osadzonych w Norymberdze, dyrektorów, radców, inżynierów, na oświęcimskich polach budowniczych Zakładów Chemicznych IG Farben Auschwitz.

Widzieli śmierć i katorgę umierających, ale wzrok odwracali ku dalekiemu horyzontowi.

Słyszeli ryczących bandytów nadzorców, przekleństwa i odgłosy razów, niekiedy śmiertelnych, jednak dziwnie głusi byli na wołanie o ratunek bądź litość.

W milczeniu obserwowali wskaźniki i trzymali kasę. Martwiła jedynie słaba wydajność śmiertelnego wysiłku.

14 czerwca 2003, w 63 rocznicę pierwszego transportu Polaków do KL Auschwitz, numery od 31 do 728, w stolicy Holandii Hadze słucham słów prostych, głęboko edukujących przez tę prostotę i oczywistość interpretacyjną historii.
Wypowiadał je dr Matthias Rath, prezydent Fundacji Zdrowia.

To było haskie spotkanie ludzi, którzy przyjechali z całego świata aby dać świadectwo słowom głoszonym przez prezydenta.

Spotkanie zakończyło się apelem do Międzynarodowego Trybunału w Hadze.
Apel, jak każdy apel, zawierał postulaty, ale i uczył.

I wtedy zostały jakby obalone, no może nie obalone jeszcze, ale mocno uchylone parawany kryjące PRAWDĘ, czyli fakty o pieniądzach, kartelach, przemyśle farmaceutycznym, o IG Farben, moim dłużniku. Do dzisiaj nie otrzymałem należnego mi wynagrodzenia za pracę niewolniczą, pracę od kwietnia 1941 do maja 1942, przy budowie IG Farben Auschwitz.

Struktury, które prawie zawsze są antynomią wolności i tym razem stanęły po stronie kata nie ofiary.

Pod APELEM do Międzynarodowego Trybunału w Hadze złożyłem podpis – August Kowalczyk, były więzień niemieckiego, nazistowskiego obozu koncentracyjnego i zagłady Auschwitz, numer obozowy 6804.

Od tamtego czasu nasze wspólne działania doprowadziły nas do programu „Europa dla ludzi przez ludzi" czyli „Społeczny projekt Konstytucji Europejskiej".

IG Auschwitz był stuprocentową spółką zależną kartelu IG Farben, skupiającego przedsiębiorstwa BAYER, BASF, HOECHST. Powstały na zlecenie kartelu naftowego, IG Auschwitz stał się największym obiektem przemysłowym ówczesnej Europy, produkującym syntetyczne paliwo i kauczuk na potrzeby podboju kontynentu euroazjatyckiego.

Ten obejmujący ponad 24 km² kompleks przemysłowy zbudowany został przez robotników przymusowych z obozu koncentracyjnego Auschwitz. Jednym z nich był August Kowalczyk - wówczas naoczny świadek panowania kartelu nad Europą, dziś - „Strażnik pamięci".

Ta książka jest opisaniem, jak PRAWDA, jej oczywistość, zrozumienie a przede wszystkim wiedza i zaufanie, szukają się wzajemnie i z osobistych przeżyć, nawet tych najbardziej subiektywnych doświadczeń, poprzez „sztafetę pamięci i zdrowia" dojść do przejrzystości społecznych i politycznych prób, porzucenia retoryki, przeważnie wyborczej, a więc niezobowiązującej, w imię PRAWDY.

I wtedy właśnie będziemy mogli zaprzyjaźnić się w PRAWDZIE.

August Kowalczyk

Dlaczego?
Albo-
Dlaczego ja?
Albo-
Dlaczego właśnie ja?
Te trzy „dlaczego”, to jedno pytanie. Za każdym razem wzmocnione jednym słowem, podkreśla wagę oczekiwanej odpowiedzi. Odpowiedzi jakiej musiałem udzielić sam sobie, już natychmiast po „drugich narodzinach”, czyli buncie Karnej Kompanii w niemieckim nazistowskim obozie koncentracyjnym i zagłady Auschwitz-Birkenau, zakończonym zbiorową ucieczką.

10 czerwca 1942 roku.

Uciekało ponad pół setki więźniów, 13 poległo, 20 złapano, 9 uciekło.

Pytanie moje i odpowiedź moja.
Nie od razu! Nie!

Kiedyś
nie wiedziałem o tym,
że moje miejsce na ziemi
nie w cieniu domowych lip
nie w cieple czterech ścian
nie wśród tych co się śmieją
nie z tymi co po drodze
  do miłości nadziei i wiary
budują kościoły własnych marzeń
nie w kraju bezpiecznym
koni na biegunach
pachnącej bulki z jarmarku.

Dowiedziałem się przecież
że moje miejsce na ziemi
oplecione cierniową koroną
podtrzymują białe palce słupów
druciane żyły przenika
fala elektrycznego prądu
(teraz już nie – ale kiedyś)
i dlaczego
jeśli znów zstępuję
w ten krąg kolczasty
ogarnia mnie-
links…links
Mützen ab…
Augen rechts…
Im Lager Auschwitz war ich zwar…
- i wreszcie to najważniejsze
- jesteś przypisany
należysz do tej ziemi
do tych kamieni.
Uciekłem wtedy
przed runiczną magią dwóch liter – SS
przed ciekawością martwych oczodołów
ale została moja PAMIĘĆ
i wracam
bo przynależę TU
do tego miejsca
na ziemi.
Dlatego żyję
z tym miastem,
Oświęcim.

Further information: GB1AK479

Wstęp

Książka ta opowiada historię, którą wielu czytelników może, z powodów oczywistych, początkowo odrzucić. Postępując tak, mogą powiedzieć, że jeżeli te brzemienne w skutkach informacje historyczne udokumentowane tutaj byłyby prawdziwe, to z pewnością słyszeliby o nich wcześniej.
Mając świadomość tego, my, jako autorzy, uznajemy to za nasz obowiązek zachęcić naszych czytelników nie tylko do przeczytania tej książki, lecz także do przyjrzenia się i przestudiowania dokumentów źródłowych podanych na dole jej stron.

Przez prawie trzy czwarte stulecia, mówiono światu, że II wojna światowa została wywołana przez psychopatę, Adolfa Hitlera, i jego świtę rasistowskich chuliganów, nazistów. Jednakże, fakty są takie, że II wojna światowa była wojną podboju prowadzoną w imieniu kartelu chemiczno-naftowo-farmaceutycznego w celu objęcia kontrolą wartych wiele biliardów dolarów globalnych rynków w wyłaniających się obszarach produktów chemicznych, które można było opatentować.

Oficjalne dokumenty Kongresu USA i norymberskich trybunałów zbrodni wojennych jednoznacznie pokazują, że II wojna światowa była nie tylko przygotowana, lecz także logistycznie i technicznie wsparta przez największy i najbardziej znany w owym czasie kartel naftowo-farmaceutyczny, a mianowicie, niemiecki kartel IG Farben, w którego skład wchodziły Bayer, BASF, Hoechst i inne firmy chemiczne. Podsumowanie aktu oskarżenia z Norymbergi dowodzi, ze bez IG Farben II wojna światowa nie miałaby miejsca.

Z tej książki można się także dowiedzieć, że I wojna światowa, druga największa tragedia XX wieku, była właściwie pierwszą próbą podbicia świata przez te korporacyjne interesy. Co więcej, po tym, jak obie te militarne próby podporządkowania Europy upadły, kartel naftowo-farmaceutyczny zainwestował w trzecią próbę: ekonomiczne i polityczne podbicie Europy za pomocą „brukselskiej UE”.

Nic więc dziwnego, że kluczowych architektów brukselskiej UE rekrutowano spośród tych technokratów, którzy już kreślili plany Europy po II wojnie światowej pod kontrolą koalicji nazistów i kartelu. Książka ta przedstawia tych udziałowców kartelu – ubranych nie w wojskowe mundury ale w szare garnitury – z których najbardziej znanym był Walter Hallstein, pierwszy prezydent tzw. Komisji UE. Odpowiedź na pytanie, dlaczego prawdopodobnie nie słyszeliście o tych wstrząsających faktach przedtem, jest prosta. Po 1945 roku kartel zainwestował setki miliardów dolarów w tylko jeden cel: napisanie historii od nowa i zatuszowanie jego kryminalnej przeszłości. To zatuszowanie, w odniesieniu do korporacyjnych źródeł dwóch wojen światowych, było oczywiście wstępnym warunkiem trzeciej próby kartelu – tym razem poprzez brukselską UE – podboju i kontroli Europy.

Najwidoczniej, interesy kartelu miały nadzieję na scementowanie ich kontroli nad Europą poprzez brukselską UE bez wyciągania kiedykolwiek na światło dzienne tych ciemnych korzeni. Niestety, ten plan się nie powiódł. Publikacja niniejszej książki i dziesiątki tysięcy autentycznych dokumentów, na które się ona powołuje, oznaczają, że eksperyment brukselskiej UE skończył się. Wątpliwe jest, by jakakolwiek demokratyczna osoba, organizacja lub partia poparły teraz tą trzecią próbę podboju Europy.

Książka ta jest także wyjątkową okazją dla tych wszystkich polityków i partii politycznych zwabionych, by wspierać brukselską UE bez znajomości jej historii lub rozumienia jej prawdziwego celu. Dotyczy to 27 przywódców państw, którzy podpisali „Traktat lizboński", większość z których nie rozumiała, że ich podpisy tworzyły „Akt pełnomocnictwa" dla kartelu i jego udziałowców, umożliwiający przejęcie kontroli nad Europą. Politycy ci i partie polityczne mają teraz szansę dokonania całkowitego nawrotu i publicznego odwołania swego poparcia dla modelu Europy, który był budowany przez dziesięciolecia kłamstw i oszustw.

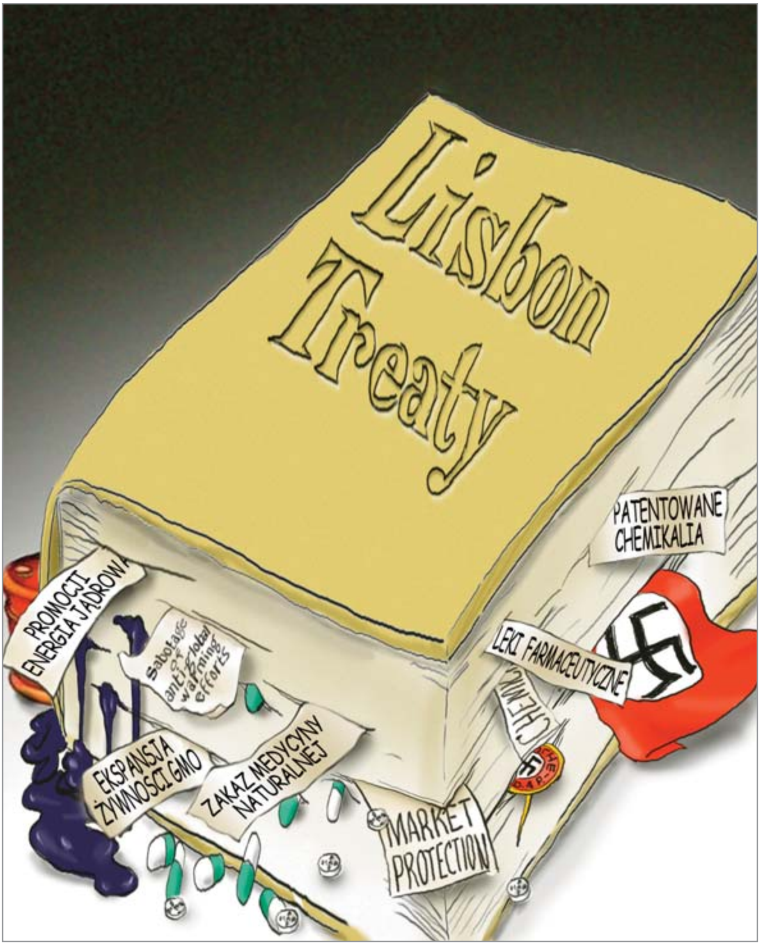
Dla obywateli Zjednoczonego Królestwa, pokazanie historycznych korzeni brukselskiej UE jest szczególnym powodem do zdenerwowania. Dwukrotnie poprzednio – w I i II wojnie światowej – od-

grywając krytyczną rolę w ratowaniu Europy przed przejęciem przez kartel i jego politycznych udziałowców, stają teraz przed możliwością tego, iż wielkie ludzkie poświęcenie ich rodaków poszło na marne. Poddanie się Traktatowi lizbońskiemu i brukselskiej UE będzie oznaczało, że życie sześćdziesięciu milionów Brytyjczyków żyjących obecnie i niezliczonej ilości tych jeszcze nienarodzonych znajdzie się w jarzmie absolutnie tych samych interesów, które próbowały podbić i podporządkować sobie Zjednoczone Królestwo dwa razy przedtem.

Dlatego zachęcamy was, czytelników tej książki, do przekazywania tych ważnych informacji rodzinie, znajomym, kolegom w pracy i w waszej społeczności. Ponadto, zachęcamy was do przedstawiania informacji zawartych w tej książce waszym politycznym przedstawicielom – na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim. Robiąc to, musicie wywierać nacisk na tych polityków, żeby dokonali wyboru: albo pozostać ślepym na prawdę i, tym samym, nierozważnie popierać przejęcie Europy przez dyktaturę korporacyjnych interesów, albo działać na rzecz ochrony demokracji i zdrowia, i życiowych interesów milionów ludzi. Wybór, jakiego dokonają ci politycy w odniesieniu do ich stanowiska co do brukselskiej UE będzie najważniejszą decyzją w ich politycznej karierze.

Po tym jak ostatnia próba kartelu kontrolowania Europy upadła w 1945 roku, jedną z najczęściej używanych przez jego politycznych udziałowców wymówek była ta, że oni „nie wiedzieli". Po publikacji tej książki, jednak, żaden polityk dzisiaj nie może składać takiego oświadczenia w obronie swojego kontynuowanego poparcia dla „brukselskiej UE".

Z historycznej perspektywy, tym, co jest najpilniej potrzebne teraz jest ruch ludzi. Jest to szczególnie ważne, ponieważ politycy w wielu krajach Europy stali się podatni na korporacyjne interesy kartelu naftowo-farmaceutycznego i tym samym nie są już niezależnymi obrońcami interesów ludzi. Dlatego też ruch społeczeństwa będzie jedynym gwarantem wolności, demokracji i niezależności dla ludzi zarówno w Wielkiej Brytanii jak i w Europie.

Lizboński Traktat o Pełnomocnictwach - platforma startowa dla Kartelu naftowo-farmaceutycznego do kontroli Europy

Rozdział 1

Podsumowanie dowodów

Demokracja zmienia się w dyktaturę

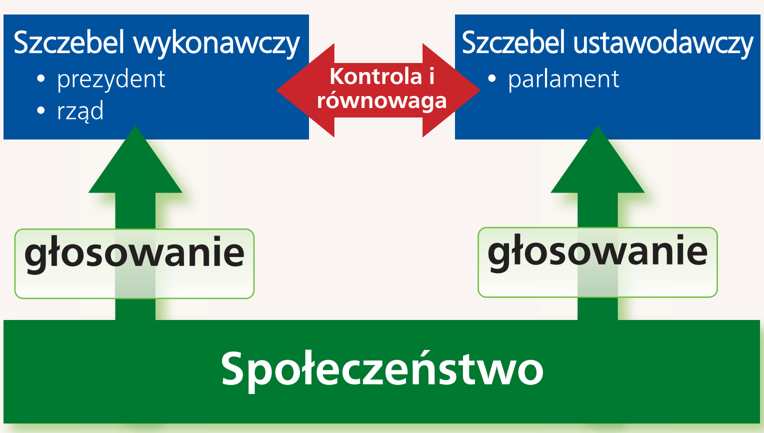
Jak interesy korporacyjne kontrolują Unię Europejską?

Brukselska Unia Europejska przedstawia się światu jako świetlany przykład demokracji XXI wieku. W rzeczywistości jednak nic bardziej nie mija się z prawdą.

W prawdziwej demokracji cała władza spoczywa w rękach społeczeństwa. Zasada „rozdziału władzy” między trzema szczeblami rządu – wykonawczym, ustawodawczym i sądowniczym – ustala elementy kontroli i równowagi w celu zapobiegania nadużyciom. Zasada ta została powszechnie przyjęta po tym, jak ludzkość walczyła o nią przez tysiące lat.

PRAWDZIWA DEMOKRACJA

W prawdziwej demokracji cała władza spoczywa w rękach społeczeństwa.

Niestety, brukselskiej Unii Europejskiej brakuje tej fundamentalnej zasady „rozdziału władzy”. Co więcej, społeczeństwo Europy nie ma kontroli ani nad poziomem wykonawczym, ani nad procesem ustawodawczym. Co gorsza, parlament, który wybierają, również nie ma żadnych środków skutecznego kontrolowania tych organów.

Żeby ukryć tę słabość, do „Traktatu lizbońskiego” dołączono Artykuł 225 – tzw. „artykuł – figowy listek”. Klauzula ta dopuszcza możliwość, w przypadku parlamentu UE, „żądania od Komisji przedłożenia propozycji” legislacyjnych. Komisja, oczywiście, może po prostu odmówić zrobienia tego *(http://europa.eu/lisbon_ treaty/index_en.htm).*

Działając poza podstawowymi zasadami demokracji, brukselska UE jest, z definicji, dyktaturą. Zdolność społeczeństwa do określania swojego rządu została przekazana interesom korporacyjnym.

Dyktatura „brukselskiej UE”

Dalsze informacje: GB1BD122

Jak kartel naftowo-farmaceutyczny próbuje kontrolować Europę?

Brukselska UE przedstawia się światu jako demokracja parlamentarna z parlamentem UE odgrywającym decydującą rolę. Jednakże, decyzje wykonawcze i tworzenie wszystkich ustaw prawnych leżą w gestii Komisji UE i jej personelu składającego się z ponad 54000 ludzi.

Ze swoich biur w głównej siedzibie Komisji – budynek Berlaymont – i z innych miejsc, ta opłacana armia nastawionych na karierę biurokratów kreśli prawa Europy w imieniu interesów korporacyjnych.

Komisja UE: 54000 pracowników

Pracownicy Komisji działają poza jakąkolwiek kontrolą demokratyczną i wdrażają prawa Europy w imieniu interesów korporacyjnych.

Z kolei zaś, 754-osobowy Parlament UE składa się z polityków z 27 narodów, którzy nie mają żadnej władzy kontrolnej nad tą armią biurokratów. Funkcjonowanie Parlamentu UE to jakby mydlenie oczu, którego celem jest przedstawianie społeczeństwu Europy brukselkiej UE jako „demokracji parlamentarnej”.

KARTEL NAFTOWO-FARMACEUTYCZNY

instruuje

KOMISJA UE

Komisja UE ze swoją gigantyczną biurokracją jest zarówno organem wykonawczym jak i decydującym organem ustawodawczym brukselskiej UE.

W Unii Europejskiej nie zostanie napisane ani nie przejdzie żadne prawo bez zatwierdzenia Komisji UE, która wyznaczana jest w imieniu interesów korporacyjnych.

instruuje

Biurokracja UE:

- **ponad 42000 nie wybieranych biurokratów i innych pracowników zatrudnionych bezpośrednio przez Komisję UE.**
- **Ponad 12000 pracowników nieetatowych**

=

Razem ponad 54000 ludzi!

Przewodzi

Wybrani w drodze głosowania członkowie Parlamentu UE nie mają prawa do niezależnego ustanawiania prawa!

głosowanie

500 milionom ludzi Europy

Dalsze informacje: GB1CE843

Udziałowcy kartelu naftowo-farmaceutycznego

Na poprzednich stronach położyliśmy nacisk na fakt, że decyzja o rządzie Europy została przeniesiona ze społeczeństwa na interesy korporacyjne, a mianowicie na kartel naftowo-farmaceutyczny. Kartel ten ma wyraźną charakterystykę. Obejmuje on warte wiele biliardów dolarów inwestycje chemiczne, petrochemiczne i farmaceutyczne i jest zdecydowanie największą inwestycyjną grupą korporacyjną na świecie.

W ciągu XX wieku kartel ten stał się nie tylko dominującą siłą gospodarczą, ale także umieścił swoich politycznych udziałowców w rządach czołowych państw uprzemysłowionych świata. Czołowymi przedstawicielami z finansowych sfer kontrolujących ten kartel są:

- **grupa Rockefellera,** reprezentująca amerykańskie interesy naftowo-farmaceutyczne. Jest to największa z tych finansowych grup interesów. Wyrosła z XIX-wiecznego monopolu korporacji Standard Oil, kontroluje obecnie tuziny wielonarodowych firm chemicznych, farmaceutycznych i naftowych na całej kuli ziemskiej. Jednym z jej najwybitniejszych ambasadorów w ostatnich dekadach był Henry Kissinger.

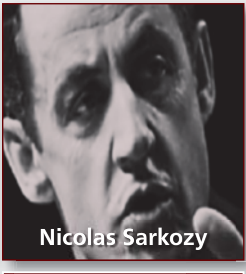
- **Niemcy i Francja,** wiodące kraje eksportowe produktów chemicznych i farmaceutycznych w Europie. Ta grupa ma swoje korzenie w późnych latach XIX wieku, kiedy to obejmowała firmy: Bayer, BASF i Hoechst, a później ich niesławny kartel IG Farben. Współczesnymi następcami tych firm są wiodące firmy inwestycyjne w Europie, które zostały wykorzystane w budowaniu brukselskiej UE.

W swoim czasie media szeroko nagłośniły to, że na parę dni przed objęciem urzędu obecny prezydent UE Rompuy został zaproszony na swoją prezydencką „rozmowę kwalifikacyjną” przez grupę Bilderberg – elitarny krąg amerykańsko-europejskich interesów korporacyjnych pod kontrolą Dawida Rockefellera, któremu prezesuje były komisarz UE i lobbysta farmaceutyczny Etienne Davignon.

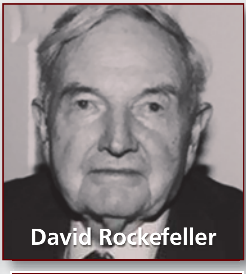
A jak wybrali prezydenta Europy?

Niemcy:
- wiodący eksporter chemikaliów na świecie
- jeden z wiodących eksporterów leków

Francja:
- jeden z wiodących eksporterów leków
- jeden z wiodących na świecie krajów handlujących ropą naftową

Grupa Rockefellera:
- największa grupa inwestycyjna na świecie
- główne inwestycje: chemikalia, ropa naftowa, leki

'Grupa Bilderberg'
Finansowi i polityczni udziałowcy kartelu chemicznego, naftowego i farmaceutycznego, wśród których są:
- **Henry Kissinger**, były sekretarz funduszu braci Rockefellerów,
- **Etienne Davignon**, były komisarz UE, członek zarządu firmy farmaceutycznej Gilead

19 listopada, 2009r.: Prezydent UE Rompuy pozuje do zdjęcia z jednym z ludzi, którzy wynieśli go do władzy.

Społeczeństwo Europy nie miało prawa do głosowania i do wypowiedzi!

Dalsze informacje: GB1ST321

Koniec demokracji i powrót do średniowiecza

Dla niedowierzającego czytelnika pomocne w tym miejscu może być podsumowanie procesu wyboru pierwszego prezydenta i ministra spraw zagranicznych brukselskiej UE:

1. społeczeństwo Europy zostało wykluczone z podejmowania decyzji
2. nowi „królowie” Europy zostali wybrani przez elitarny krąg interesów korporacyjnych
3. ceremonia wyboru odbyła się w bogatym arystokratycznym otoczeniu pałacu Valley of the Duchesse
4. francuski prezydent Sarkozy (Nicolas Paul Stéphane Sarközy de Nagy-Bocsa), potomek drobnego arystokraty, był „mistrzem ceremonii”
5. koronę królowej wręczono baronessie Catherine Ashton
6. koronę króla przekazano innej osobie, której nazwisko świadczy o arystokratycznym pochodzeniu – Hermanowi van Rompuy'owi. Van Rompuy będzie działał jako tymczasowy „monarcha” do czasu, gdy, np. pojawi się jakiś międzynarodowy kryzys i tron przejmie sam drobny arystokrata.

Faktycznie, system rządzenia UE odwraca wszystkie demokratyczne osiągnięcia cywilizacji europejskiej na przestrzeni minionego tysiąca lat i przesuwa cały kontynent z powrotem do czasów średniowiecza, kiedy to autokratyczni monarchowie rządzili Europą poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.

**Pałac Valley of the Duchesse,
miejsce, gdzie 12 listopada, 2009r.,
odbyła się ceremonia wyboru
prezydenta Unii Europejskiej.**

Unia Europejska przedstawia się światu jak pokazowy model demokracji XXI wieku. Jednakże, ceremonia koronacji w wykonaniu brukselskiej UE powinna przekonać nawet najbardziej sceptycznego czytelnika, że koncepcja brukselskiej UE jest wszystkim tylko nie demokracją.

Dalsze informacje: GB1MT165

Odwracanie toczonej przez stulecia walki ludzkości o demokrację

Narodziny demokracji

Magna Charta

1776 – Deklaracja Niepodległości Stanów Zjednoczonych

1789 – konstytucja francuska

1791 – konstytucja polska

Wyzwolenie krajów rozwijających się z kolonializmu

Czy miliony ludzi zgineły na darmo, walcząc o demokrację w I i II wojnie światowej?

Zniszczenie Rotterdamu

Powstanie w getcie warszawskim

Bombardowanie Londynu

Zniszczenie Stalingradu

Ponad 100 milionów ofiar w dwóch wojnach światowych: cmentarz żołnierzy poległych w Normandii

Czy społeczeństwo Europy dobrowolnie zrezygnowało ze stuleci demokracji?

Dla kartelu naftowo-farmaceutycznego „brukselska UE" jest po prostu bazą operacyjną, z której zamierza on podbić świat, wykorzystując polityczną, gospodarczą i jeżeli to konieczne, militarną siłę. Dążąc do celu, kartel próbuje obecnie eksportować niedemokratyczną koncepcję „brukselskiej UE" do innych regionów świata. Unia Afrykańska już jest wzorowana na „brukselskiej UE" - łącznie z „Komisją UA"!

Polityczni udziałowcy kartelu zwodniczo obnoszą się z „brukselską UE" jako modelem demokracji i pokoju XXI wieku. Już sam zakres tej globalnej kampanii społecznościowej stwarza wrażenie, że „brukselska UE" została zaakceptowana poprzez demokratyczny wybór przez społeczeństwo Europy i że to ciało polityczne odzwierciedla ich wolę.

Tymczasem nic bardziej nie mija się z prawdą. Istniejące fakty rzucają światło na fundamentalnie niedemokratyczną naturę „brukselskiej UE" - znak ostrzegawczy dla świata:

- jedynym krajem, w którym społeczeństwu pozwolono głosować na „Traktat lizboński" - akt pełnomocnictwa „brukselskiej UE" - była Irlandia, której liczba ludności stanowi mniej niż 1% (!) całej Europy. I nawet to głosowanie było wynikiem szyderstwa z demokracji. W czerwcu 2008 roku społeczeństwo Irlandii odrzuciło koncepcję „brukselskiej UE" rozbrzmiewającym „Nie". Lecz polityczni udziałowcy kartelu w Brukseli postanowili zignorować to głosowanie. Przekupstwem nakłonili rząd irlandzki do zorganizowania drugiego referendum i wymusili „Tak" oszałamiającą sumą pieniędzy przelaną przez udziałowców kartelu do Dublina.

- ponad 99% populacji Europy – a więc ponad 500 milionom ludzi - odmówiono demokratycznego prawa do głosowania na „Traktat lizboński" w referendum.

Udziałowcy kartelu pozbawili ludzi ich demokratycznych praw!

500 milionom Europejczyków odmówiono ich demokratycznego prawa do głosowania na „Lizboński akt pełnomocnictwa”

To naruszenie wszelkich zasad demokracji przez kartel nie jest żadnym zbiegiem okoliczności. Badania opinii publicznej przeprowadzone w całej Europie wskazały na odrzucenie koncepcji „brukselskiej UE” przez ogromną większość ankietowanych. Oszukańczą naturę „brukselskiej UE” najlepiej charakteryzuje fakt, że podczas gdy udziałowcy kartelu okrzykują ją jako ikonę demokracji, to brakuje jej najbardziej podstawowych praw demokratycznych – ze strachu przed ludźmi.

Dalsze informacje: GB1SC834

Strategiczne cele kartelu

Na poprzednich stronach podsumowaliśmy to, jakie są plany kartelu naftowo-farmaceutycznego, jeśli chodzi o formowanie brukselskiej UE. Oczywiście, ten odważny manewr nie jest przypadkowym ćwiczeniem, lecz ma poważne ekonomiczne motywy. Ta strona wyjaśnia „kulisy" brukselskiej UE.
Finansowe grupy stojące za kartelem naftowo-farmaceutycznym zainteresowane są kontrolą olbrzymich globalnych rynków, które mają wpływ dosłownie na każde życie ludzkie. Znakomitymi przykładami tego są dziedziny: żywności, zdrowia i energii. W ciągu minionego wieku, kartel naftowo-farmaceutyczny rozszerzył swoje rynki w tych trzech obszarach w postaci wartych wiele biliardów dolarów inwestycji. Budowanie tych gigantycznych rynków globalnych opierało się na dwóch strategicznych narzędziach. Po pierwsze, na wykorzystaniu patentów jako narzędzi do monopolizowania rynków. Po drugie, na dezinformowacji opinii publicznej, której celem było utrzymywanie ludzi w nieświadomości, jeśli chodzi o możliwości wyboru. W rezultacie, każda osoba w uprzemysłowionych regionach świata płaci dzisiaj około jedną trzecią swoich dochodów jako „haracz" na rzecz tego kartelu.
Z początkiem XXI wieku kartel staje przed fundamentalnie nowym wyzwaniem - wszystkie jego kluczowe rynki, a więc: ropy naftowej, leków, chemicznych środków rolniczych i żywności modyfikowanej genetycznie, zagrożone są nowymi technologiami, które ostatecznie zastąpią istniejące monopolistyczne i oparte na patentach rynki globalne.

W tej sytuacji, ludzie reprezentujący kartel i jego finansowe interesy wiedzą, że ich warty wiele biliardów dolarów interes nie może dłużej przetrwać w systemie demokracji. Dlatego też, niedemokratyczna struktura brukselskiej UE jest strategicznym krokiem w kierunku ustanowienia globalnej dyktatury w imieniu tych interesów korporacyjnych.
Na początku XXI wieku ludzkość stoi na rozdrożu. Musimy zdecydować, czy chcemy pozwolić interesom kartelu naftowo-farmaceutycznego na ich dominację nad naszym życiem – przez narzucenie ogromnie przestarzałych technologii – lub czy jesteśmy gotowi wyzwolić się z tego jarzma, korzystając z nowych, niezależnych i trwałych technologii, takich jak: odnawialne źródła energii, oparte na nauce naturalne podejście do zdrowia i rolnictwo ekologiczne.

Globalne, warte wiele biliardów rynki kartelu chemiczno-petrochemiczno-farmaceutycznego

Procent wydatków przeciętnej osoby	Globalne rynki kartelu	Mechanizmy globalnej kontroli kartelu	Trwałe technologie uniezależniające ludzi na świecie od kartelu
Żywność[1] 15%	• żywność modyfikowana genetycznie (GMO) • rolnicze środki chemiczne • syntetyczne dodatki do żywności	• brak edukacji zdrowotnej • patenty	Ekologiczna żywność
Opieka zdrowotna[2] 10%	Leki syntetyczne	• brak edukacji zdrowotnej • patenty	Naturalne podejście do zdrowia oparte na nauce
Energia[3] 10%	Ropa naftowa, gaz, paliwa syntetyczne i inne produkty petrochemiczne	• brak edukacji naukowej • patenty	Odnawialne źródła energii: • woda (wodór) • energia słoneczna • energia wiatrowa • inne

1 Przeciętny procent dochodu wydatkowanego na żywność i napoje niealkoholowe. Źródło: Eurostat
2 Przeciętny procent dochodu wydatkowanego na opiekę zdrowotną i podatki związane z opieką zdrowotną. Źródło: Eurostat
3 Przeciętny procent dochodu wydatkowanego na paliwa do transportu, urządzeń gospodarczych, itd. Źródło: Eurostat

Strategiczne cele kartelu:

- zmienić życie i ciała miliardów ludzi zamieszkujących naszą planetę w rynek dla jego opatentowanych produktów
- przenieść jego warte wiele biliardów dolarów korzyści płynące z technologii minionego wieku – łącznie ze szkodliwymi dla środowiska petrochemikaliami i toksycznymi farmaceutykami – w XXI wiek.

Dalsze informacje: GB1BD733

Dzisiaj Europa – jutro świat

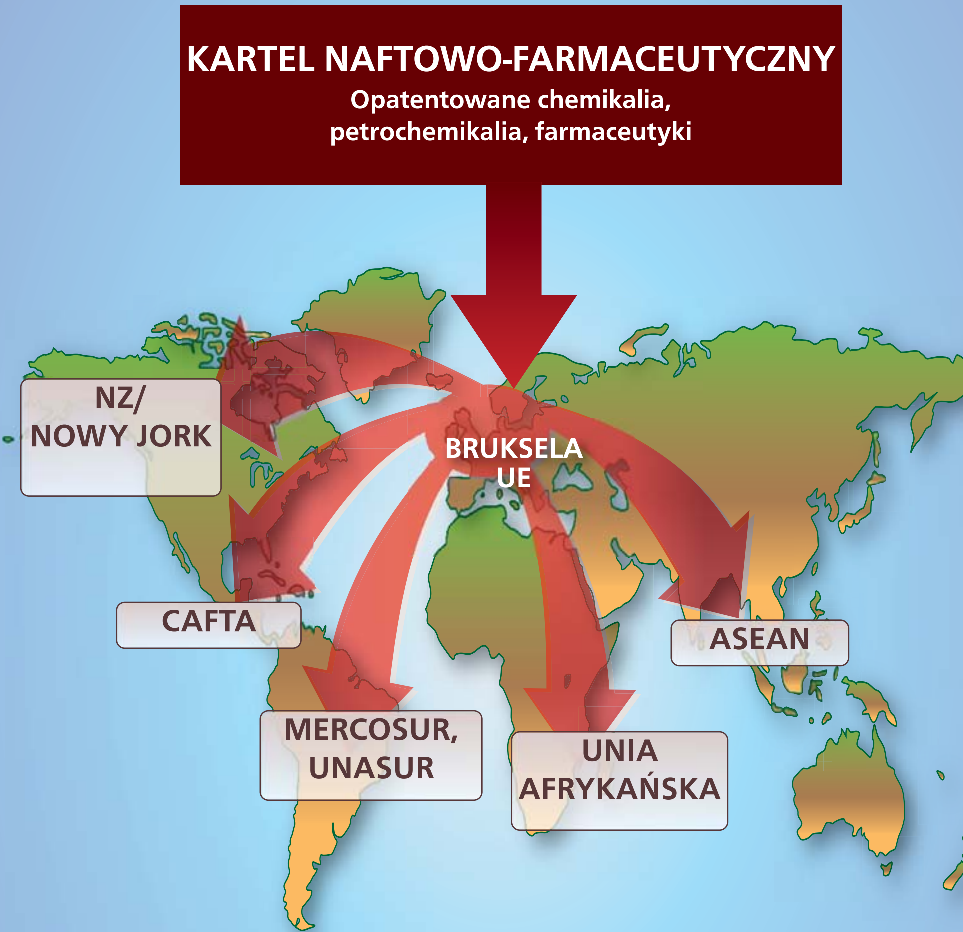
Na dwa miesiące przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego, polityczni udziałowcy kartelu naftowo-farmaceutycznego nie pozostawili żadnych wątpliwości co do ich globalnych ambicji. 7 października, 2007r., gazeta Daily Telegraph w Wielkiej Brytanii opublikowała artykuł zatytułowany: UE nakreśla plany stania się „światowym mocarstwem”. Jeżeli kartelowi się powiedzie, to brukselska UE będzie zwykłym kamiennym stopniem prowadzącym do scementowania jego gospodarczego i politycznego podboju świata.

Według artykułu w tej gazecie, jeszcze przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego, pierwsze ambasady tej niedemokratycznej konstrukcji planowano w strategicznych miejscach, mianowicie w: Nowym Jorku (siedziba Narodów Zjednoczonych), Addis Abebie (siedziba Unii Afrykańskiej) i Kabulu (obszar zainteresowań ze względu na toczącą się wojnę w Afganistanie).

Lecz na długo przed sporządzeniem szkicu traktatu lizbońskiego, kartel próbował eksportować polityczny konstrukt brukselskiej UE jako model służący rozszerzeniu jego kontroli nad innymi kontynentami:

• **Unia Afrykańska.** Architekci Unii Afrykańskiej (UA) nie ukrywali faktu, że UA była wzorowana na Unii Europejskiej, a więc prawie identyczne struktury instytucji, łącznie z tzw. „Komisją UA”. Stałą siedzibą tej komisji jest Addis Abeba w Etiopii – widocznie, z zamierzenia „Bruksela Afryki”.

• **ASEAN.** W 2009r. przywódcy wschodnioazjatyckich krajów ogłosili, że położyli fundamenty pod blok w stylu UE, który obejmie połowę ludności świata. Ich plany były echem podobnych, opracowanych przez australijskiego premiera Kevina Rudda w 2008 roku.

Ze swojego nowego politbiura w Brukseli kartel naftowo-farmaceutyczny próbuje teraz przejąć kontrolę nad całym światem.

Dalsze informacje: GB1TW421

Narzucanie patentów leków jako kluczowy element globalnej kontroli gospodarczej

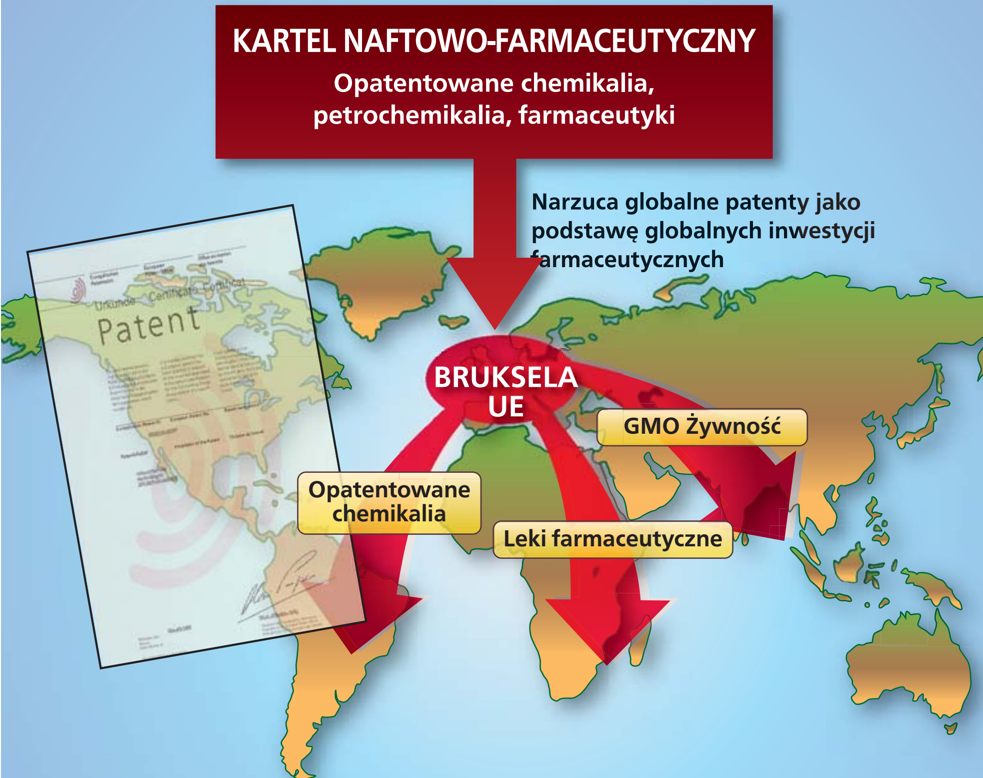
Ujmując rzecz historycznie, globalne wojny toczyły się z użyciem karabinów i bomb, a celami były podbicie i kontrola innych krajów. Dzisiaj, jednak, kluczowymi narzędziami do osiągnięcia globalnej kontroli są instrumenty ekonomiczne i prawne, które stosuje się jako środki podporządkowywania sobie nie tylko rządów i gospodarek, ale także, ostatecznie, społeczeństw i ludzi.

Kluczowymi narzędziami ekonomicznymi brukselskiej UE są patenty, w szczególności patenty na chemikalia, leki farmaceutyczne, genetycznie modyfikowane ziarna (GMO) i inne zaawansowane technologicznie produkty. Z nich, najbardziej lukratywne są patenty na leki farmaceutyczne. W 2008 roku, na przykład, całkowita, globalna sprzedaż farmaceutyków sięgnęła 773 miliardów dolarów – sumy, która przewyższa łączny produkt krajowy brutto (PKB) stu najbiedniejszych krajów świata.

Skoro tak, to nic dziwnego, że wybierając pierwszego ministra spraw zagranicznych UE, kartel postawił na kogoś, kto miał doświadczenie na tym polu.

Catherine Ashton w swojej poprzedniej roli komisarza handlu UE odgrywała centralną rolę w powtarzającym się przejmowaniu, w portach europejskich, produktów farmaceutycznych wysyłanych z Indii do krajów Afryki i Ameryki Łacińskiej.1 Jedyny powód tych przejęć: leki były wytwarzane przez firmy indyjskie, które specjalizują się w produkcji leków niezastrzeżonych (nieopatentowanych). Te niezastrzeżone leki – a tylko na takie mogą sobie pozwolić biedne, rozwijające się kraje – zagrażają zyskom z leków opatentowanych, produkowanych przez europejskie firmy farmaceutyczne.

[1] Economic Times, Indie, 6 września, 2009r.

Catherine Ashton zostala mianowana komisarzem handlu UE w 2008 roku. Jedną z jej głównych funkcji była ochrona międzynarodowego handlu i narzucanie patentów leków jako metod globalnej kontroli gospodarczej i politycznej, co zapewniało utrzymanie zależności krajów trzeciego świata od opatentowanych leków pochodzących od europejskich eksporterów.

Jej nowe stanowisko, jako nowa minister spraw zagranicznych UE i wiceprezydent Komisji, umożliwi jej wypełnianie tej roli z jeszcze większym wpływem na świat.

Dalsze informacje: GB1PT937

Patenty – kluczowe narzędzia kontroli nad światem

Znaczenie patentów w strategicznym planowaniu brukselskiej UE, jeśli chodzi o kontrolę nad światem, zasługuje na szczególną uwagę. Ogólnie mówiąc, patenty to:

- dokumenty **prawne** – wystawiane przez odpowiednią agencję rządową w danym kraju, które definiują prawo własności produktu lub procesu technicznego;
- narzędzia **ekonomiczne** – służące do kontroli krajowego i międzynarodowych rynków;
- instrumenty **polityczne** – poprzez ich rolę w krytycznym sektorze służby zdrowia, patenty na leki farmaceutyczne wykorzystywane są także jako strategiczne narzędzia do kontroli całych państw.

Szczególnie okrutny aspekt patentów wiąże sie z tym, że wykorzystywane są one do tworzenia globalnych karteli korporacyjnych poza jakąkolwiek narodową lub międzynarodową kontrolą prawną. Olbrzymie, wielonarodowe firmy nie muszą się formalnie jednoczyć w celu kontrolowania rynku danego produktu na kontynencie lub całym świecie – po prostu wystarczy, że przedstawią swoje terytorialne roszczenia patentowe. Patenty pozwalają wielonarodowym firmom kontrolować całe grupy społeczeństw na kontynentach bez podlegania takim ograniczeniom jak granice państw. W niektórych gałęziach przemysłu, zyski sięgające biliardów dolarów są kierowane do wielonarodowych firm bez możliwości ustalenia przez społeczeństwo korporacyjnych beneficjantów.

Wpływ patentów, jeśli chodzi o ludzkie zdrowie, jest szczególnie niszczycielski w tym sensie, że wielonarodowe firmy dążą do zmonopolizowania tego, co jest prawdopodobnie najbardziej krytyczne w każdym społeczeństwie. W rezultacie, przez dziesięciolecia, ludzkość została odcięta od dostępu do nieopatentowanych leków, które są skuteczniejsze, bezpieczniejsze i przystępniejsze i tańsze w walce przeciwko współcześnie najpospolitszym chorobom.
By koordynować swoje globalne roszczenia, te wielonarodowe firmy założyły „centralne biuro kartelu”: brukselską UE.

Brukselska UE usiłuje rozszerzyć swoją strategię patentową na inne kontynenty – tym samym umożliwiając kartelowi kontrolę całego świata.

Dalsze informacje: GB1PC887

Kluczowi beneficjanci z brukselskiej UE

Jedno spojrzenie na wykresy na stronie obok powinno wystarczyć każdemu czytelnikowi, żeby poznać kluczowych beneficjantów z politycznej struktury brukselskiej UE.

Od jej początku brukselska UE była konstruowana przez ekonomicznych akcjonariuszy chemiczno-farmaceutycznego kartelu. Górna ilustracja na stronie obok wspiera ten fakt. Pokazuje względny wkład finansowy z pieniędzy podatników wniesiony przez każde z 27 państw członkowskich do brukselskiej UE w 2006 roku. Biorąc pod uwagę fakt, że większość mniejszych krajów członkowskich dopiero niedawno dołączyła do brukselskiej UE, to całkowita suma „inwestycji" płynących z krajów założycielskich w ciągu półwiecza przyćmiewa finansowy wkład „nowo przybyłych".

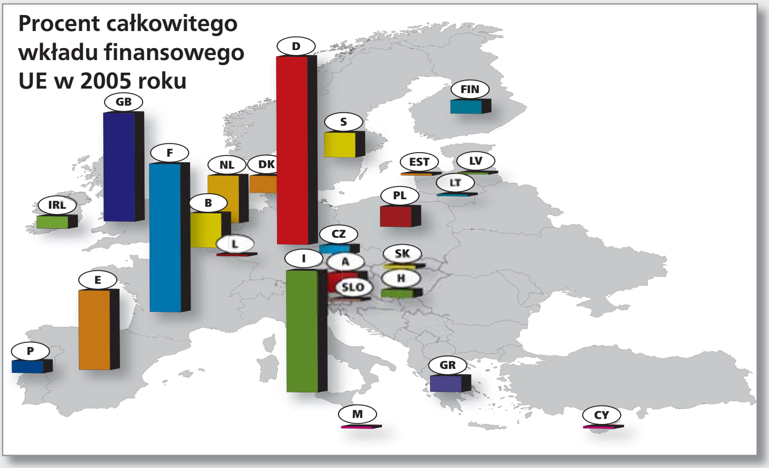
Wykres na dole strony obok pokazuje względną liczbę patentów zgłaszanych rocznie w każdym z 27 krajów członkowskich UE. Największa ilość patentów pochodzi z grupy obejmującej: Niemcy, Francję, Włochy i Holandię. Razem, liczba patentów zgłaszanych w tych czterech krajach przekracza 70% wszystkich zgłoszeń patentowych składanych w UE – jest to ponad dwukrotnie większa liczba niż w pozostałych 23 krajach razem wziętych.1 Nie jest to, więc, żadna zbieżność, że:

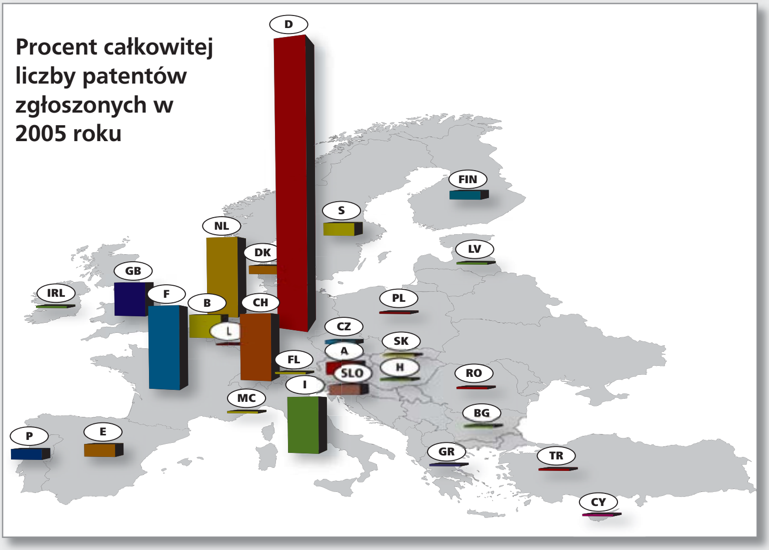
- Niemcy, Francja, Włochy i Holandia są czterema z sześciu członków założycieli brukselskiej UE,
- sześciu członków założycieli – razem z Wielką Brytanią, innym wiodącym eksporterem leków – ma większość głosów zarówno w radzie Europy jak i w parlamencie europejskim.

Po podpisaniu traktatu lizbońskiego „inwestorzy" w brukselskiej UE są przygotowani do pobrania „zwrotu" ze swoich inwestycji.

[1] Źródło EUROSTAT 2005

Wykupywanie Europy za patenty

Daje się zauważyć nadzwyczajne podobieństwo między pozycją finansowych donatorów brukselskiej UE a liczbą patentów zgłaszanych w tychże krajach członkowskich. Ponieważ patenty ważne są w całej Europie, to wykres ten pokazuje, które kraje kontrolują rynki zaawansowanej technologii i, w ostateczności, życie w Europie.

Dalsze informacje: GB1KB632

Główny architekt brukselskiej UE

Pytania, które pilnie wymagają odpowiedzi, to: jak architekci brukselskiej UE mogli zbudować tak niedemokratyczny twór z demokratycznych krajów europejskich i kim byli ci ludzie? Otóż, kluczowym architektem brukselskiej UE był Walter Hallstein (1901-1982), wybitny adwokat w nazistowskich Niemczech.

W czerwcu 1938 roku Hallstein uczestniczył w oficjalnych negocjacjach państwowych między nazistowskimi Niemcami i faszystowskimi Włochami. Celem tych negocjacji było uczynienie tych dwóch agresywnych ideologii podstawą dla przyszłej Europy. W styczniu 1939 roku, gdy tylko miesiące pozostały do rozpętania II wojny światowej przez pamiętną koalicję IG Farben – największy kartel naftowo-farmaceutyczny w owym czasie – i nazistów, Hallstein wygłosił historyczną mowę, przedstawiającą w zarysie szczegóły prawnej struktury Europy pod kontrolą nazistów i IG Farban.

W 1941 roku Hallstein został dziekanem wydziału prawa i ekonomii na uniwersytecie we Frankfurcie w Niemczech. To, że Frankfurt był także główną siedzibą IG Farben, nie było żadnym zbiegiem okoliczności. Kilka lat później norymberskie trybunały zbrodni wojennych odkryły, że to właśnie z tej głównej siedziby IG Farben szły plany i wdrożenie gospodarczego podboju Europy, przy czym patenty były tu kluczowymi narzędziami prawnymi kontroli gospodarczej.

W 1950 roku, po okłamaniu aliantów co do swojej nazistowskiej przeszłości, Hallstein został doradcą Adenauera, kanclerza Niemiec Zachodnich, i głównym koordynatorem jego polityki zagranicznej. Dzięki swemu poprzedniemu, rozległemu doświadczeniu w planowaniu Europy pod rządami kartelu i nazistów stał się kluczowym architektem brukselskiej UE.

25 marca, 1957 roku, Hallstein był jednym z 12 sygnatariuszy Traktatów rzymskich, z których jeden był założycielskim dokumentem brukselskiej UE. W 1958 roku objął stanowisko pierwszego prezydenta Komisji UE, na którym pozostawał przez całą dekadę.

Walter Hallstein

Oficjalna naszywka nazistowskiego „Związku protektorów prawnych" Hallsteina

1936 - 1945

Hallstein był członkiem niesławnego związku nazistowskich „Protektorów prawnych", organizacji powstałej, by stanowić prawny filar Europy pod kontrolą koalicji nazistów i kartelu.

1941 - 1945

Hallstein był profesorem prawa i ekonomii we Frankfurcie, głównej siedziby IG Farben - największego na świecie kartelu chemicznego i głównych nazistowskich finansistów.

Główna siedziba kartelu IG Farben we Frankfurcie w Niemczech

1950 - 1957

Hallstein był głównym politycznym mózgiem negocjacji, które doprowadziły do Traktatów rzymskich.
28 marca, 1957 roku, Hallstein był jednym z dwunastu sygnatariuszy tych traktatów, dzięki którym powstała brukselska UE.

1958 -1967

Hallstein objął stanowisko pierwszego prezydenta tzw. „Komisji UE". Budował brukselską UE i rządził Europą przez dziesięć decydujących lat z tego gigantycznego budynku z pomocą tysięcy niewybranych w wyborach biurokratów – w imieniu interesów kartelu.

Nowa, główna brukselska siedziba kartelu naftowo-farmaceutycznego

Dalsze informacje: GB1WH799

Architekci brukselskiej UE wywodzący się z kartelu

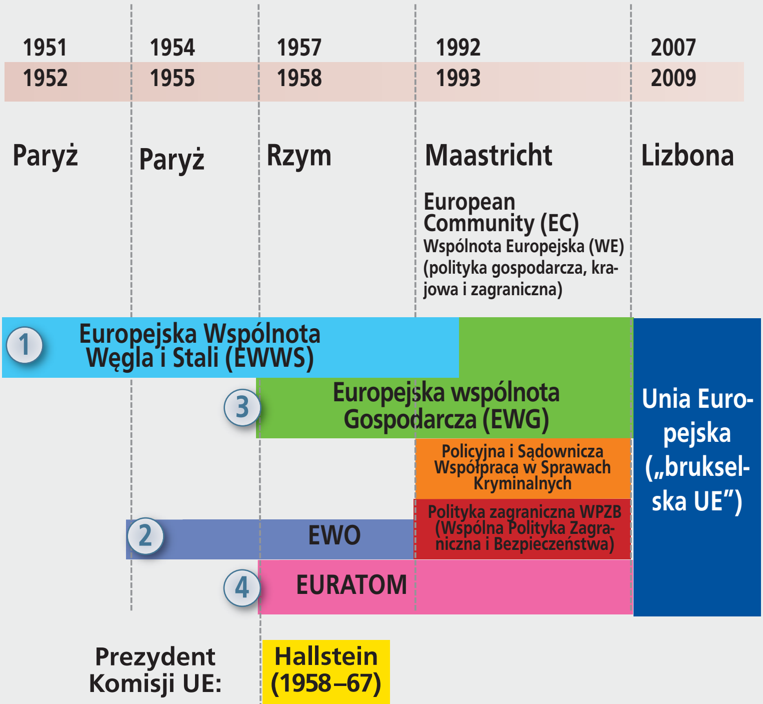

	Zespół głównego prawnika
1 Europejska Wspólnota Węgla i Stali (EWWS)	Hallstein
2 Unia Zachodnioeuropejska (UZ)	Hallstein
3 Europejska Wspólnota Gospodarcza (EWG)	Hallstein
4 Europejska Wspólnota Energii Atomowej (EWEA)	Hallstein

TDzisiejsza brukselska UE została zbudowana na serii wcześniejszych organizacji, które stopniowo doprowadziły do obecnej struktury. Pierwszy cykl organizacji zakończono w latach 50-tych. Obejmował on Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (EWWS) – 1951 rok, **Europejską Wspólnotę Obronną (EWO)** (projekt, który został odrzucony przez parlament francuski w 1954 roku), **Europejską Wspólnotę Gospodarczą (EWG)** i **Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (EWEA lub EURATOM)** w 1957 roku.

Wszystkie te organizacje miały kilka wspólnych elementów kluczowych:

Konstrukcyjne traktaty „brukselskiej UE”

1. Były napędzane przez niemiecki kartel naftowo-farmaceutyczny – po pokonaniu koalicji nazistów i kartelu w 1945 roku – w celu zorganizowania jego następnej próby podboju Europy.

2. Teksty traktatów zostały przygotowane przez udziałowców prawnych kartelu naftowo-farmaceutycznego, głównie przez Waltera Hallsteina, w celu zabezpieczenia dyktatorskiej struktury potrzebnej do tego planu podboju.

3. Pięć innych krajów europejskich, Francję, Włochy i kraje Beneluksu skuszono do przyłączenia się do tych „Wspólnot” oszukańczą obietnicą pokoju, bezpieczeństwa i gospodarczego dobrobytu.

Dalsze informacje: GB1CA582

„Sycylijska szóstka"

Od 1 do 3 czerwca, 1955 roku, decydujące przygotowawcze spotkanie dla Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej odbyło się w Messinie na Sycylii. Uczestnicy tego spotkania stali się znani jako „sycylijska szóstka".

Gaetano Martino, dr med., Włochy. Gospodarz konferencji

Formalne wykształcenie prawnicze: żadne.

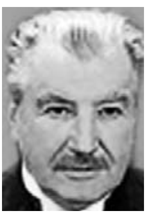
Przed i w czasie II wojny światowej: członek włoskiego ruchu faszystowskiego pod wodzą Mussoliniego. Post-WWII career as member of the 'Sicily Six'

Antoine Pinay, Francja.

Formalne wykształcenie prawnicze: żadne.

W czasie II wojny śwaitowej: członek „Narodowej Rady Vichy" - francuskiego reżimu marionetkowego ustanowionego w okupowanej Francji przez koalicję nazistów i kartelu.

Joseph Bech, Belgia.

Wykształcenie: szkoła prawnicza.

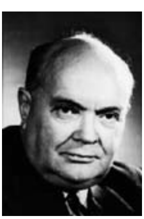
Praca: w roku dopuszczenia go do wykonywania zawodu adwokata, 1914, został deputowanym partii prawicowej. Przez całe swoje życie sprawował różne funkcje polityczne.

Willem Beyen, Holandia.

Wykształcenie: szkoła prawnicza

Praca: stanowisko kierownicze (Phillips, Unilever), bankowiec, różne funkcje polityczne.

Paul-Henri Spaak, Luksemburg

Wykształcenie: szkoła prawnicza

Praca: kilka lat prywatnej praktyki prawniczej.

Od 1925 roku różne funkcje polityczne.

I profesor prawa nazistów i kartelu

Po lewej:
Hallstein podpisujący „Traktaty rzymskie”

Poniżej:
Jego podpis jako „ojca-założyciela”

Ograniczone doświadczenie prawnicze tych pięciu „członków-założycieli” „brukselskiej UE” kontrastuje z doświadczeniem szóstego członka, Waltera Hallsteina.

W momencie podpisywania „Traktatów rzymskich”, Hallstein miał prawie trzydzieści lat doświadczenia w dziedzinach edukacji, nauczania i badań naukowych w niemieckich szkołach i instytutach prawniczych ze szczególnym uwzględnieniem porównawczego prawa międzynarodowego i ekonomii:

- nauka w szkołach prawniczych w Bonn, Monachium, nadanie tytułu „doktora praw” na Uniwersytecie Berlińskim
- elitarne szkolenie w „porównawczym prawie międzynarodowym” w „Instytucie Cesarza Wilhelma” w Berlinie, finansowane przez kartel IG Farben
- prawie dwadzieścia lat jako dziekan wydziałów prawa i ekonomii na uniwersytetach w Rostoku i Frankfurcie.

Jedno spojrzenie na dokumenty życiorysu Hallsteina pokazuje nam, kto rzeczywiście pociągał za sznurki, kreśląc prawną podstawę „brukselskiej UE”.

Hallstein i projekt „spalonej ziemi”

Jak mógł Hallstein – ze swoją mroczną przeszłością z czasów nazizmu i kartelu - stać się głównym architektem brukselskiej UE i pierwszym prezydentem komisji UE?
Odpowiedź na to pytanie jest uderzająco prosta. Po pierwsze, Hallstein musiał okłamać naczelne dowództwo aliantów w powojennych Niemczech w sprawie swego członkostwa w różnych organizacjach nazistowskich. Po drugie, musiał mieć pewność, że jego liczne publikacje i prezentacje jako propagatora podboju Europy przez nazistowski kartel zostały zniszczone.

Na stronie obok jest wydruk z Niemieckiej Biblioteki Narodowej otrzymany po wprowadzeniu hasła wyszukiwania „Walter Hallstein”. Ta – najbardziej zasobna biblioteka internetowa w całych Niemczech – wymienia następujące jego publikacje:

- przed rokiem 1933 (rok, w którym koalicja nazistów i kartelu przejęła władzę w Niemczech) istnieje jedna jedyna publikacja.
- po roku 1945 i pokonaniu koalicji nazistów i kartelu pokazuje się ponad 100 książek i publikacji Hallsteina.
- co dziwne, między rokiem 1933 a 1945, w czasie straszliwego reżimu koalicji nazistów i kartelu, można znaleźć tylko jedną jedyną publikację Hallsteina. Ta absurdalnie krótka lista składająca się z jednej publikacji w ciągu 12 (!) lat zasługuje na wyjaśnienie – szczególnie, jeśli uwzględnimy fakt, że w czasie tego okresu Hallstein był dziekanem wydziału prawa dwóch ważnych niemieckich uniwersytetów.

Jest tylko jedno wyjaśnienie tego faktu: Hallstein i jego wspólnicy z kartelu poczynili starania, by żadne z jego przemówień i publikacji jako orędownika koalicji nazistów i kartelu i jej przejęcia Europy nie przetrwało. Ta „polityka spalonej ziemi” była wstępnym warunkiem politycznego rozwoju Hallsteina i stania się ojcem-założycielem „brukselskiej UE”.
Żeby odpowiedzieć na pytanie: „Kim jest prawdziwy Hallstein?” dla społeczeństwa europejskiego, dołączyliśmy specjalny rozdział o nim.

DEUTSCHE NATIONAL BIBLIOTHEK

KATALOG DER DEUTSCHEN NATIONALBIBLIOTHEK

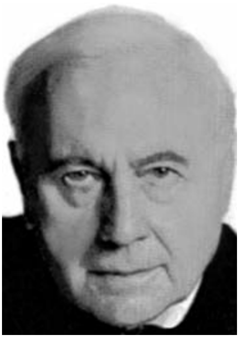
Ergebnis der Suche nach: *per=hallstein and jhr=1925-1951*
im Bestand: Gesamter Bestand

1	Der Schumann-Plan Sahm, Ulrich. - Frankfurt, M. : Kommentator, 1951	
2	Der Schuman-Plan Hallstein, Walter. - Frankfurt a.M. : Klostermann, 1951	
3	Probleme des Schuman-Plans Hallstein, Walter. - Kiel : Institut f. Weltwirtschaft, 1951, Als Ms. gedr.	
4	Bericht bei der Rektoratsübergabe am 24. September 1948 Hallstein, Walter. - Frankfurt a.M. : Klostermann, 1950	
5	Burg Breuberg im Odenwald und ihre nähere Umgebung Hallstein, Karl. - Sandbach i. Odenwald : Selbstverl., 1950	
6	Wissenschaft und Politik Frankfurt a.M. : Klostermann, 1949	
7	Wiederherstellung des Privatrechts Hallstein, Walter. - Heidelberg : L. Schneider, 1946	
8	Die Berichtigung des Gesellschaftskapitals Kalveram, Wilhelm. - Frankfurt a. M. : Breidenstein Verlagsges., 1942	**Reżim nazistowski 1933-1945**
9	Die Aktienrechte der Gegenwart Hallstein, Walter. - Berlin : Vahlen, 1931	
10	Der Lebensversicherungsvertrag im Versailler Vertrag Hallstein, Walter. - Marburg : N. G. Elwert's Verl., 1926	

Wydruk internetowego wyszukiwania w Niemieckiej Bibliotece Narodowej. Hasło wyszukiwania „Walter Hallstein" daje tylko jeden dokument w czasie 12 lat roli Hallsteina jako promotora próby podboju świata przez nazistów i kartel.

Dalsze informacje: GB1WH733

C.F. Ophuels – kartelowy ekspert od patentów

Oczywiście, Hallstein nie był osamotniony w swojej roli głównego architekta „brukselskiej UE”. Otoczył się technokratami prawnymi, którzy już przed 1945 rokiem byli wykorzystywanymi udziałowcami koalicji nazistów i kartelu. Ponieważ kluczowymi narzędziami kartelu służącymi do zabezpieczenia jego przyszłej kontroli nad Europą były patenty, to nic dziwnego, że Hallstein wybrał – jako swoją prawą rękę – eksperta od prawa patentowego.

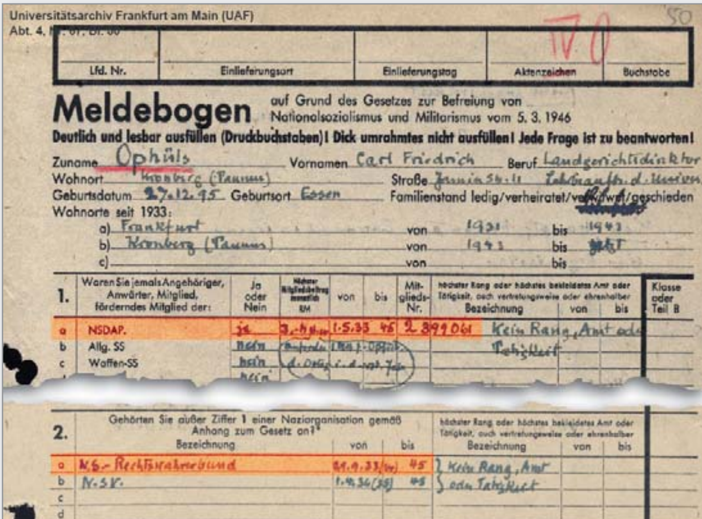
W czasie reżimu nazistowskiego **Carl Friedrich Ophuels** był czołowym biegłym sądowym ważnego sądu patentowego we Frankfurcie (Niemcy), mieście głównej siedziby IG Farben. W tej roli Ophuels zaznajomił się z wszystkimi rozstrzygnięciami patentowymi dotyczącymi zagrabienia przemysłów chemicznych w podbitych krajach Europy przez kartel IG Farben. Ten fakt kwalifikował go, oczywiście, do roli wspólnika w następnej próbie podboju Europy przez kartel.

W 1946 roku kwestionariusz akcji denazyfikacyjnej aliantów odkrywa, że Ophuels był członkiem partii nazistowskiej, NSDAP, z numerem członkowskim 2 399061 (dokument **A**). Z powodu jego nazistowskiej przeszłości, w 1947 roku Biuro Bezpieczeństwa aliantów następująco sklasyfikowało Ophuelsa: „Wcześniej stwierdzono, że człowiek ten nie był zatrudniony prze rząd wojskowy na jakimkolwiek stanowisku powyżej zwykłego pracownika” (dokument **B**).

Jednakże, zdanie Hallsteina na temat Ophuelsa wyraźnie kontrastowało z opinią Biura aliantów. Razem z Gerhardem Schiedermairem – członkiem znanego rodzinnego klanu prawników nazistów – Hallstein awansował Ophuelsa w ciągu jednego roku (1949) na doktora i profesora prawa na Uniwersytecie Frankfurckim. Rok później, w 1950, Hallstein wyznaczył Ophuelsa na stanowisko „ambasadora w Brukseli” i uczynił go swoją prawą ręką w tworzeniu „brukselskiej UE”.

Czy wyznaczony jest „człowiek w Brukseli” Hallsteina?

A

Universitätsarchiv Frankfurt am Main (UAF)
Abt. 4, ...

Lfd. Nr.	Einlieferungsort	Einlieferungstag	Aktenzeichen	Buchstabe
			IV	

Meldebogen auf Grund des Gesetzes zur Befreiung von Nationalsozialismus und Militarismus vom 5. 3. 1946

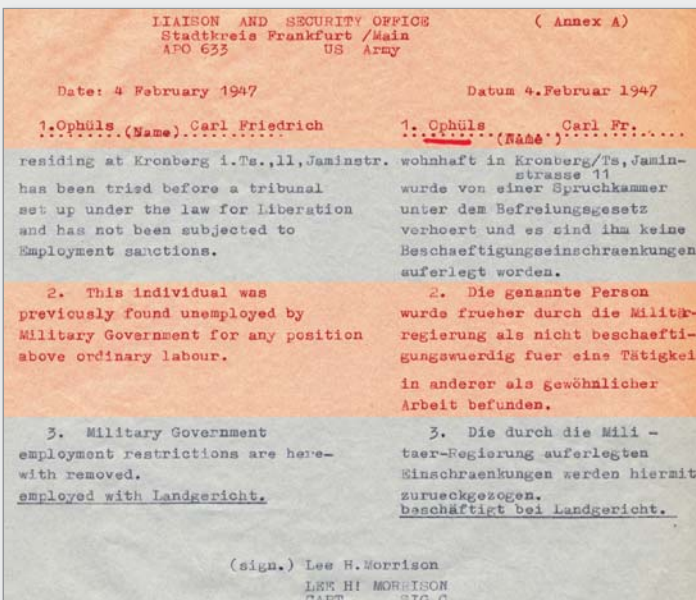
Deutlich und lesbar ausfüllen (Druckbuchstaben)! Dick umrahmtes nicht ausfüllen! Jede Frage ist zu beantworten!

Zuname Ophüls Vornamen Carl Friedrich Beruf Landgerichtsdirektor
Wohnort Kronberg (Taunus) Straße Jaminstr. 11
Geburtsdatum 27.12.95 Geburtsort Essen Familienstand ledig/verheiratet/verwitwet/geschieden
Wohnorte seit 1933:
a) Frankfurt von 1931 bis 1941
b) Kronberg (Taunus) von 1941 bis
c) von bis

1.	Waren Sie jemals Angehöriger, Anwärter, Mitglied, förderndes Mitglied der:	Ja oder Nein	Höchster Mitgliedsbeitrag monatlich RM	von	bis	Mitglieds-Nr.	höchster Rang oder höchstes bekleidetes Amt oder Tätigkeit, auch vertretungsweise oder ehrenhalber Bezeichnung	von	bis	Klasse oder Teil B
a	NSDAP.	ja		1.5.33	45	2 399 061	Kein Rang, Amt oder Tätigkeit			
b	Allg. SS	nein								
c	Waffen-SS	nein								

2.	Gehörten Sie außer Ziffer 1 einer Naziorganisation gemäß Anhang zum Gesetz an? Bezeichnung	von	bis	höchster Rang oder höchstes bekleidetes Amt oder Tätigkeit, auch vertretungsweise oder ehrenhalber Bezeichnung	von	bis
a	NS-Rechtswahrerbund		45	Kein Rang, Amt oder Tätigkeit		
b	N.S.V.		45			
c						
d						

B

LIAISON AND SECURITY OFFICE (Annex A)
Stadtkreis Frankfurt /Main
APO 633 US Army

Date: 4 February 1947	Datum 4.Februar 1947
1.Ophüls (Name) Carl Friedrich	1. Ophüls (Name) Carl Fr.
residing at Kronberg i.Ts.,11,Jaminstr.	wohnhaft in Kronberg/Ts,Jaminstrasse 11
has been tried before a tribunal set up under the law for Liberation and has not been subjected to Employment sanctions.	wurde von einer Spruchkammer unter dem Befreiungsgesetz verhoert und es sind ihm keine Beschaeftigungseinschraenkungen auferlegt worden.
2. This individual was previously found unemployed by Military Government for any position above ordinary labour.	2. Die genannte Person wurde frueher durch die Militärregierung als nicht beschaeftigungswuerdig fuer eine Tätigkeit in anderer als gewöhnlicher Arbeit befunden.
3. Military Government employment restrictions are herewith removed. employed with Landgericht.	3. Die durch die Militaer-Regierung auferlegten Einschraenkungen werden hiermit zurueckgezogen. beschäftigt bei Landgericht.

(sign.) Lee H.Morrison
LEE H! MORRISON
CAPT SIG C

Dalsze informacje: GB1CO266

„Politycznie wiarygodnym" staje się kartelowy nazista

Universitätsarchiv Frankfurt am Main (UAF)
Abt. 4, Nr. 67, Bl. 8

Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei
Gauleitung Hessen-Nassau

Frankfurt am Main, Adolf Hitler-Haus
Fernsprecher: Nr. 50011
Schließfach 615

Bankkonto: Nassauische Landesbank
Frankfurt am Main Nr. 6221
Postscheckkonto: Frankfurt am Main Nr. 53003

NSD.-Dozentenbund
Der Gaudozentenbundsführer

Frankfurt am Main, den 31. Juli 1943.

Universität Frankfurt a. M.
2- AUG 43

Akt.-Z.:
Ihr Zeichen:
Betrifft: Unbesoldeten Lehrauftrag für Landgerichtsdirektor Carl-Friedrich O p h ü l s .

An
Seine Magnifizenz
den Herrn Rektor
der Universität
F r a n k f u r t a. M.

Dem Antrag der Rechtswissenschaftlichen Fakultät, dem Landgerichtsdirektor Carl-Friedrich O p h ü l s einen unbesoldeten Lehrauftrag für „Patentrecht, ausländisches und internationales Recht, Vollstreckungs- und Konkursrecht" zu übertragen, stimmt die Dozentenschaft nach Einholung entsprechender Gutachten durchaus zu.

.....

Er ist politisch zuverlässig.

Guttmann
Dozentenführer.

17 grudnia, 1941 roku, główne biuro partii nazistowskiej we Frankfurcie w oficjalnym piśmie do rektora Uniwersytetu Frankfurckiego zaświadcza, że C.F. Ophuels jest „polityczne wiarygodnym" (politisch verslässicher) nazistą. Już w 16 lat później ten żarliwy, lojalny człowiek koalicji nazistów i kartelu podpisuje jako główny architekt „Statuty Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości".

My, społeczeństwo Europy, musimy zdać sobie sprawę z tego, że powstanie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości – najwyższego organu prawa dzisiejszej „brukselskiej UE" - zostało przemyślnie zrealizowane i wpisane w system prawny przez udziałowców koalicji nazistów i kartelu, łącznie z zarejestrowanymi członkami partii nazistowskiej.

Przez pół wieku kartel był w stanie ukrywać przerażającą farsę swoich politycznych udziałowców. Teraz, kiedy jednak prawda została w końcu ujawniona, demokratyczna zasadność „brukselskiej UE" rozwiała się. Żadna demokratyczna organizacja – i żaden głosujący – nie mogą ignorować tej kryminalnej przeszłości.

Ojciec-założyciel Europejskiego Trybunału

Protokół nt. Statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej

17.4.1957

Szacowne strony podpisujące traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

WYZNACZYŁY jako swoich pełnomocników:

JEGO WYSOKOŚĆ KRÓLA BELGÓW:

Barona J.Ch. SNOY et d'OPPÜERS'a, sekretarza generalnego Ministerstwa Spraw Gospodarczych, przewodniczącego belgijskiej delegacji na międzyrządową konferencję;

PREZYDENTA FEDERALNEJ REPUBLIKI NIEMIEC:

Profesora dr Carl Friedrich OPHÜLS'a, ambasadora Federalnej Republiki Niemiec, przewodniczącego niemieckiej delegacji na międzyrządową konferencję;

PREZYDENTA REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Roberta MARJOLIN'a, profesora prawa, wiceprzewodniczącego francuskiej delegacji na międzyrządową konferencję;

....

17 kwietnia, 1957 roku, C.F. Ophuels – członek partii nazistowskiej nr 2 399061, okres przynależności od 1 maja 1933 roku do 1945 roku (cały okres panowania nazistów) – stał się kluczowym „ojcem-założycielem” Sądu Najwyższego Europy.

Dalsze informacje: GB1PR598

IG Farben i kryminalna historia niemieckiego kartelu chemicznego

Who were the Cartel interests Hallstein, Ophuels and their accomplices in 'grey suits' served? Kartel IG Farben został utworzony w 1925 roku przez Bayer, BASF, Hoechst i kilka mniejszych niemieckich firm chemicznych. Była to największa firma na świecie w wyłaniających się dziedzinach barwników („Farben" po niemiecku"), chemikaliów, farmaceutyków, plastików i innych patentowanych produktów syntetycznych.

Mając dziesiątki tysięcy patentów, IG Farben był największym światowym posiadaczem patentów w owym czasie. Jedynym krokiem brakującym do światowej kontroli było rozszerzenie obszaru patentów w celu zmonopolizowania wyłaniających się gigantycznych rynków patentowanych produktów syntetycznych w całej reszcie świata. Już w 1904 roku, prezes firmy Bayer, Carl Duisberg, wzywał do utworzenia takiego Kartelu, wyznaczając jako jasny cel dla niemieckiego przemysłu chemicznego „rządzenie światem".

Dążąc do tego celu, Bayer, BASF i inne niemieckie firmy chemiczne wykorzystały swój potencjał, dostarczając niemieckiej armii cesarskiej materiały wybuchowe i gaz trujący, tym samym umożliwiając rozpoczęcie I wojny światowej. W 1918 roku, dzięki heroicznym wysiłkom społeczności światowej, niemiecka armia została pokonana i pierwsza próba osiągnięcia podboju świata przez niemiecki kartel chemiczny nie powiodła się. Ale kartel nie poddał się.

Bayer, BASF, Hoechst – działając od 1925 roku jako kartel IG Farben – finansował dojście do władzy partii nazistowskiej i przygotował ją technicznie i logistycznie do następnej próby podboju świata – II wojny światowej. Do 1942 roku, chemiczne przemysły połowy Europy były pod kontrolą kartelu IG Farben. W 1945 roku druga próba podboju świata także upadła. W 1948 roku kilku dyrektorów IG Farben zostało skazanych w czasie trwania Norymberskiego Trybunału Zbrodni Wojennych za ludobójstwo, niewolnictwo, grabież i inne zbrodnie przeciwko ludzkości.

Gospodarcze siły napędowe stojące za wojnami światowymi

BAYER | **BASF** | **HOECHST**

1914/18

I WOJNA ŚWIATOWA

Pierwsza próba podboju świata przez kartel naftowo-farmaceutyczny. Do 1914 roku te trzy firmy kontrolowały ponad tysiąc patentów, zdecydowanie największą ilość patentów na świecie kontrolowaną przez jakąkolwiek grupę korporacyjną w owym czasie

1925

UTWORZENIE KARTELU „IG FARBEN”

Największy chemiczno-farmaceutyczny kartel na świecie finansuje dojście nazistów do władzy i przygotowuje ich do wojny

1939/45

II WOJNA ŚWIATOWA

Upada druga próba podboju świata przez kartel naftowo-farmaceutyczny

1947/48

Norymberski Trybunał Zbrodni Wojennych

Kierownicy IG Farben są sądzeni i skazani za ludobójstwo, niewolnictwo, grabienie Europy i inne zbrodnie przeciwko ludzkości – łącznie z rozbudową obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu.

Dalsze informacje: GB1DF377

Kartel IG Farben rozbudował największy na świecie obóz zagłady

W zamian za finansowanie i wyposażenie nazistów na II wojnę światową IG Farben był głównym beneficjantem podboju Europy. Przykładem ścisłej współpracy między IG Farben i nazistami jest obóz koncentracyjny w Oświęcimiu. Mając kredyt w wysokości miliarda marek niemieckich uzyskany w Deutsche Bank i Dresdner Bank, IG Farben zbudował największy w owym czasie przemysłowy kompleks na świecie w polskim mieście Oświęcim.

„IG Auschwitz" miał produkować syntetyczny kauczuk, benzynę i inne związki chemiczne potrzebne do podboju Rosji i Azji przez nazistów i IG Farben. W zwiazku z budową tej olbrzymiej fabryki rozbudowano też pobliski obóz koncentracyjny w Oświęcimiu, tak że stał się on największym na świecie obozem pracy niewolniczej a potem zagłady.

Te i wiele innych zbrodni popełnionych przez kartel IG Farben, w Oświęcimiu i gdzie indziej, udokumentowano w zapisach Norymberskiego Trybunału Zbrodni Wojennych, przed którym stanęli główni dyrektorzy tego kartelu. Najbardziej szokujące wśród tych dokumentów dotyczą śmiertelnych eksperymentów medycznych, z których większość przeprowadzano z wykorzystaniem opatentowanych leków farmaceutycznych z firm Bayer, Hoechst i innych firm należących do IG Farben. Norymberski Trybunał wykazał także, że niektórzy z lekarzy przeprowadzających te śmiertelne eksperymenty, m.in. dr Vetter, byli w tamtym czasie opłacanymi pracownikami firmy Bayer.

Więcej informacji o roli kartelu naftowo-farmaceutycznego w II wojnie światowej, Oświęcimiu i innych zbrodniach wojennych, można znaleźć na stronie:

www.profit-over-life.org

Ponad 50000 autentycznych dokumentów z Norymberskiego Trybunału Zbrodni Wojennych świadczących przeciwko kartelowi IG Farben.

Bayer, BASF, Hoechst (kartel IG Farben) Architekci Auschwitz

IG Auschwitz zajmował ponad 24 km^2 (6000 akrów). W 100% podlegał IG Farben (BAYER, BASF, HOECHST).

IG Auschwitz budowały dziesiątki tysięcy robotników przymusowych z obozu koncentracyjnego w Auschwitz.

BAYER i HOECHST testowały swoje opatentowane leki na tysiącach więźniów, z których większość została zabita.

Dr med. Helmuth Vetter, pracownik firmy Bayer i lekarz SS w Auschwitz

Pracownicy firmy BAYER testowali opatentowane leki firmy BAYER w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu.

Cyklon B, gaz produkowany przez Degesch, firmę podległą BASF i IG Farben, zamordował w Auschwitz od 1 do 3 milionów ludzi.

W 1948 roku dyrektorzy kartelu IG Farben byli sądzeni w Norymberdze. Prezes C. Krauch i inni zostali skazani za zbrodnie ludobójstwa, pracy niewolniczej i inne.

Dalsze informacje: GB1AU388

„Zamachem" narzucającym „brukselską UE" kartel odsłania swoją własną kryminalną przeszłość

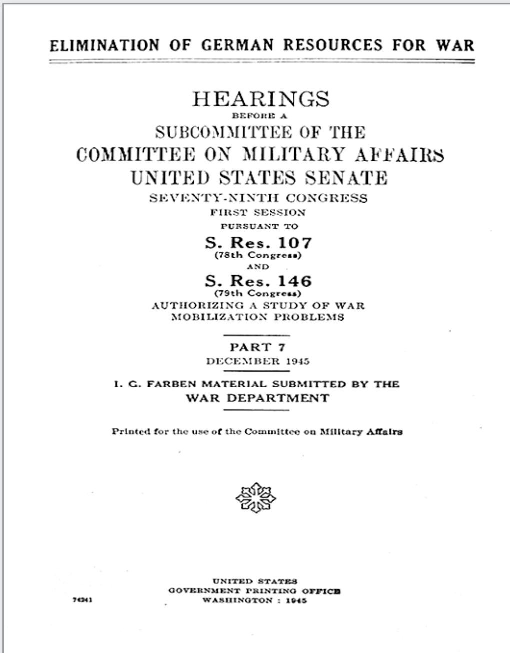
W ciągu minionego półwiecza kartel naftowo-farmaceutyczny robił wszystko, co możliwe, by ukryć prawdę dotyczącą jego zbrodniczej przeszłości, w czasie której doprowadził do dwóch wojen światowych.

Do chwili obecnej, przez ponad sześć dziesięcioleci, udziałowcy kartelu:

- zapłacili setki miliardów dolarów za to utajnienie,
- zbudowali imperia medialne w celu manipulowania opinią publiczna,
- doprowadzili do wypaczenia informacji w książkach historycznych i cenzurowania ogólnoświatowych wiadomości,
- finansowali i wprowadzili do władzy generacje polityków – od lewicy do prawicy – w wielu, wielu krajach,
- umieścili „strażnikow" w dziedzinie ważnych dyscyplin akademickich, a więc naukach ścisłych, medycynie, historii, naukach politycznych i społecznych, oraz w innych kluczowych obszarach społeczeństwa, takich jak kościoły, związki zawodowe, itd.,
- bezlitośnie polowali na tych, którzy ośmielili się przerwać milczenie.

Wszystko to ma jeden cel: ukryć kryminalną przeszłość kartelu do czasu, aż zakończy on pomyślnie swoją trzecią próbę podboju Europy, którą, tym razem, zamierza osiągnąć poprzez „brukselską UE". Zatajenie największej zbrodni w historii – roli kartelu w II wojnie światowej – kosztowało ten kartel setki miliardów dolarów w minionym półwieczu.
Ta szokująca ilość pieniędzy, wydana przez udziałowców kartelu na zatajenie jego kryminalnej przeszłości, może być wytłumaczona przez jeden fakt: kartel jest w pełni świadom tego, że ujawnienie przeszłości zniszczyłoby plany jego następnej próby podbicia i kontrolowania Europy.
Podpisanie „Lizbońskiego aktu o pełnomocnictwach" wraz z przymusem wywieranym przez „brukselska UE" na narody Europy czynią publikację historycznych dokumentów i faktów zawartych w tej książce wydarzeniem koniecznym i na czasie. Rozpowszechnianie tych informacji w całej Europie i na całym świecie ujawni rolę kartelu w „brukselskiej UE" i powstrzyma kartel przed następna próba podboju świata.

II wojna światowa: wojna zaborcza w imieniu kartelu naftowo-farmaceutycznego

ELIMINATION OF GERMAN RESOURCES FOR WAR

HEARINGS
BEFORE A
SUBCOMMITTEE OF THE
COMMITTEE ON MILITARY AFFAIRS
UNITED STATES SENATE
SEVENTY-NINTH CONGRESS
FIRST SESSION
PURSUANT TO
S. Res. 107
(78th Congress)
AND
S. Res. 146
(79th Congress)
AUTHORIZING A STUDY OF WAR
MOBILIZATION PROBLEMS

PART 7
DECEMBER 1945

I. G. FARBEN MATERIAL SUBMITTED BY THE
WAR DEPARTMENT

Printed for the use of the Committee on Military Affairs

UNITED STATES
GOVERNMENT PRINTING OFFICE
WASHINGTON : 1945

Oto strona tytułowa oficjalnego raportu z 1945 roku po przesłuchaniach w Kongresie USA dotyczących przyczyn II wojny światowej. Liczy on ponad sto stron i jednoznacznie dowodzi, że II wojna światowa była „wojną zaborczą" prowadzoną w imieniu kartelu naftowo-farmaceutycznego. Cel II wojny światowej był taki sam jak ten I wojny światowej: kontrola wartych wiele biliardów dolarów nowych światowych rynków petrochemicznych, chemicznych i leków farmaceutycznych.
Te oficjalne dokumenty rządowe były ukryte w archiwach przez ponad sześć dekad. Mimo iż były kluczowymi dokumentami, w największej zbrodni w historii ludzkości, to nawet nie zostały opublikowane na internetowej stronie rządu USA. **Teraz, w końcu, można się z nimi samemu zapoznać na stronie www.relay-of-life.org.**

Dalsze informacje: GB1SR299

Powszechnie dostępne po siedmiu dziesięcioleciach milczenia: dokumenty zbrodni wojennych kartelu

Otrzymaliśmy ponad 50000 stron z oficjalnych dokumentów Norymberskiego Trybunału Zbrodni Wojennych świadczących przeciwko kartelowi IG Farben. Po raz pierwszy od ponad siedemdziesięciu lat autentyczne dokumenty (łącznie z przerażającymi eksponatami) tego procesu (1947/8) przeciwko dyrektorom Bayer, BASF, Hoechst i innych firm IG Farben zostały publicznie udostępnione na całym świecie poprzez internet.

Te historyczne dokumenty wskazują, że ludzkość była systematycznie oszukiwana, co do prawdziwej przyczyny II wojny światowej, największej zbrodni w historii naszej planety. Na przykład dowody wykazuja, że:

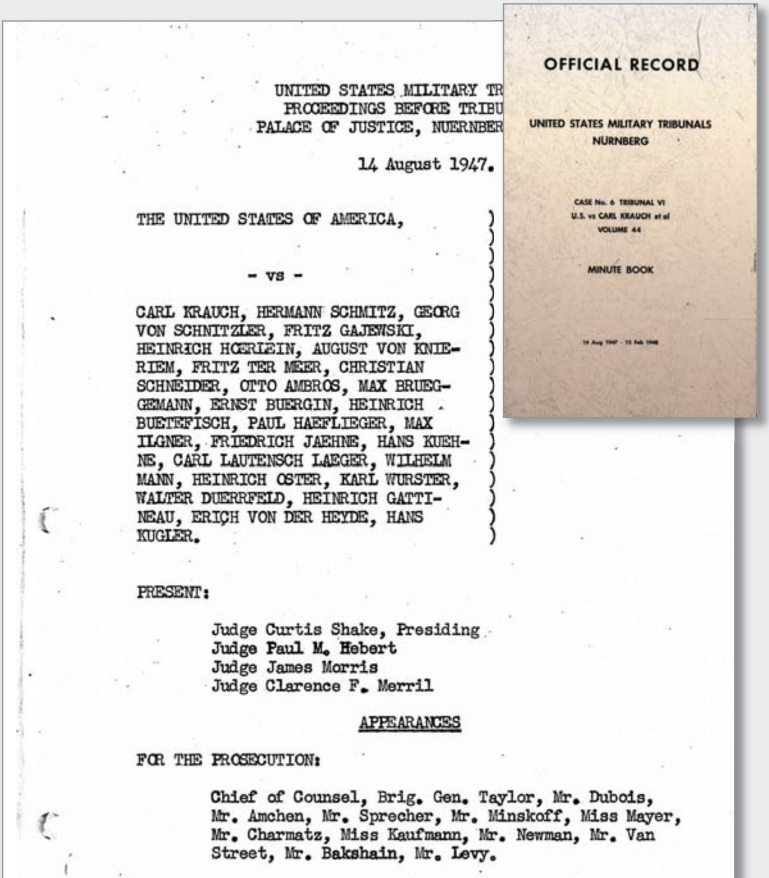
- II wojna światowa nie mogłaby mieć miejsca bez finansowego i logistycznego wsparcia firm Bayer, BASF, Hoechst i innych firm IG Farben, największego kartelu chemiczno-farmaceutycznego na świecie w owym czasie,

- Istotą II wojny światowej nie były powody narodowe lub rasowe, lecz była to próba podboju i kontroli wyłaniających się, wartych wiele biliardów dolarów, chemicznych, petrochemicznych i farmaceutycznych rynków w Europie i na świecie w imieniu kartelu IG Farben.

- II wojna światowa nie była wynikiem działania zdeprawowanego psychopaty o nazwisku Adolf Hitler. Hitler i nazistowscy chuligani byli politycznymi i militarnymi marionetkami kartelu IG Farben. Według oskarżycieli w Norymberskich Trybunałach Zbrodni Wojennych, II wojna światowa była wynikiem skoordynowanego technologicznego, logistycznego, finansowego, politycznego i militarnego wysiłku – jak nazwano to w oskarżeniu – „mariażu” IG Farben i nazistów,

- Obóz koncentracyjny Auschwitz nie był „produktem” jakichś wariatów z SS, lecz obozem pracy niewolniczej dla olbrzymiej fabryki przemysłowej IG Farben, IG Auschwitz, która miała produkować syntetyczne paliwo i gumę potrzebne do podboju Europy Wschodniej, Rosji i Azji.

Norymberski Trybunał Zbrodni Wojennych przeciwko kartelowi naftowo-farmaceutycznemu

UNITED STATES MILITARY TR
PROCEEDINGS BEFORE TRIBU
PALACE OF JUSTICE, NUERNBER

14 August 1947.

THE UNITED STATES OF AMERICA,

- vs -

CARL KRAUCH, HERMANN SCHMITZ, GEORG VON SCHNITZLER, FRITZ GAJEWSKI, HEINRICH HOERLEIN, AUGUST VON KNIERIEM, FRITZ TER MEER, CHRISTIAN SCHNEIDER, OTTO AMBROS, MAX BRUEGGEMANN, ERNST BUERGIN, HEINRICH BUETEFISCH, PAUL HAEFLIEGER, MAX ILGNER, FRIEDRICH JAEHNE, HANS KUEHNE, CARL LAUTENSCH LAEGER, WILHELM MANN, HEINRICH OSTER, KARL WURSTER, WALTER DUERRFELD, HEINRICH GATTINEAU, ERICH VON DER HEYDE, HANS KUGLER.

PRESENT:

Judge Curtis Shake, Presiding
Judge Paul M. Hebert
Judge James Morris
Judge Clarence F. Merril

APPEARANCES

FOR THE PROSECUTION:

Chief of Counsel, Brig. Gen. Taylor, Mr. Dubois, Mr. Amchen, Mr. Sprecher, Mr. Minskoff, Miss Mayer, Mr. Charmatz, Miss Kaufmann, Mr. Newman, Mr. Van Street, Mr. Bakshain, Mr. Levy.

OFFICIAL RECORD

UNITED STATES MILITARY TRIBUNALS
NURNBERG

CASE No. 6 TRIBUNAL VI
U.S. vs CARL KRAUCH et al
VOLUME 44

MINUTE BOOK

Tytułowa strona sprawy nr VI Norymberskiego Trybunału Zbrodni Wojennych „Stany Zjednoczone Ameryki przeciwko Carlowi Krauch'owi i innym dyrektorom IG Farben”, która ciągnęła się od 27 sierpnia 1947 roku do 30 lipca 1948 roku.

Dalsze informacje: GB1NT954

Ujawnianie półwiecza oszustwa

Gdyby decydująca rola kartelu za kulisami I i II wojny światowej została ujawniona wcześniej, to te interesy korporacyjne nigdy nie miałyby szansy na wszczęcie następnej próby podboju Europy i świata.

Dlatego też, ukrycie kryminalnej przeszłości było wstępnym warunkiem rozbudowy „brukselskiej UE" przez kartel.

Na poprzednich stronach tej książki ujawniliśmy oszukańczą strategię kartelu. Strona obok podsumowuje główne fakty: wprawdzie polityczni i wojskowi udziałowcy kartelu zostali skazani w Norymberdze, natomiast jego prawnym i ekonomicznym udziałowcom zlecono przygotowanie i wdrożenie trzeciej próby kartelu podboju Europy i świata.

KARTEL NAFTOWO-FARMACEUTYCZNY

IG Farben / BAYER / BASF / HOECHST

UDZIAŁOWCY

W mundurze

Skazani jako „główni zbrodniarze wojenni" na długoletnie więzienie i śmierć przez Norymberskie Trybunały Zbrodni Wojennych.

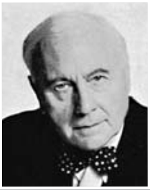
Powyżej: Hermann Göring, poniżej: Joachim von Ribbentrop

W szarych garniturach

Upełnomocnieni przez kartel do przygotowania następnej próby podboju świata poprzez „brukselską UE".

Walter Hallstein

Carl F. Ophüls

Rozbudowa „europejskiej armii"
- włączając w to broń nuklearną
- pod kontrolą „brukselskiej UE", czyli politbiura kartelu.

„Brukselska UE" na nowo odbudowuje „zbrojne ramię" kartelu – które poświęcił on po nieudanej ostatniej próbie podboju świata.

Trzecia próba podboju świata i jego kontroli przez kartel naftowo-farmaceutyczny

Czytając tę książkę, możecie pomyśleć, że te przerażające informacje nie mogą być prawdą, ponieważ gdyby były, to z pewnością byście o nich słyszeli wcześniej. Istnieje jednak prosty powód, dla którego dotąd mogliście nie być świadomi tych faktów.

Ponieważ dwie poprzednie próby podbicia świata – I i II wojna światowa – nie powiodły się, udziałowcy kartelu wiedzieli, że trzecia próba może tylko wtedy się udać, gdy jego udział w dwóch poprzednich próbach zostanie skutecznie wymazany z pamięci ludzkości. Bo jak inaczej wytłumaczyć to, że ponad sześćdziesiąt tysięcy stron z Trybunałów norymberskich, stanowiących dowód przeciwko kartelowi IG Farben, leżało ukrytych przez ponad sześć dziesięcioleci w międzynarodowych archiwach? Dlaczego dopiero autorzy tej książki pomagają wyjawić te informacje i przedstawić je na stronie www.profit-over-life.org?

Podczas gdy militarni i polityczni udziałowcy kartelu w czasie II wojny światowej zostali obarczeni odpowiedzialnością za śmierć i zniszczenia, których się dopuścili, ich ekonomiczni mistrzowie kontynuowali swoje wysiłki, żeby osiągnąć ostateczny cel. W zwiazku z tym po prostu finansowali powstanie nowej generacji politycznych udziałowców w kluczowych krajach.

Helmut Kohl, były pracownik BASF, został wypromowany na stanowisko kanclerza Niemiec – urząd, który sprawował przez 16 lat. W tym czasie wydał miliardy dolarów z pieniędzy podatników na finansowanie rozbudowy brukselskiej UE. Angela Merkel, jego polityczna protegowana, sprawuje ten urząd dzisiaj. Równolegle, we Francji, „spadkobiercy architektów Auschwitz" wynieśli do władzy Nicolasa Sarkozy'ego. Po odrzuceniu brukselskiej UE przez narody Francji i Holandii w 2005 roku, tych dwoje politycznych egzekutorów kartelu wywarło presje na przywódców reszty Europy do podpisania lizbońskiego „Aktu o pełnomocnictwach".

Spadkobiercy architektów Auschwitz kluczowymi inspiratorami „brukselskiej UE”

Norymberski trybunał zbrodni wojennych

IG Farben, jako napędowa siła przemysłowa za kulisami II wojny światowej, został z nakazu norymberskiego trybunału zbrodni wojennych podzielony na jego główne firmy składowe.

BAYER

Fritz Ter Meer
Dyrektor IG Farben skazany w Norymberdze za niewolnictwo, grabież i inne zbrodnie. Po II wojnie światowej: prezes firmy BAYER w latach 1956-1967.

BASF

Carl Wurster
Członek zarządu firmy podległej IG Farben, która produkowała gaz dla Auschwitz. Po II wojnie światowej: dyrektor naczelny, później wiceprezes zarządu firmy BASF.

HOECHST

AVENTIS

SANOFI

2005: przy pomocy ówczesnego francuskiego ministra spraw wewnętrznych, Nicolasa Sarkozy'ego, farmaceutyczny karzeł Sanofi „połknął” farmaceutycznego giganta „Aventis”.

Helmut Kohl
- były pracownik BASF, protegowany Wurstera
- został kanclerzem Niemiec – 1982-1998

Angela Merkel w 1992 i 2009 roku. Poprzednik Kohl przedstawił młodą Merkel jako „moją dziewczynę”.

Angela Merkel
- polityczna wykonawczyni niemieckiego kartelu
- kanclerz Niemiec od roku 2005 do dzisiaj

Nicolas Sarkozy
- polityczny wykonawca francuskiego kartelu
- prezydent Francji od roku 2007 do dzisiaj

Sarkozy i Merkel stali się politycznymi wykonawcami „Lizbońskiego aktu o pełnomocnictwach” i następnej próby podbicia i kontroli Europy – a stąd reszty świata – przez kartel naftowo-farmaceutyczny.

Świat na krawędzi globalnej dyktatury i III wojny światowej

Historia pokazuje, że są dwa wstępne warunki prób podbicia świata przez Kartel:

1. ustanowienie dyktatury na obszarze, z którego podbój świata ma zostać przeprowadzony. Traktat Lizboński daje temu prawną podstawę.
2. Systematyczne planowanie działań militarnych, łącznie z nową wojną światową. Tworzenie armii europejskiej w połączeniu z otwartymi groźbami wypowiadanymi przez czołowych politycznych udziałowców kartelu co do użycia broni nuklearnej jest niewątpliwym krokiem w tym kierunku.

Tym samym, historyczną paralelą do przejęcia władzy przez kartel naftowo-farmaceutyczny za pomocą brukselskiej UE jest przejęcie niemieckiego rządu przez te same grupy interesów 75 lat temu. Rok 1933 można porównać do roku 2009, kiedy to kartel naftowo-farmaceutyczny narzucił swój „Akt o pełnomocnictwach”. Rok 1934 można porównać do roku 2010, kiedy to dyktatura pokaże swoje prawdziwe oblicze, podporządkowując swojej władzy kluczowe sektory społeczeństwa. Wspierany przez Sarkozy'ego plan centralnie sterowanej gospodarki europejskiej jest tylko początkiem.

W świetle tych faktów, narody Europy i świata muszą zacząć działać. Sukces ich wysiłków zależeć będzie od następujących warunków wstępnych:

1. właściwej analizy politycznej – ta książka ma to umożliwić,
2. skutecznego rozpowszechnienia tych informacji wśród narodów świata,
3. zorganizowania ruchu ludzi, którzy zdecydowani są chronić demokrację i pokój w Europie i w reszcie świata.

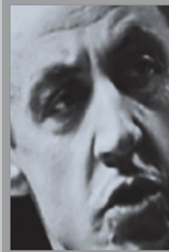
Podobieństwa między rokiem 1933 a dniem dzisiejszym

Akty o pełnomocnictwach kartelu	1933 Niemcy	2007/09 Europe - Traktat Lizboński -
Beneficjanci i finansiści	Kartel chemiczno-naftowo-farmaceutyczny	To samo
Ostateczny cel	Kontrola gospodarcza i polityczna	To samo
Rynki, które mają być kontrolowane	Europa, potem reszta świata	To samo
Kluczowy kraj/kraje	Niemcy	Niemcy, Francja
Przejęcie władzy za pomocą oszustwa	Fałszywe obietnice „prawa, porządku i pokoju”	To samo
Akt o pełnomocnictwach	Niemiecki Akt o pełnomocnictwach z marca 1933 roku	Traktat Lizboński
Bezpośredni pretekst	Kryzys gospodarczy pod koniec lat 20. XX wieku	Dzisiejszy globalny kryzys ekonomiczny
Przygotowania do dyktatury	Zniesienie praw cywilnych Militaryzacja	To samo
Media kontrolowane przez kartel	Kontrolowanie opinii publicznej	To samo

Politycy, którzy przekazali kontynent

13 grudnia 2007r., ci europejscy politycy podpisali lizboński „Akt o pełnomocnictwach”. Robiąc to, przekazali cały kontynent europejski w ręce kartelu. Dokładnie tak, jak niemiecki parlament w 1933 roku, politycy ci utorowali drogę dyktaturze i podbojowi świata w imieniu interesów korporacyjnych. I tak jak w 1933 roku, dali temu przejęciu pseudo-demokratyczną przykrywkę.

Kluczowi polityczni wykonawcy kartelu

Sarkozy
Francja

Merkel
Niemcy

Verhofstadt
Belgia

Stanishev
Bułgaria

Rasmussen
Dania

Andrus
Estonia

Vanhannen
Finlandia

Karamanlis
Grecja

Brown
Wielka Brytania

Ahern
Irlandia

Prodi
Włochy

Zatlers
Łotwa

europejski w rece kartelu

Adamkus
Litwa

Junkers
Luksemburg

Gonzi
Malta

Balkenende
Holandia

Gusenbauer
Austria

Tusk
Polska

Socrates
Portugalia

Basescu
Rumunia

Reinfeldt
Szwecja

Ficocrop
Słowacja

Rumsfeld
Słowenia

Zapatero
Hiszpania

Topolanek
Czechy

Ferenc
Węgry

Papadopulos
Cypr

Źródło zdjęć: Wikipedia

Nie możemy dopuścić do powtórzenia się historii

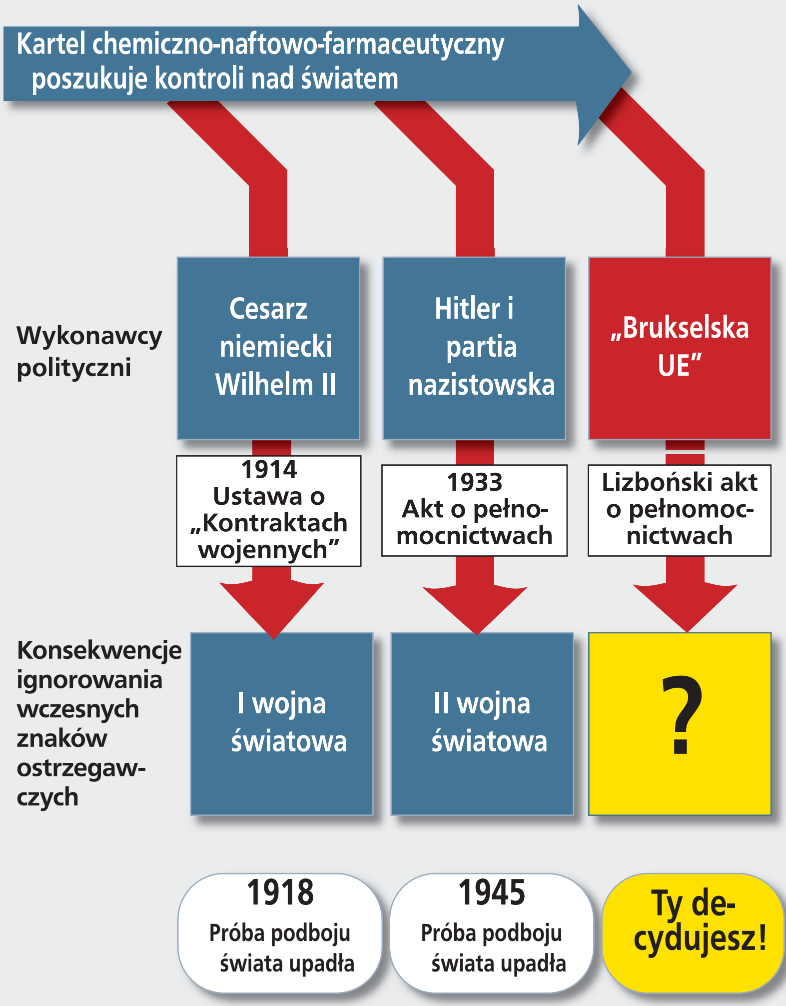
Ponieważ oczywiste jest, że polityczni przedstawiciele całego kontynentu, Europy, nie zdołali ochronić demokracji, to my, ludzie świata, musimy uznać naszą odpowiedzialność i zacząć działać. Żeby móc to zrobić, musimy zrozumieć historię. Doświadczenia ludzkości w minionym wieku są podsumowane w formie graficznej na sąsiedniej stronie.

Już wcześniej i to dwukrotnie kartel naftowo-farmaceutyczny wepchnął Europę i świat w otchłań. Ponad sto milionów ludzi przypłaciło życiem dążenie do globalnej kontroli przez interesy korporacyjne. Wiek XX przejdzie do annałów historii jako „Stulecie śmierci i zniszczenia w imię korzyści kartelu naftowo-farmaceutycznego". A teraz, na początku XXI wieku stoimy w obliczu sytuacji, w której te same grupy interesów korporacyjnych podejmują trzecią próbę podporządkowania świata swojej kontroli.

Ta trzecia próba dzisiaj jest szczególnie okrutna ponieważ kartel ukrywa swoje oczywiste motywy globalnej kontroli za zwodniczą propagandą pokoju. Polityczni udziałowcy kartelu próbują przekonać ludzi, że brukselska UE potrzebna jest po to, by powstrzymać Europę przed powtórzeniem strasznych doświadczeń I i II wojny światowej.

Musimy teraz dokonać wyboru: albo przymykamy oczy i ignorujemy te historyczne fakty albo bierzemy odpowiedzialność, by nie dopuścić do powtórzenia się historii i podejmujemy działania. I właśnie, jedynym sposobem, by to osiągnąć jest nasza aktywność. Pierwszym krokiem ku zakończeniu wieków zakłamania, które utrzymywało w nieświadomości miliony ludzi co do prawdziwych sprawców stojących za największymi zbrodniami w historii, jest dzielenie się tymi informacjami z innymi.

Wiek śmierci i zniszczenia: kartel i jego poszukiwanie podboju świata

Snujące się cienie z przeszłości: od Ribbentropa do Guttenberga

Tych z naszych czytelników, którzy mogą się spierać, że obecna sytuacja nie może być porównywana z okropnościami przeszłości, namawiamy do rozważenia poniższego. Obecny minister obrony Niemiec, Karl-Theodor zu Guttenberg, był wychowywany od 14 roku życia przez swego ojczyma, który był synem Joachima von Ribbentropa. Ribbentrop był, oczywiście, ministrem spraw zagranicznych Hitlera od 1933 do 1945 roku i koordynował militarny aspekt II wojny światowej, drugiej próby globalnego podboju przez kartel. W 1947 roku Ribbentrop był sądzony w Norymberdze i powieszony za swoje zbrodnie.

Można dowodzić, że zwykłe rodzinne powiązanie niekoniecznie determinuje z góry lojalność w stosunku do interesów korporacyjnych lub politycznych strategii. W tym przypadku jednak, fakty mówią same za siebie. Niemiecki minister obrony Guttenberg jest twardym zwolennikiem militaryzacji Europy i powstania europejskiej armii. Naciskany, żeby zrezygnował po publicznej obronie zabójstwa niewinnych cywilów w Afganistanie przez wojsko niemieckie, Guttenberg odpowiedział przed publicznością w niemieckiej telewizji: „Zdecydowanie nie ustąpię, nawet gdyby pioruny waliły. W ten sposób zostałem wychowany – i w ten sposób będę postępował.” Wygląda na to, że ponure cienie tradycji Ribbentropa zagrażają przyszłości świata jeszcze raz.

Agresywny sposób, w jaki te paneuropejskie plany militaryzacji są kontynuowane przez Niemcy i inne kraje eksportujące leki – i narzucane innym krajom członkowskim UE – nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, czyje interesy reprezentuje Guttenberg i inni polityczni udziałowcy. Istnieje pilna potrzeba, żeby ludzie zatrzymali ten proces, szczególnie, jeżeli uwzględni się następujący fakt: ostatnie dwie wojny podbojowe zostały rozpoczęte przez kartel przed nastaniem wieku atomowego. Dzisiaj sytuacja jest fundamentalnie inna. Arsenał broni atomowych Francji i Wielkiej Brytanii, połączony z podejmowaniem decyzji w Brukseli, dałby interesom kartelu bezpośredni dostęp do tych broni. To właśnie teraz należy temu zapobiec!

From Ribbentrop to Guttenberg

Joachim von Ribbentrop Minister spraw zagranicznych Hitlera w czasie II wojny światowej (powyżej)

W 1947 został skazany w Norymberdze za zbrodnie wojenne na śmierć i powieszony (po lewej)

Carl Theodor zu Guttenberg Niemiecki minister obrony od 2009 roku

- **Polityczny udziałowiec współczesnych korporacyjnych Niemiec – łącznie z sukcesorami IG Farben, tj. Bayer i BASF**
- **Zwolennik militaryzacji Europy i powstania europejskiej armii – pod kontrolą „brukselskiej UE”**

Cienie przeszłości?

Dalsze informacje: GB1RG532

„Ci, którzy nie pamiętają przeszłości, skazani są na jej powtórzenie.”

Georg Santayana

Ten wprowadzający rozdział książki przedstawia historyczne fakty i informacje, o których mogliście Państwo nigdy nie słyszeć.

Jesteśmy świadomi, że niektóre z tych szokujących informacji są trudne do przyjęcia i dlatego zachęcamy do przeprowadzenia własnych dodatkowych poszukiwań.

Ponieważ wszystkie fakty przedstawione tutaj oparte są na dokumentach historycznych, to jesteśmy przekonani, że dalsze poszukiwania potwierdzą wszystko to, co znajduje się w tej książce.
Zdanie sobie sprawy do jakiego stopnia my, nasze rodziny, znajomi i całe pokolenia były utrzymywane w całkowitej nieświadomości co do istotnych faktów historii, może wygenerować istotne pytanie:

„Jak długo jeszcze pozwolimy interesom kartelu decydować o przyszłości naszego kontynentu?”

Następne strony przedstawią kilka propozycji odnośnie tego, co możemy zrobić. Propozycje te zostaną rozwinięte szczegółowo w ostatnim rozdziale tej książki.

WTEDY

Główna siedziba IG Farben we Frankfurcie Planowanie Oświęcimia

Poświęcenie milionów istnień ...

Obóz koncentracyjny w Oświęcimiu

Za zyski warte miliardy

IG Oświęcim

DZISIAJ

BAYER

BASF

HOECHST
Dzisiaj **SANOFI**

Międzynarodowy kartel naftowo-farmaceutyczny

Czy wierzycie, że w XXI wieku te korporacje przestaną ryzykować milionami istnień ludzkich, żeby osiągnąć zyski warte miliardy?

Dalsze informacje: GB1TA748

Historyczne wyzwanie naszego czasu

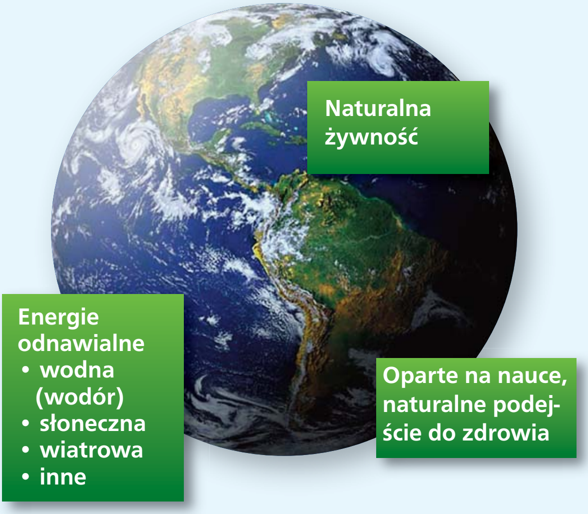
Aby prawidłowo ocenić bieżącą sytuację geopolityczną, musimy naświetlić ważną różnicę między poprzednimi dwiema próbami podboju świata przez kartel i jego obecną próbą. I i II wojna światowa były próbami kartelu naftowo-farmaceutycznego przeprowadzanymi z jednego kraju (Niemcy), by wyeliminować konkurencję innych narodów i firm wielonarodowych i zdominować nowo powstające rynki produktów chemicznych, petrochemicznych i farmaceutyków.

Natomiast obecna próba podboju świata poprzez brukselską UE, do której to próby tak energicznie kartel dąży, ma inny powód. W ciągu minionych dziesięcioleci ludzkość rozwinęła technologie, które fundamentalnie zagrażają monopolowi patentowanych produktów syntetycznych. Produkty, które są obecnie zagrożone, leżą u samych podstaw gospodarczej potęgi kartelu:

- **ropa naftowa** – jej monopol jako podstawowego źródła energii dla świata zagrożony jest przez odnawialne formy energii, obejmujące energię wodną (wodór), wiatru, słoneczną, przypływów i odpływów, geotermalną i inne. Chociaż różne, technologie te mają jedną wspólną cechę: wyzwalają ludzkość z zależności od ropy naftowej.

- **patentowane leki** – monopol na patentowane leki farmaceutyczne, jako podstawową odpowiedź na światowe problemy zdrowotne, jest zagrożony przez oparte na nauce, skuteczne, bezpieczne i dostępne, naturalne podejścia do zdrowia.

- **patentowana żywność (modyfikowana genetycznie)** – próba zmonopolizowania i kontrolowania światowej podaży żywności oparta na patentowanych, genetycznie modyfikowanych owocach, warzywach i zwierzętach zagrożona jest przez rosnący powszechny popyt na zdrowe, wolne od nawozów i pestycydów naturalnie wytwarzane źródła żywności.

Topnienie każdego z tych globalnych rynków oznacza straty rzędu setek biliardów dolarów. Ponadto, zainteresowani, stojący za kartelem, zdali sobie sprawę, że ludzie na świecie są zdeterminowani by bronić tych nowych „wyzwalających" technologii, co tym pierwszym uniemożliwia obronę ich globalnych, opartych na patentach rynków w systemie demokratycznym. W tej sytuacji jedyną opcją kartelu, która umożliwi mu ochronę jego gospodarczych przywilejów jest eskalacja międzynarodowych kryzysów i wzniecanie militarnych konfliktów, a wszystko po to, by ustanowić swoją dyktatorską władzę nad światem.

Ludzie na świecie muszą sobie uświadomić, że obecna próba podboju świata przez kartel naftowo-farmaceutyczny nie jest walką jednego narodu z resztą świata, tak jak w czasie I i II wojny światowej. Dzisiaj linie frontu rozciągają się między finansowymi interesami garści udziałowców korporacyjnych a interesami zdrowotnymi i życiowymi miliardów ludzi żyjących dzisiaj i tymi niezliczonymi, jeszcze dotąd nienarodzonymi.

To jest wyzwanie naszego czasu. Lecz w tym historycznym wyzwaniu leży także zapierająca oddech szansa.

Świat dla ludzi i przez ludzi

Ponieważ oczywiste jest to, że polityczni przedstawiciele całego kontynentu, Europy, zawiedli w kwestii ochrony demokracji, my, ludzie świata, musimy zdać sobie sprawę z naszej odpowiedzialności i zacząć działać. To, co jest teraz potrzebne, to globalny ruch, który ochroni mieszkańców tej planety, teraz i w przyszłości, przed poświęceniem ich interesom kartelu naftowo-farmaceutycznego. Sama istota tego ruchu to ochrona zdrowia i życia milionów ludzi. Dlatego będzie to „Ruch życia".

Książka ta podaje historyczną analizę potwierdzającą konieczność i pilną potrzebę takiego ruchu. Lekcje historii dokumentowane w tej książce zakończą dekady oszukaństwa, które stanowiło i stanowi podstawę władzy kartelu naftowo-farmaceutycznego do dnia dzisiejszego.

Książka ta pokazuje, że desperackie wysiłki kartelu zmierzające do scementowania brukselskiej UE i rozszerzenia jego wpływu w świecie nie są żadnym przypadkiem. Odzwierciedlają one strach o status quo, a więc możliwość utraty politycznej i gospodarczej kontroli nad naszą planetą. Alternatywne formy energii wieszczą koniec „tyranii ropy naftowej". Podobnie, skuteczne, naturalne metody leczenia chorób mogą zakończyć zależność ludzkości od opatentowanych, toksycznych leków chemicznych.

Udziałowcy status quo zdają sobie sprawę, że nie mogą już dłużej zachować swoich gospodarczych interesów w systemie demokracji. Jedynym sposobem utrzymania ich wartych wiele biliardów dolarów rynków z ogromnie przestarzałymi technologiami jest odwrót do totalitarnych form rządzenia. Tym samym, agresywne próby kartelu zmierzające do przejęcia władzy nad Europą i światem, jak udokumentowano w tej książce, nie są oznaką siły lecz desperacji.

Narodziny „Ruchu życia”

Dlaczego „Ruch życia” odniesie sukces?

Rozumienie tej historycznej analizy dotyczącej coraz bardziej desperackiej sytuacji sił, które kontrolowały świat w przeszłości, jest wstępnym warunkiem tworzenia nowego świata „dla ludzi i przez ludzi”. „Ruch życia”, który musi podjąć tą historyczną misję ma dwa główne cele:

1. rozwijać nowe technologie w dziedzinach energii, zdrowia i innych kluczowych sektorów społecznych, które to technologie zlikwidują monopol status quo na tych rynkach,

2. połączyć demokratyzację tych technologii z promocją politycznej demokracji na szczeblu lokalnym, narodowym i międzynarodowym.

Zmierzając ku tym dwóm celom, „Ruch życia” będzie chronił demokrację, utrzymywał pokój i tym samym, nieuchronnie pokona plany kartelu dotyczące następnej próby podboju świata.

Więcej o pilnej potrzebie „Ruchu życia” można przeczytać w końcowym rozdziale tej książki.

Rozdział 2

WALTER HALLSTEIN: Wybitny nazistowski prawnik i główny architekt Brukselskiej Unii Europejskiej

Walter Hallstein (1901-1982)

Walter Hallstein był wybitnym prawnikiem zaangażowanym w planowanie prawnego i administracyjnego kształtu nazistowskiej Europy po II wojnie światowej. Sojusznikiem nazistów w tych planach był kartel naftowo-farmaceutyczny IG Farben.

Hallstein był przedstawicielem nowego pokolenia członków koalicji kartelowo-nazistowskiej. Kształcony pod kierunkiem wykładowców prawa, których podstawowym celem było obalenie porządku ustalonego w Traktacie Wersalskim, narzucającym na Niemcy reparacje wojenne z tytułu przegranej przez nie I wojny światowej. Prawie na początku swojej kariery Hallstein przeszedł specjalne przeszkolenie w mieszczącym się w Berlinie Instytucie Cesarza Wilhelma. Ten prywatny instytut był w dużej mierze finansowany przez kartel IG Farben w celu kształcenia kadry naukowej i prawniczej, która miała uczestniczyć w kolejnej próbie podboju i opanowania Europy i świata.

Władza nazistów zakończyła się w roku 1945, tymczasem rządy jej wspólników, kartelu IG Farben oraz spadkobierców, firm BAYER, BASF i HOECHST właśnie się rozpoczęły. Strategicznym punktem planu trzeciej próby podboju Europy było umieszczenie – zaledwie w dziesięć lat po klęsce poprzedniej próby – jednego z przedstawicieli zaborczej koalicji na szczycie nowego kartelu, jakim jest politbiuro w Brukseli, Waltera Hallsteina.

W tym rozdziale przedstawiamy dowody na to, że całkowicie niedemokratyczna struktura, jaką jest dzisiejsza Brukselska Unia Europejska, nie powstała przez przypadek. Walter Hallstein – wybitny nazistowski prawnik, a zarazem ekspert kartelu IG Farben został wyznaczony, przez interesy korporacyjne, na pierwszego przewodniczącego Komisji Europejskiej na podstawie specjalnego wyboru po to, aby ukształtować Brukselską Unię Europejską według pierwotnych planów koalicji nazistów i IG Farben, czyli aby kartel mógł rządzić Europą za pośrednictwem nowej głównej siedziby.

Celem kartelu naftowo-farmaceutycznego – zarówno wówczas, jak i dziś – było i jest powołanie do życia swej europejskiej siedziby (to znaczy Brukselskiej Unii Europejskiej) z juntą niewybieranych kartelowych urzędników (to znaczy, z Komisją

Mistrz oszustwa

Europejską), która ma rządzić ludźmi w Europie w imieniu globalnych interesów korporacji (to znaczy kartelu chemiczno-naftowo-farmaceutycznego).

Nikt nie miał większego wpływu na dzisiejszy kształt Brukselskiej Unii Europejskiej, a zatem – w wizji kartelu – na przyszłość całej Europy, niż Hallstein. Fakty dotyczące Waltera Hallsteina, udokumentowane na kartach niniejszej książki, przyczynią się do zakończenia okresu kompletnego braku wiedzy co do „ojca-założyciela" Brukselskiej Unii Europejskiej.

Poznając życie tego człowieka, wszyscy w Europie i na świecie będą mogli rozpoznać rzeczywiste interesy i motywy stojące za konstrukcją Brukselskiej Unii Europejskiej.

Główny twórca dzisiejszej Brukselskiej Unii Europejskiej

25 marca 1957 r. Hallstein stał się jednym z dwunastu „ojców-założycieli” – sygnatariuszy traktatów rzymskich – dokumentów powołujących do życia Brukselską Unię Europejską, których był współautorem.

7 stycznia 1958 r. Hallstein został mianowany przez politycznych popleczników kartelu naftowo-farmaceutycznego na pierwszego w historii przewodniczącego tak zwanej „Komisji Europejskiej”, głównego urzędu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej – prekursora Brukselskiej Unii Europejskiej.

W roku 1963 Hallstein został mianowany na przewodniczącego Komisji Europejskiej na drugą pięcioletnią kadencję. Aby umocnić własną władzę nad Europą, kartel i jego polityczni poplecznicy obdarowali Hallsteina – pierwszego „króla” współczesnej Europy – odpowiednim „zamkiem” – gigantycznym kolosem nazwanym Berlaymont, znajdującym się w śródmieściu Brukseli (zdjęcie poniżej).

Przez całe 10 lat, od roku 1985 do 1967, Hallstein dowodził armią tysięcy urzędników, poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.

Przywódcy polityczni 27 państw europejskich, którzy podpisali Traktat Lizboński, nie potrafili zadać sobie kluczowych pytań:

1. **Kto wymyślił niedemokratyczną strukturę Brukselskiej Unii Europejskiej?**
2. **Skąd wzięła się struktura Brukselskiej Unii Europejskiej?**

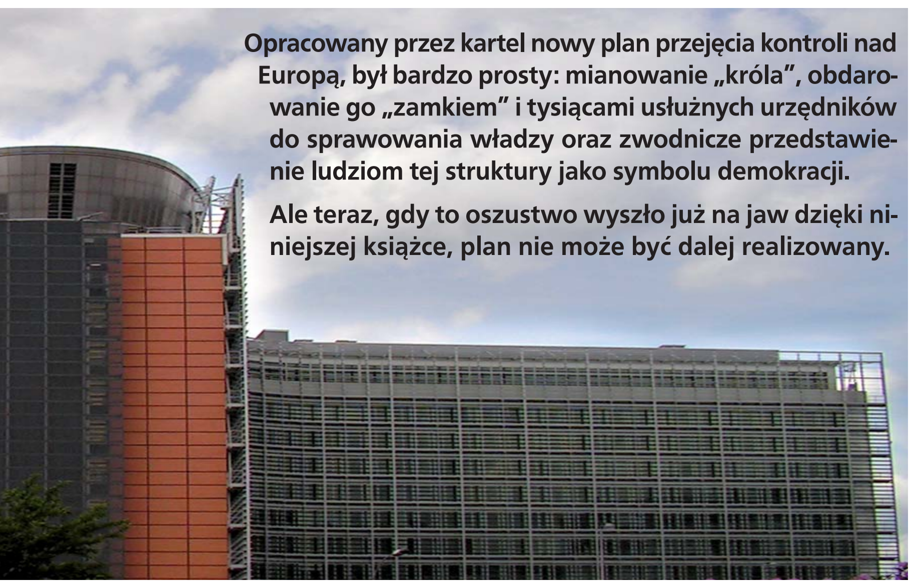
Z pomocą tej armii posłusznych sług, w dużej mierze opłacanych przez kartel i ich politycznych popleczników, Hallstein ukształtował Brukselską Unię Europejską według opracowanych przez siebie i swoich wspólników dwadzieścia lat wcześniej planów Europy pod kontrolą nazistów i koncernu IG Farben.

51 lat później, 1 grudnia 2009 r. tak zwany Traktat Lizboński narzucił zasadnicze elementy opracowanej przez Hallsteina struktury Brukselskiej Unii Europejskiej – a zatem główne elementy ogólnego planu koalicji kartelowo-nazistowskiej – mieszkancom Europy.

Z tego powodu na początku XXI w. jako bezpośrednia konsekwencja braku wiedzy historycznej:

- **27 głów państw, ratyfikując Traktat Lizboński, parafowało również dokument otwierający drogę do władzy kartelu.**
- **Podobnie jak w roku 1933, poświęcono demokrację i otwarto drzwi do władzy nad Europą temu samemu kartelowi korporacyjnych interesów, który nie zdołał tego osiągnąć w czasie II wojny światowej.**

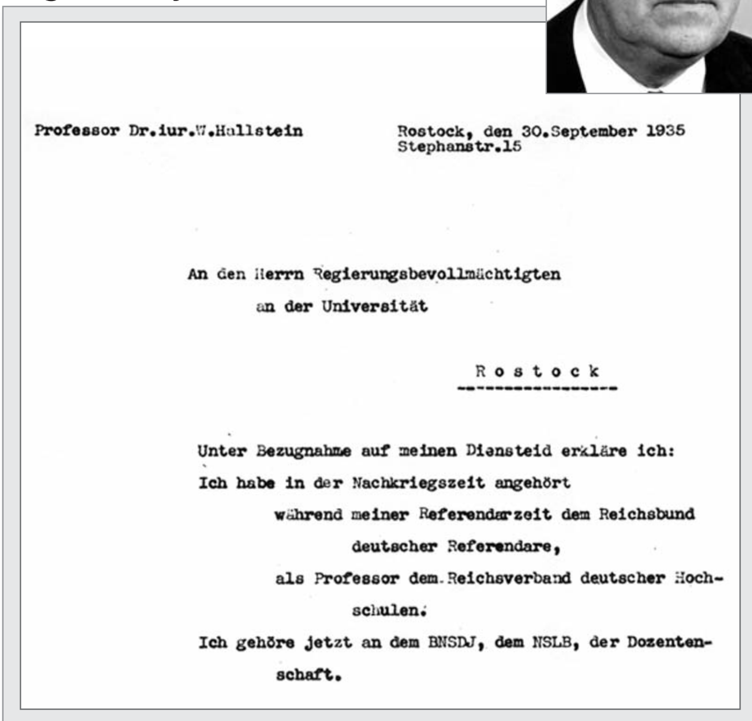

Opracowany przez kartel nowy plan przejęcia kontroli nad Europą, był bardzo prosty: mianowanie „króla”, obdarowanie go „zamkiem” i tysiącami usłużnych urzędników do sprawowania władzy oraz zwodnicze przedstawienie ludziom tej struktury jako symbolu demokracji.

Ale teraz, gdy to oszustwo wyszło już na jaw dzięki niniejszej książce, plan nie może być dalej realizowany.

Przed i w czasie II wojny światowej Hallstein był członkiem oficjalnych organizacji nazistowskich

Professor Dr.iur.W.Hallstein — Rostock, den 30.September 1935
Stephanstr.15

An den Herrn Regierungsbevollmächtigten
an der Universität

Rostock

Unter Bezugnahme auf meinen Diensteid erkläre ich:
Ich habe in der Nachkriegszeit angehört
während meiner Referendarzeit dem Reichsbund deutscher Referendare,
als Professor dem Reichsverband deutscher Hochschulen.
Ich gehöre jetzt an dem BNSDJ, dem NSLB, der Dozentenschaft.

W ramach budowania dyktatury i przygotowań do II wojny światowej koalicja nazistów i korporacji IG Farben zadbała o odpowiednią linię ideologiczną wszystkich grup społecznych, którymi władała. Jedną z najważniejszych grup społecznych była palestra, z której usług korzystano w celu ukrycia dyktatury pod płaszczykiem prawa. W roku 1993, zaraz po przejęciu władzy przez nazistów, powstał BNSDJ (niem. *Bund Nationalsozialistischer Deutscher Juristen* – Związek Narodowosocjalistycznych Prawników Niemieckich). W roku 1936 organizacja ta przekształciła się w osławione Narodowosocjalistyczne Stowarzyszenie Obrońców Prawa (niem. *Rechtswahrer*). Obrońca prawa oznaczał w nazistowskiej nomenklaturze

Oficjalny emblemat organizacji nazistowskich „obrońców prawa", na środku widoczna jest nazistowska swastyka.

osobę podejmującą systematyczne działania na rzecz obalenia demokratycznego ustroju prawnego i zastąpienia go prawem nazistowskim opartym na doktrynie faszystowskiej.

Hallstein był zarówno członkiem BNSDJ, jak i osławionej nazistowskiej organizacji „obrońców prawa". Członkostwo w tej organizacji ograniczone było do osób, które odznaczały się bezkompromisowym oddaniem ideologii nazistowskiej i planami podboju świata przez koalicję nazistów i koncernu IG Farben oraz aktywnym uczestnictwem w służących temu działaniach.

Prof. dr nauk prawnych Walter Hallstein   Rostok, 30 września 1935 r
Stephan Str. 15

Do przedstawiciela nazistowskich władz Uniwersytetu

Rostok

W związku z moim zaprzysiężeniem niniejszym oświadczam, że:

w okresie powojennym [tzn. po I wojnie światowej, od roku 1918] byłem członkiem następujących organizacji:

w okresie pracy jako asystent prawnika [referendarz] należałem do Stowarzyszenia Referendarzy Nazistowskiej Rzeszy,

a jako profesor należałem do Stowarzyszenia Niemieckich Uniwersytetów Nazistowskiej Rzeszy.

Obecnie jestem członkiem Związku Narodowosocjalistycznych Prawników Niemieckich (BNSDJ – niem. *Bund Nationalsozialistischer Deutscher Juristen*), Narodowosocjalistycznego Związku Nauczycieli (NSLB – niem. Nationalsozialistischer Lehrerbund), do którego należeli również wykładowcy na wyższych uczelniach.

Hallstein – obrońca nazistowskiego prawa

Związek nazistowskich „obrońców prawa" był jednym z filarów terroru nazistowskiego reżimu. Działania i odpowiedzialność członków nazistowskich „obrońców prawa" zostały zawarte w oficjalnych „Protokołach Narodowosocjalistycznego Związku Obrońców Prawa" (niem. „Schriftenreihe des NS Rechtswahrerbunds", tom 5, 1938, jak to zostało udokumentowane poniżej:

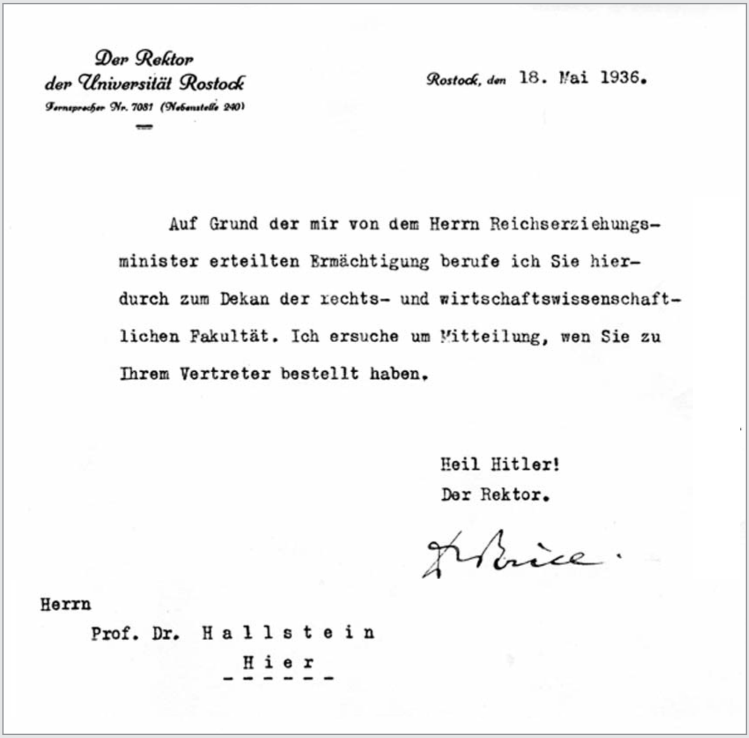
Narodowosocjalistyczny Związek Obrońców Prawa

Narodowosocjalistyczny Związek Obrońców Prawa (NSRB) ponosi odpowiedzialność za ukształtowanie podstaw prawnych niemieckiego [nazistowskiego] zawodu prawnika. Kierował nim dr Frank[1], szef (niem. *Reichsleiter*) Biura Prawnego Rzeszy (niem. *Reichsrechtsamt*), które przygotowywało solidny grunt pod nazistowskie prawodawstwo, legalizujące terror Narodowosocjalistycznej Niemieckiej Partii Robotników (NSDAP) – oficjalnej partii nazistowskiej. ...

Dzięki czołowej pozycji, NSRB była połączona z najważniejszymi urzędami podlegającymi Biura Prawnemu Rzeszy, kontrolowanemu przez NSDAP. W ten sposób dopilnowano, aby kierownictwo polityczne zawodowych prawników postępowało zgodnie z wolą partii nazistowskiej NSDAP, a w konsekwencji z wolą przywódców nazistowskiego państwa. Z tego powodu związek NSRB z partią nazistowską miał solidne podstawy.

[1] Frank, najważniejszy nazistowski prawnik, 17 października 1946 r. został skazany na śmierć za zbrodnie wojenne oraz zbrodnie przeciwko ludzkości przez Norymberski Trybunał do spraw Osądzania Zbrodni Wojennych.

Oświadczenie Hallsteina o szczerym poparciu dla ideologii nazistowskiej oraz wyznaczanych przez nią celów, złożone pod przysięgą, przyczyniło się do szybkiego rozwoju jego kariery naukowej. 18 maja 1936 r., zaledwie w osiem miesięcy po ślubowaniu wierności wobec ideologii nazistowskiej, Hallstein został mianowany dziekanem Wydziału Prawa i Gospodarki Uniwersytetu w Rostoku w nazistowskich Niemczech.

Der Rektor
der Universität Rostock
Fernsprecher Nr. 7081 (Nebenstelle 240)

Rostock, den 18. Mai 1936.

Auf Grund der mir von dem Herrn Reichserziehungsminister erteilten Ermächtigung berufe ich Sie hierdurch zum Dekan der rechts- und wirtschaftswissenschaftlichen Fakultät. Ich ersuche um Mitteilung, wen Sie zu Ihrem Vertreter bestellt haben.

Heil Hitler!
Der Rektor.

Herrn
Prof. Dr. H a l l s t e i n
H i e r

Rektor
Uniwersytetu w Rostoku

Rostok, 18 maja 1936

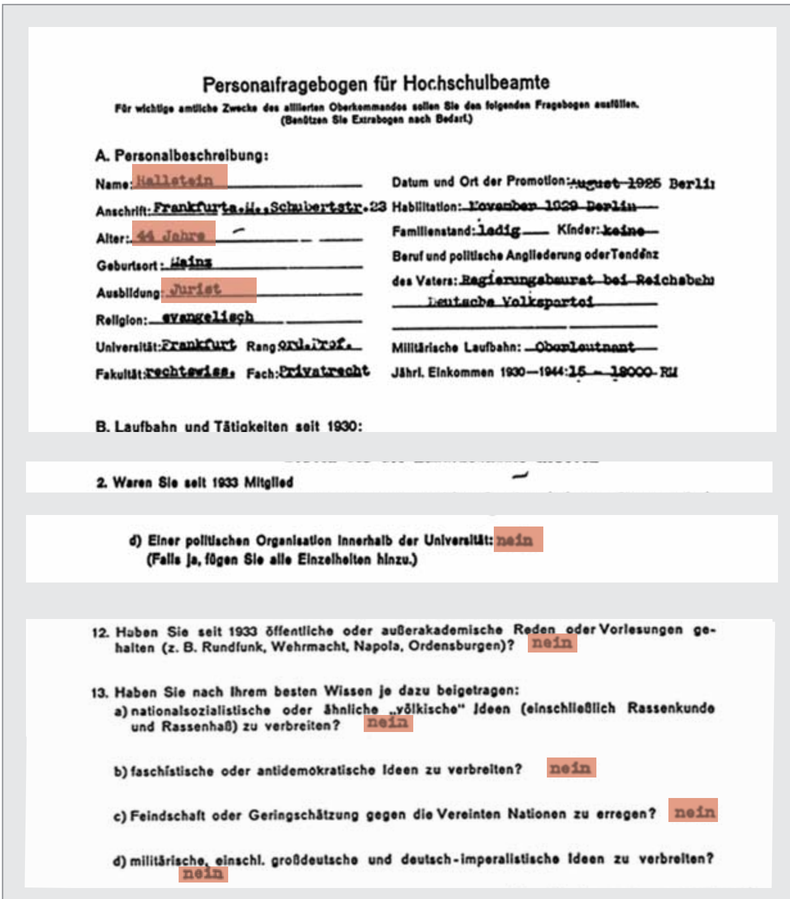
Na podstawie władzy udzielonej mi przez Ministerstwo Edukacji Rzeszy niniejszym mianuję Pana na stanowisko dziekana Wydziału Prawa i Gospodarki. Proszę o powiadomienie mnie, kogo wyznaczył Pan na swego zastępce.

Heil Hitler!
Rektor

do pana
prof. dra Hallsteina
tu [w Rostoku]

Po klęsce nazistów w 1945 r. Hallstein zapadł na ostry zanik pamięci

Po klęsce próby zdobycia świata przez koalicję nazistów i IG Farben, jednym z pierwszych zadań wobec ludzkości było dopilnowanie, aby zbrodniarze odpowiedzialni za tę próbę zostali ukarani i nigdy już nie mogli dopuścić się takich zbrodni przeciwko ludzkości. Alianci przesłuchiwali również szefów niemieckich urzędów, a wśród nich kadrę uniwersytecką, pytając o ich nazistowską przeszłość. Poniżej znajduje się facsimile z oficjalnego protokołu z przesłuchania Waltera Hallsteina (fragmenty) z 1945 roku.

Personaıfragebogen für Hochschulbeamte

Für wichtige amtliche Zwecke des alliierten Oberkommandos sollen Sie den folgenden Fragebogen ausfüllen. (Benützen Sie Extrabogen nach Bedarf.)

A. Personalbeschreibung:

Name: Hallstein

Anschrift: Frankfurt a. M., Schubertstr. 23

Alter: 44 Jahre

Geburtsort: Mainz

Ausbildung: Jurist

Religion: evangelisch

Universität: Frankfurt Rang: ord. Prof.

Fakultät: rechtswiss. Fach: Privatrecht

Datum und Ort der Promotion: August 1925 Berlin

Habilitation: November 1929 Berlin

Familienstand: ledig Kinder: keine

Beruf und politische Angliederung oder Tendenz des Vaters: Regierungsbaurat bei Reichsbahn Deutsche Volkspartei

Militärische Laufbahn: Oberleutnant

Jährl. Einkommen 1930—1944: 15 – 18000 RM

B. Laufbahn und Tätigkeiten seit 1930:

2. Waren Sie seit 1933 Mitglied

d) Einer politischen Organisation innerhalb der Universität: nein
(Falls ja, fügen Sie alle Einzelheiten hinzu.)

12. Haben Sie seit 1933 öffentliche oder außerakademische Reden oder Vorlesungen gehalten (z. B. Rundfunk, Wehrmacht, Napola, Ordensburgen)? nein

13. Haben Sie nach Ihrem besten Wissen je dazu beigetragen:
a) nationalsozialistische oder ähnliche „völkische" Ideen (einschließlich Rassenkunde und Rassenhaß) zu verbreiten? nein
b) faschistische oder antidemokratische Ideen zu verbreiten? nein
c) Feindschaft oder Geringschätzung gegen die Vereinten Nationen zu erregen? nein
d) militärische, einschl. großdeutsche und deutsch-imperalistische Ideen zu verbreiten? nein

Dokument ten, zatytułowany „Kwestionariusz osobowy dla pracowników uniwersytetów”, został wypełniony przez Hallsteina osobiście, pismem odręcznym. W tym oficjalnym kwestionariuszu najzwyczajniej w świecie zaprzeczał, że był w jakikolwiek sposób związany z nazistowskim reżimem – poza rolą widza. W sprzeczności z informacjami dostępnymi publicznie – w tym także ze ślubowaniem wierności wobec nazistów z 1936 r. – zaprzeczał nawet, jakoby był członkiem jakiejkolwiek organizacji nazistowskiej lub propagatorem nazizmu.

Kłamstwa dotyczące nazistowskiej przeszłości w oficjalnych dokumentach spreparowane przez Hallsteina to po prostu krzywoprzysięstwo. Wydaje się, że na kilkadziesiąt lat udało mu się z tą przeszłością uporać.

W roku 1957 nazistowski żołnierz na froncie prawnym (takim mianem określił Hallstein sam siebie w roku 1939) zostanie mianowany odpowiedzialnym za kolejną próbę podboju Europy, tym razem przy pomocy nowej kwatery głównej kartelu czyli Brukselskiej Unii Europejskiej.

Dzisiaj, w pół wieku później, bajka o Hallsteinie jako o ojcu – założycielu demokratycznej Europy się rozwiewa, a wraz z nią rozpada się kamień węgielny całej Brukselskiej Unii Europejskiej.

Tłumaczenie protokołu z przesłuchania złożonego w 1945 r. pod przysięgą, w ramach realizowanego przez Aliantów programu denazyfikacji

Nazwisko	Hallstein
Wiek	44
Zawód	Prawnik

Czy po roku 1933 był/a Pan/Pani członkiem/członkinią:

d). organizacji politycznej na wyższej uczelni? **Nie**
(jeżeli tak proszę podać szczegóły)

12. Czy po roku 1933 przemawiał/a Pan/Pani, czy to publicznie, czy to poza pracą naukową (np. w radiu, w armii, nazistowskich instytucjach edukacyjnych)? **Nie**
13. Czy, według Pana/Pani najlepszej wiedzy, uczestniczył/a Pan/i w:
    a) szerzeniu ideologii nazistowskiej lub rasistowskiej (rasistowskiego nauczania lub nienawiści rasowej)? **Nie**
    b) szerzeniu ideologii faszystowskiej lub nazistowskiej? **Nie**
    c) wrogim lub pogardliwym traktowaniu narodów zjednoczonych? **Nie**
    d) szerzeniu idei militarystycznych, w tym Wielkich Niemiec i Imperium Niemieckiego? **Nie**

Hallstein – oficjalny negocjator państwa nazistowskiego

9 maja 1938 r. Duce Mussolini wita Hitlera na dworcu w Rzymie

W maju 1938 r., kiedy władza nazistów w Niemczech była już mocno ugruntowana, Hitler złożył oficjalną wizytę we Włoszech, drugim faszystowskim kraju w Europie. Nieco ponad rok zanim koalicja nazistów i koncernu IG Farben miała rozpocząć II wojnę światową, Hitler i Mussolini rozpoczęli snucie planów co do kształtu Europy pod ich kontrolą.

Ta oficjalna wizyta wodza nazistowskiego państwa wyznacza początek ścisłych wspólnych przygotowań rządów faszystowskich Niemiec i Włoch do rozpoczęcia II wojny światowej w najważniejszych obszarach. Obejmowały one wdrożenie dyktatorskiego prawa w całej Europie. W tym celu powołano pod nazwą „Grupa Robocza do spraw Niemiecko-Włoskich Stosunków Prawnych” (niem. *Arbeitsgemeinschaft für deutsch-Italienische Rechstbeziehungen*) wspólną komisję obydwu państw.

Od 21 do 25 czerwca 1938 r. Hallstein reprezentował nazistowski rząd podczas międzypaństwowych negocjacji z faszystowskimi Włochami, dotyczących ram prawnych dla ogólnoeuropejskiej dyktatury sprawowanej przez koalicję nazistów i kartelu IG Farben

Podstawowym zadaniem tej grupy było stworzenie podstaw prawnych dla rządów koalicji nazistów i koncernu IG Farben w Europie, które miały wejść w życie po przejęciu przez Niemcy i Włochy militarnej kontroli nad kontynentem. Do najważniejszych kwestii omawianych przez to gremium należały: ochrona własności intelektualnej (tzn. rozszerzenie ochrony patentowej, a zwłaszcza patentów należących do kartelu IG Farben, na całą Europę, oraz ochrona rasy (hasło mające uzasadnić supremację rasy aryjskiej jako władców świata).

Zaledwie w kilka tygodni po wizycie Hitlera, w Rzymie odbyło się pierwsze spotkanie nazistowsko-faszystowskiej grupy roboczej prawników. Jednym z ekspertów prawnych,

reprezentujących nazistowskie Niemcy w oficjalnych negocjacjach dotyczących podziału władzy w podbitej Europie między nazistów i faszystów, był Walter Hallstein.

Prawnicy Kartelu i nazistów – planują przyszłość Europy

Po drugim spotkaniu, odbytym w ramach negocjacji, wiosną 1939 r., niektóre ustalenia ujrzały światło dzienne:

> **Grupa Robocza ds Niemiecko-Włoskich Stosunków Prawnych na spotkaniu, odbywającym się od 6 do 11 marca 1939 r. w Wiedniu, przyjęła następujące zasady** (niem. *Thesen*)**:**
>
> - **Każdy naród** [niem. Volk] **jako żyjąca wspólnota musi rozwiązać kwestię rasową** [niem. *Rassenfrage*] **zgodnie z duchową i rasową naturą** [niem. *geistig und rassischen Eigenart*]**. <u>Na tej podstawie narodowy socjalizm i faszyzm wspólnie domagają się prawa do obrony i udoskonalania europejskiej kultury.</u>**
> - **Porządek prawny dyktatorskiego państwa** [niem. *Führerstaat*] **ma za zadanie ochraniać integralność, zdrowie i czystość rasową** [niem. *Erbgesundheit*] **narodu (...). Zadaniem, stojącym zarówno przed narodowym socjalizmem, jak i faszyzmem, jest nieustanne umacnianie świadomości rasowej poprzez dogłębną edukację duchowo-moralną** [niem. *geistige und sittliche Erziehung*]**.**
> - [Naczelną] **rasę należy szczególnie chronić przed rasą żydowską** [niem. *Judentum*] **poprzez wyeliminowanie jej na zawsze ze społeczeństwa** [niem. *Volksgemeinschaft*]**, aby zapobiec jakiemukolwiek oddziaływaniu rasy żydowskiej na na życie obydwu narodów** [Niemiec i Włoch]**.**
> - **Uniwersalistycznym, kosmopolitycznym ideom panowania nad światem** [niem. *Weltherrschaftsplänen*] **wyznawanym przez rasę żydowską zostały przeciwstawione nieomylne prawa Narodu Niemieckiego i Włoskiego, tak jak to ustalono w Ustawach Norymberskich z 15 września 1935 r.** [w Niemczech] **oraz w decyzji Wielkiej Rady Faszystowskiej z 6 października 1938 r.** [Włochy]**.**
>
> Dodano wyróżnienia i objaśnienia w nawiasach kwadratowych

W związku z powyższym widzimy, że latem 1938 r. Walter Hallstein stał się nie tylko funkcjonariuszem nazistowskiego reżimu, uczestniczącym w prowadzonych na wysokim szczeblu negocjacjach między dwoma faszystowskimi państwami – Niemcami i Włochami, ale faktycznym również głównym prawnym i politycznym strategiem koalicji kartelowo-nazistowskiej na rzecz dyktatorskich ram Europy pod panowaniem kartelu.

Hallstein – twórca nowej Europy

Rzym pełnił wyjątkową rolę w historii dwudziestowiecznej Europy. W czerwcu 1938 r. stolica Włoch była gospodarzem międzynarodowej konferencji prawnych i politycznych popleczników kartelu. Pod przykrywką prawnej grupy roboczej poplecznicy ci spotkali się po to, aby położyć fundamenty pod ogólnoeuropejską dyktaturę pod panowaniem kartelu. Znaczenie owej „grupy roboczej" zostało dodatkowo wzmocnione przyjęciem odpowiedniej uchwały oraz listą prominentnych uczestników. Do kierowanej przez Hallsteina grupy kartelowych technokratów dołączyli najwyżsi przedstawiciele władz państwowych, a wśród nich minister nazistowskiego rządu niemieckiego, Hans Frank (skazany na śmierć za zbrodnie wojenne w roku 1947). Zebranym przekazano również pozdrowienia od Hitlera i Mussoliniego.

W roku 1945 władze kartelu, który planował podbój Europy, zorientowały się, że jego nazistowsko-faszystowskie wojskowe marionetki przegrały wojnę. Ale z punktu widzenia interesów kartelu ta klęska wcale nie była gorzką pigułką. W Trybunale do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych wojskowe marionetki kartelu przedstawiono światu jako jedynych sprawców. Natomiast Hallstein, wraz z pozostałymi ekspertami prawnymi i politycznymi odpowiedzialnymi za plany kartelu, został zwodniczo przedstawiony niedoinformowanej opinii publicznej jako demokratyczny ojciec-założyciel nowej Europy z siedzibą w Brukseli.

Kiedy Hallstein, po zakończeniu konferencji w sprawie podboju Europy, 25 czerwca 1938 r. opuścił Rzym, nie mógł wiedzieć, że powróci do niego zaledwie w dziewiętnaście lat później, obarczony tą samą misją. 25 maja 1957 r. Hallstein podpisał traktaty rzymskie, których był głównym autorem. Składając podpis pod traktatami rzymskimi wypełnił zadanie, jakie otrzymał w roku 1938, zadanie podporządkowania Europy kartelowi naftowo-farmaceutycznemu za pośrednictwem Brukselskiej Unii Europejskiej.

Ale powróćmy do roku 1938. Pod koniec tego roku stało się coś, co miało umożliwić koalicji kartelowo-nazistowskiej osiągnięcie ostatecznego celu, jakim jest nie tylko zdobycie kontroli nad Europą, ale także nad całym światem.

Pod kontrolą koalicji kartelowo-nazistowskiej

IG FARBEN (BAYER, BASF, HOECHST)

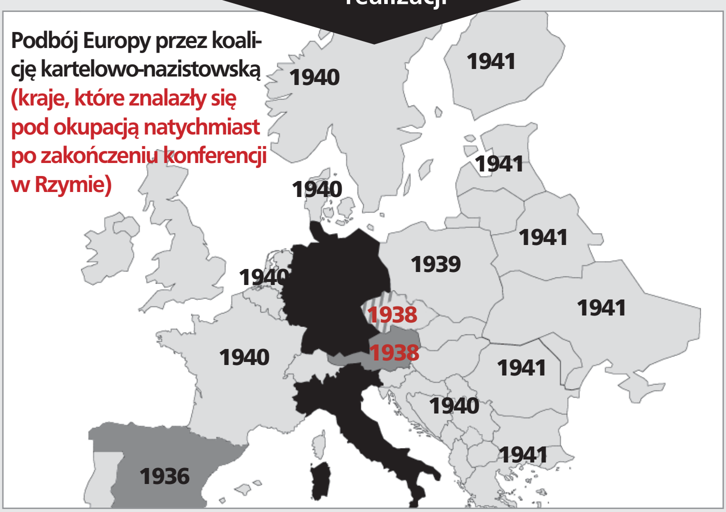
Opracowane przez kartel naftowo-farmaceutyczny plany podboju i opanowania Europy z 1938 r.

Plany podboju zbrojnego | Plany podboju politycznego

Od planu do okrutnej realizacji

Podbój Europy przez koalicję kartelowo-nazistowską (kraje, które znalazły się pod okupacją natychmiast po zakończeniu konferencji w Rzymie)

Początek ery nuklearnej

Przełom roku 1938/39 stanowił przełomowy moment w historii ludzkości. Już od jakiegoś czasu trwał wyścig naukowców o zrozumienie struktury atomów i o wydobycie tkwiącej w nich olbrzymiej energii. Laboratoria we Francji, Wielkiej Brytanii, Stanach Zjednoczonych, Niemczech i w innych krajach od wielu lat uczestniczyły w tym wyścigu, mając nadzieję na zwycięstwo i na wykorzystanie tej energii w celach komercyjnych i wojskowych.

10 grudnia 1938 r. włoski uczony, Enrico Fermi otrzymał Nagrodę Nobla w dziedzinie fizyki w uznaniu za pionierskie prace w tej tak istotnej, a zarazem nowej dyscyplinie naukowej, co jeszcze bardziej nasiliło badania w dziedzinach fizyki jądrowej i chemii.

Zaledwie w tydzień później, **17 września 1939 r.** w berlińskim Instytucie Cesarza Wilhelma niemiecki chemik, Otto Hahn, który prowadził eksperymenty ze swym asystentem, Fritzem Strassmannem, odkrył, że bombardowanie atomów uranu niewielkimi cząstkami (neutronami) powoduje rozszczepienie ciężkiego atomu uranu na dwa mniejsze atomy oraz że proces ten uwalnia olbrzymią ilość energii. W ten sposób odkryto fuzję jądrową.

Trzecia uczona – Lise Meitner, od wielu lat bez reszty oddana tym badaniom, akurat tego dnia nie mogła być w instytucie. Sześć miesięcy później w ramach realizacji nazistowskiej polityki „krwi i honoru” zmuszono ją do opuszczenia Niemiec ze względu na żydowskie pochodzenie. Udała się do Sztokholmu. **22 grudnia 1939 r.** Hahn i Strassmann powiadomili o swoim przełomowym odkryciu czołowe niemieckie czasopismo naukowe „Naturwissenschaften” („Nauki przyrodnicze”), a wyniki ich badań zostały wkrótce – **6 stycznia 1939 r.** – opublikowane.

W ciągu pierwszych dni stycznia 1939 r. niemiecką, europejską, a także światową społeczność naukową obiegła wiadomość, że świat już nigdy nie będzie taki sam. Odkrycie fuzji jądrowej, możliwość uwolnienia niespotykanej wcześniej ilości energii oraz jej wykorzystania w celach militarnych, miało na nowo ukształtować geopolityczne oblicze ziemi. Kraje, które opanowały fuzję jądrową, miały przejąć kontrolę nad światem.

8 tygodni, które zmieniły dzieje świata

Powyżej: Otto Hahn, Lise Meitner w laboratorium Instytutu Cesarza Wilhelma. Po prawej: Publikacja naukowa z 6 stycznia 1939 r., w której donoszono o odkryciu fuzji jądrowej.

Naturwissenschaften Heft 1 - 6. Jan. 1939

Über den Nachweis und das Verhalten der bei der Bestrahlung des Urans mittels Neutronen entstehenden Erdalkalimetalle[1].

Von O. Hahn und F. Strassmann, Berlin-Dahlem.

[1] Aus dem Kaiser Wilhelm-Institut für Chemie in Berlin-Dahlem. Eingegangen 22. Dezember 1938.

In einer vor kurzem an dieser Stelle erschienenen vorläufigen Mitteilung[2] wurde angegeben, daß bei der Bestrahlung des Urans mittels Neutronen außer den von Meitner, Hahn und Strassmann im einzelnen beschriebenen Trans-Uranen — den Elementen 93 bis 96 — noch eine ganze Anzahl anderer Umwandlungsprodukte entstehen, die ihre Bildung offensichtlich einem sukzessiven zweimaligen α-Strahlenzerfall des vorübergehend entstandenen Urans 239 verdanken. Durch einen solchen Zerfall muß aus dem Element mit der Kernladung 92 ein solches mit der Kernladung 88 entstehen, also ein Radium. In der genannten Mitteilung wurden in einem noch als vorläufig bezeichneten Zerfallsschema 3 derartiger isomerer Radiumisotope mit ungefähr geschätzten Halbwertszeiten und ihren Umwandlungsprodukten, nämlich drei isomeren Actiniumisotopen, angegeben, die ihrerseits offensichtlich in Thorisotope übergehen.

Zugleich wurde auf die zunächst unerwartete Beobachtung hingewiesen, daß diese unter α-Strahlenabspaltung über ein Thorium sich bildenden Radiumisotope nicht nur mit schnellen, sondern auch mit verlangsamten Neutronen entstehen.

Der Schluß, daß es sich bei den Anfangsgliedern dieser drei neuen isomeren Reihen um Radiumisotope handelt, wurde darauf begründet, daß diese Substanzen sich mit Bariumsalzen abscheiden lassen und alle Reaktionen zeigen, die dem Element Barium eigen sind. Alle anderen bekannten Elemente, angefangen von den Trans-Uranen über das Uran, Protactinium, Thorium bis zum Actinium haben andere chemische Eigenschaften als das Barium und lassen sich leicht von ihm trennen. Dasselbe trifft zu für die Elemente unterhalb Radium, also etwa Wismut, Blei, Polonium, Ekacäsium.

Es bleibt also, wenn man das Barium selbst außer Betracht läßt, nur das Radium übrig.

Narodziny ery nuklearnej odbiły się echem na całym świecie

Na początku stycznia 1939 r. świat naukowy dowiedział się o nadejściu ery nuklearnej. Ale, co z politykami, ustawodawcami, mediami i całą opinią publiczną? Czy oni zdawali sobie sprawę z dramatycznych skutków, jakie niesie ze sobą dla świata umiejętność rozszczepienia atomu?

Oczywiście, że tak. Nic nie ilustruje tego lepiej, niż szczegółowy artykuł na ten temat opublikowany 30 stycznia 1939 r. w „New York Times". Już wtedy, w niespełna 4 tygodnie po opublikowaniu wyników badań w czasopiśmie naukowym, wyniki eksperymentów zespołu Hahna zostały potwierdzone przez Uniwersytet Columbia w Nowym Jorku oraz inne instytuty naukowe. „New York Times" – którego raczej nikt nie podejrzewał o nadmierną skłonność do sensacji – opisywał odkrycie jako „kształtowanie się nowej epoki".

Doniesienie nie pozostawia wątpliwości co do potencjalnego militarnego znaczenia odkrycia: „Rozszczepienie atomu uranu na dwie części, z których każda stanowi gigantyczną atomową kulę armatnią o przerażającej energii 100 milionów elektronowoltów [to] największy jak dotąd przypadek uwolnienia energii atomowej przez człowieka na ziemi". Szczegółowy opis procesu powstawania dwóch neutronowych „kul armatnich" z każdego rozszczepionego atomu uranu natychmiast nawet przeciętnemu czytelnikowi „New York Times" przywodził na myśl mechanizm reakcji łańcuchowej.

Artykuł prawidłowo opisywał najważniejsze kroki, jakie wykonali Otto Hahn i Lise Meitner z Instytutu Cesarza Wilhelma w Berlinie. W artykule nie pojawiła się jednak informacja o tym, że badania w tym prywatnym instytucie były w dużej mierze finansowane przez kartel IG Farben, ten sam kartel korporacji, który finansował dojście do władzy nazistów i w sposób czynny przygotowywał koalicję kartelowo-nazistowską do zbrojnego podboju świata.

Ale w walce o panowanie nad światem kartel IG Farben nie inwestował jedynie w rozwój najważniejszych technologii zbrojeniowych.

The New York Times

31 stycznia 1939 r.

VAST ENERGY FREED BY URANIUM ATOM

Split, It Produces 2 'Cannon-balls,' Each of 100,000,000 Electron Volts

HAILED AS EPOCH MAKING

New Process, Announced at Columbia, Uses Only 1-30 Volt to Liberate Big Force

The splitting of a uranium atom into two parts, each consisting of a gigantic atomic "cannonball" of the tremendous energy of 100,000,000 electron-volts, the greatest amount of atomic energy so far liberated by man on earth, was announced here yesterday by the Columbia University Department of Physics in a statement by Dean George P. Pegram of the Columbia Graduate Faculties.

The splitting of the uranium atom, it was said, constitutes an entirely new atomic process, the possibility of which did not even occur to any of the world's atom smashers. This new process, it was added, "yields the largest conversion of mass into energy that has yet been obtained by terrestrial methods."

Small Force Used for Splitting

One of the most startling phenomena in this newly discovered atomic process is the relatively small amount of energy necessary to liberate the enormous amounts developed through the splitting of the uranium atom. The uranium atom is split by means of neutrons, that is, neutral atomic particles carrying no electrical charge. These neutron bullets travel with energies of only one-thirtieth of a volt. Yet they produce two atomic "cannonballs" of a total of 200,000,000 electron-volts, representing an energy 6,000,000,000 times greater. . . .

It was Professor Fermi who first fired neutron bullets into uranium, the heaviest element found in nature. Professor Fermi believed he had succeeded in creating an element heavier than uranium, which, being unstable, disintegrated into an isotope (twin of an element) of radium.

The work was continued at the Kaiser Wilhelm Research Institute for Chemistry at Berlin-Dahlem, Germany, by Dr. Lise Meitner and Professor Otto Hahn, who had been working together for many years. Dr. Meitner was discharged last year for racial reasons and she went to Stockholm, Sweden. . . .

Fragmenty artykułu opublikowanego w „New York Timesie" 31 stycznia 1939 r.

Strategiczne przygotowania ojskowe i polityczne kartelu do panowania nad światem

W roku 1918 pierwsza próba zdobycia władzy nad światem podjęta przez kartel, jaką była I wojna światowa, zakończyła się klęską, a cesarz Wilhelm II, jego zbrojna marionetka, został zmuszony do abdykacji. Klęska ta nie dotknęła jednak koncernów wspierających I wojnę światową, a mianowicie firm BAYER, BASF i HOECHST, których oferta – materiały wybuchowe i gaz trujący – były podstawą tej niszczycielskiej wojny. Po 1925 roku te siły korporacyjne działałały pod nazwą IG Farben, koncentrując swoją uwagę na kolejnej próbie podboju świata.
Kartel przekształcił prywatną uczelnię wyższą – która, o dziwo, przyjęła imię zmuszonego do abdykacji cesarza Wilhelma – w ośrodek kształcenia własnej kadry, mającej uczestniczyć w przyszłych próbach podboju świata. Koncern IG Farben finansował nie tylko badania Otto Hahna w tym instytucie, ale także tworzenie elity uczonych w prawie technokratów na Wydziale Prawa Międzynarodowego i Korporacyjnego. Pod tą przykrywką kartel finansował strategiczny rozwój ram prawnych, potrzebny do panowania i sprawowania kontroli nad podbitym światem. Jednym z tych technokratów był Walter Hallstein , który przeszedł specjalne kształcenie w instytucie w latach 1927-1929.

Wyżej: Instytut Chemii im. Cesarza Wilhelma w Berlinie, w którym odkryto fuzję jądrową. Po prawej dyrektor koncernu IG Farben, Carl Bosch, który w roku 1937 został przewodniczącym Towarzystwa Naukowego im. Cesarza Wilhelma. Koncern IG Farben, w ramach przygotowań do kolejnej próby podboju świata, wspierał Instytut Chemii i Prawa Międzynarodowego im. Cesarza Wilhelma.

Kształcenie elit w ramach przygotowań do kolejnej próby podboju świata

Niemiecki kartel chemiczny

BAYER, BASF, HOECHST

Niemiecki kartel, zbudowany na największej liczbie patentów wśród korporacji na całym świecie, planuje opanowanie światowych rynków w sektorze chemicznym, petrochemicznym i farmaceutycznym.

I wojna światowa (1914-1917)

Niemieckiemu cesarzowi Wilhelmowi i jego armii zostało powierzone zadanie urzeczywistnienia planów podboju świata. Firmy BAYER i BASF produkują materiały wybuchowe oraz broń chemiczną. Plan się nie powiódł. Cesarz zostaje zmuszony do abdykacji, ale kartel działa nadal.

Instytut Cesarza Wilhelma (KWI)

BAYER, BASF, HOECHST – after 1925 operating as the IG Farben Cartel – finance this institution as a training site for their academic cadres, ready for the next two attempts at world conquest.

Otto Hahn, **Wydział Chemii KWI**

Walter Hallstein, **Wydział Prawa Międzynarodowego KWI**

Technologia wytwarzania broni jądrowej do podboju świata

Światowa Rzesza

Kartel panuje nad Europą i światem za pomocą:

- **Państwa ponadnarodowego**
- **Centralnej siedziby kartelu**
- **Dyktatury korporacyjnej**
- **Zagrożenia jądrowego**

Przemówienie mobilizacyjne Hallsteina: przyszła Europa pod panowaniem nazistów i kartelu IG Farben

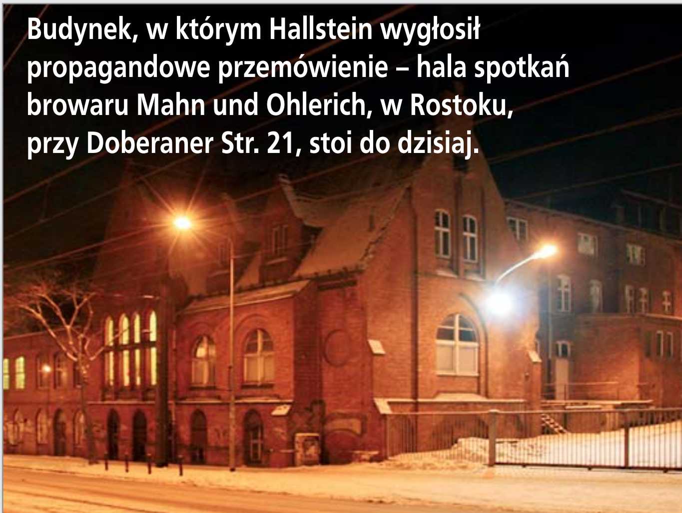

23 stycznia 1939 r. Hallstein, wówczas dziekan Wydziału Prawa i Gospodarki na Uniwersytecie w Rostoku wygłosił propagandowe przemówienie ma temat prawnego przekształcenia Europy. Wygłoszona mowa, którą można by najlepiej określić mianem „Przemówienia mobilizacyjnego", stanowiła element mobilizacji wojennej nazistowskiego reżimu i jego korporacyjnych popleczników, kartelu naftowo-farmaceutycznego IG Farben.

Czas wygłoszenia przemówienia miał bardzo duże znaczenie. Zaledwie dziesięć miesięcy wcześniej, 12 marca 1938 r. naziści zaanektowali Austrię. 10 października 1938 r. – zaledwie trzy miesiące przed przemówieniem Hallsteina – zajęli też Czechy i Morawy, tworząc Kraj Sudecki (niem. Sudetenland), strasząc wojną w przypadku, gdyby ich roszczenie nie zostało spełnione. Na międzynarodowej konferencji w Monachium, odbywającej się 29-30 września 1938 r., Hitler zapewniał społeczność międzynarodową, że po zajęciu przez niego Czech, jego roszczenia terytorialne będą spełnione. Nic bardziej błędnego.

Co najważniejsze, początek ery nuklearnej i widoczny monopol na tę technologię zachęciły nazistów do przyspieszenia realizacji planu podboju świata. Wygłoszone przez Hallsteina przemówienie mobilizacyjne nie pozostawia wątpliwości, że znał i w pełni popierał plany podboju Europy, a następnie całego świata, który miał znaleźć się pod całkowitym politycznym, ekonomicznym i prawnym panowaniem koalicji nazistów i kartelu IG Farben. W swym przemówieniu Hallstein opisuje zwłaszcza plany podboju Europy przez Wehrmacht oraz jej podporządkowanie jako „wydarzenie gospodarcze, które będzie miało po prostu niewyobrażalne konsekwencje".

Przemówienie to w oczywisty sposób ukazywało dylemat, przed jakim naziści stanęli w styczniu 1939 roku, zaledwie na siedem miesięcy przed wybuchem II wojny światowej. Chociaż Hallstein, wraz z innymi nazistowskimi propagandystami musiał przygotować i zachęcić niemiecką elitę do wojny światowej w pełnym tego słowa znaczeniu, nie mógł jeszcze otwarcie mówić o wojennych planach.

Budynek, w którym Hallstein wygłosił propagandowe przemówienie – hala spotkań browaru Mahn und Ohlerich, w Rostoku, przy Doberaner Str. 21, stoi do dzisiaj.

Wyobraź sobie, że uczestniczysz w tej strasznej scenie, jaka wydarzyła się ponad 80 lat temu. Mroźna zimowa noc w styczniu 1939 r., mróz ścisnął portowe miasto Rostok, leżące nad brzegiem Morza Bałtyckiego. Śnieg i lód pokrywają drogi, a noc wypełnia niebo.

Nagle cisza zostaje przerwana. Wydaje się, że główne drogi prowadzące do śródmieścia Rostoku zaczynają się poruszać, kostka brukowa zaczyna bębnić od stukotu podbitych gwoździmi wojskowych butów, brązowych koszul i oficjeli nazistowskiego państwa. Wmieszali się w tłum miejscowych polityków, profesorów uniwersyteckich oraz studentów, bez wyjątku ubranych w oficjalnych strój, co podkreślało wagę wydarzenia. Nazistowska elita zmierza w stronę jednego z największych miejsc zebrań w mieście, do piwnicy pod halą zebrań browaru Mahn und Ohlerich.

Najważniejszym mówcą tego wieczoru jest trzydziestoośmioletni profesor prawa z uniwersytetu w Rostoku – Walter Hallstein. Jego przemówienie, które będziesz mógł przeczytać na następnych stronach, na zawsze zmieni Twój sposób patrzenia na Brukselską Unię Europejską.

Großdeutschland als Rechtseinheit

Vortragsabend der Rostocker Universität — Professor Hallstein sprach

Seestadt Rostock, 24. Januar.

Gestern abend fand in Mahn & Ohlerichs Keller ein Vortragsabend statt, zu dem der Rektor der Universität, Prof. Dr. Ruickoldt, eingeladen hatte. In seiner Begrüßungsansprache konnte er Staatsminister Dr. Scharf, die Vertreter der Partei und ihrer Gliederungen, der Wehrmacht, des Reichsarbeitsdienstes, der Stadt, der Wirtschaft und der Studentenschaft begrüßen. Er sprach die Hoffnung aus, daß dieser Abend dazu beitragen werde, daß die Hochschule in der Oeffentlichkeit Vertrauen und Verständnis finden möge, denn sie stehe nicht fern dem alltäglichen Geschehen, wenn sie auch als alte Einrichtung auf eine lange Geschichte und alte Tradition zurückschauen kann. Wie sehr der Führer die deutschen Hochschulen als Träger wertvoller Tradition achte, gehe daraus hervor, daß an der großen Kulturtagung auf dem Reichsparteitag 1938 die Rektoren in ihren historischen Amtstrachten teilgenommen hätten.

Der Redner des Abends, der Ordinarius der Rechtswissenschaft, Professor Dr. Hallstein, der durch seine vergleichende Forschung in den europäischen rechtspolitischen Verhältnissen reichste Erfahrungen gesammelt hat, behandelte darauf die überaus aktuelle Frage der rechtspolitischen Eingliederung der Ostmark und des Sudetenlandes,

Die tiefschürfenden Ausführungen von Professor Dr. Hallstein wurden mit lebhaftem Beifall belohnt. Ein geselliges Beisammensein schloß den Abend. Unter den Ehrengästen befanden sich außer dem Staatsminister u. a.: Oberbürgermeister Volgmann, der Standortälteste Oberst Lieb, Generalarbeitsführer Schroeder, ein Vertreter des Kreisleiters, Kreisorganisationsleiter Degner, SA-Oberführer Behnert, Polizeipräsident Dr. Sommer, Ministerialdirektor Dr. Bergholter, Oberstleutnant von Blessingh, Warnemünde.

Facsimile oryginalnego artykułu prasowego opisującego przemówienie Hallsteina, zatytułowanego „Wielkie Niemcy jako podmiot prawny". Ten naoczny przekaz z nazistowskiego spotkania propagandowego ukazał się nazajutrz, 24 stycznia 1939 r. na łamach „Niederdeutscher Beobachter" (Obserwatora Dolnoniemieckiego).

O tym, że wystąpienie Hallsteina nie było jedynie wykładem uniwersyteckim, lecz oficjalnym wydarzeniem zorganizowanym przez nazistowskie władze, świadczy chociażby obecność nazistowskiego ministra stanu, doktora Scharfa – przedstawiciela Hitlera we władzach Meklemburgii, której stolicą był Rostok – a także całej elity nazistowskich władz tego landu.

Powyższy artykuł, który ukazał się nazajutrz, 24 stycznia 1939 r. w oficjalnej nazistowskiej gazecie „Niederdeutscher Beobachter" (Obserwator Dolnoniemiecki), świadczy o tym, że wykład Hallsteina miał miejsce i że towarzyszyła temu obecność oficjalnych przedstawicieli władz nazistowskich.

Tłumaczenie tego artykułu znajduje się na następnej stronie. Objaśnienia w nawiasach kwadratowych i podkreślenia zostały dodane.

Wielkie Niemcy jako podmiot prawny

Wieczór wykładów zorganizowany przez Uniwersytet w Rostoku Przemawia profesor Hallstein

Rostok, 24 stycznia

Wczoraj wieczorem w piwnicy hali spotkań browaru Mahn und Ohlerich odbył się wieczór wykładowy. Na wieczór zaprosił profesor doktor Ruickholdt, dziekan uniwersytetu. W swoim przemówieniu na otwarcie wieczoru powitał ministra [nazistowskiego] stanu, doktora Scharfa, przedstawicieli partii [nazistowskiej] oraz związanych z nią organizacji, Wehrmachtu [nazistowskich sił zbrojnych], Służb Pracy Rzeszy [niem. Reichsarbeitsdiens][nazistowskich związków zawodowych], naszego miasta [Rostoku], a także przedstawicieli biznesu i grona studentów.

Ruickholdt w imieniu uniwersytetu wyraził nadzieję, że wieczór przyczyni się do wzrostu zaufania i świadomości opinii publicznej, i powiedział, że choć uniwersytet jest starą instytucją spoglądającą na długie dzieje i dawną tradycję, to jednak nie jest on oderwany od codzienności. Docenienie przez Führera [Hitlera] uniwersytetów niemieckich jako wsparcia zakorzenionego w wartościowej tradycji widoczne jest chociażby w tym, że w czasie konferencji dotyczącej kultury [niem. Kulturtagung] władze wyższych uczelni mogły uczestniczyć w zjeździe w Norymberdze w 1938 r. w tradycyjnych strojach.

Głównym mówcą wieczoru był dr Hallstein, profesor prawa, który zdobył dużą wiedzę na temat europejskich systemów prawnych, prowadząc badania porównawcze. Omawiał temat prawnego przyłączenia Marchii Wschodniej [niem. Ostmark] i Kraju Sudeckiego [to znaczy aneksji Austrii i większej części ówczesnej Czechosłowacji].

Dobitne oświadczenia prof. dra Hallsteina zostały przyjęte gromkimi brawami. Wczoraj wieczorem zebrali się przedstawiciele całego społeczeństwa. Poza ministrem stanu, honorowymi gośćmi byli również między innymi, major Wolgmann – dowódca [nazistowskiego] garnizonu, pułkownik Lieb [niem. Generalarbeitsführer – trzeci co do rangi przedstawiciel nazistowskiej Służby Pracy]. Schröder, szef organizacji powiatowej [niem. Kreisorganisationsleiter], Degner – oberführer SA [brygadier Brązowych Koszul], Behtnert – naczelnik [nazistowskiej] policji, doktor Zommer – dyrektor w [nazistowskim] ministerstwie, doktor Bergholter – porucznik [nazistowskiego Wehrmachtu] oraz pułkownik von Bleffingh z Warnemünde, rostockiego powiatu.

Hallstein i nazistowska nowomowa

W całym rozdziale będziemy stosować termin koalicja kartelowo-nazistowska na opisanie przerażającego mariażu, jaki został zawarty między kartelem naftowo-farmaceutycznym IG Farben i ich nazistowskimi poplecznikami, którzy – wspólnie – postanowili podbić i podporządkować sobie cały świat. Określeń „koalicja", a także „mariaż" używano również podczas posiedzeń Norymberskiego Trybunału do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych dla opisani stosunków między kartelem naftowo-farmaceutycznym a nazistami w trakcie przygotowań do rozpoczęcia II wojny światowej.

Przemówienie mobilizacyjne wygłoszone przez Waltera Hallsteina 23 stycznia 1939 r. było jednym z elementów większej kampanii mobilizacyjnej na rzecz rozpoczęcia II wojny światowej, zorganizowanej przez koalicję kartelowo-nazistowską.

Aby ukryć agresywne plany wojenne – a także, aby zachować element zaskoczenia – koalicja kartelowo-nazistowska doprowadziła do perfekcji strategię kamuflażu. Walter Hallstein był jednym z mistrzów kamuflażu podczas kampanii propagandowej kartelu i nazistów mającej doprowadzić do wybuchu II wojny światowej.

Teraz, gdy to wszystko ujrzało światło dzienne, przemówienie Hallsteina stanie się klasycznym przykładem tego, w jaki sposób propagandyści kartelowo-nazistowscy zwodzili cały świat co do własnych intencji. Wygłoszone przez Hallsteina przemówienie mobilizacyjne stanie się przedmiotem studiów dla wielu pokoleń studentów historii, polityki, prawa, a także innych dyscyplin naukowych.

Opublikowanie przez nas tego przemówienia służy nie tylko temu, aby wydobyć na światło dzienne interesy, jakim służył Hallstein jako główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej, ale posłuży także przyszłym pokoleniom jako ostrzeżenie, aby pozostać czujnym wobec działań własnych przedstawicieli politycznych, i aby nie paść ofiarą ich zwodniczej mowy.

W ramach tej zakamuflowanej mobilizacji do II wojny światowej Hallstein i inni propagandyści koalicji kartelowo-nazistowskiej systematycznie zmieniali znaczenie niektórych słów.

Czarny garnitur albo [nazistowski] mundur

Również kilka tygodni przed wykładem Hallsteina rektor uniwersytetu w Rostoku nie pozostawił wątpliwości, że prelekcja ma być wydarzeniem publicznym, organizowanym przez uczelnię dla nazistowskich władz.

R u n d s c h r e i b e n Nr. 1/39.

Ich erlaube mir, die Herren Kollegen zu dem am Montag, den 23. Januar 1939, um 20.30 Uhr, in Mahn & Ohlerichs Keller, Doberaner Straße 21, stattfindenden Vortrag des Herrn Kollegen Hallstein

„ Die Rechtseinheit Großdeutschlands "

einzuladen und zu dem anschließenden Bierabend aufzufordern.

Ich hoffe sehr auf die Teilnahme aller Kollegen an diesem Abend und wäre dankbar, wenn sie zum Empfang der Gäste bis spätestens 20.15 Uhr anwesend wären.

Seestadt Rostock, den 10. Januar 1939.

D e r R e k t o r .

gez. R u i c k o l d t .

Dunkler Anzug oder Uniform
Antwort, auch im Falle der
Behinderung, auf beiliegender
Freikarte erbeten bis 14.1.39.

An den
gesamten Lehrkörper
(einschl.Assistenten)

Okólnik nr 1/39

Zapraszam wszystkich profesorów i wykładowców naszego uniwersytetu [niem. *Herren Kollegen*] w poniedziałek, 23 stycznia 1939 r. na godzinę 20:30 do piwnicy Mahn & Ohlerichs, przy Doberaner Str. 21 na wykład naszego szanownego kolegi, prof. dra Hallsteina na temat:

„Wielkie Niemcy jako podmiot prawny"

z prośbą o pozostanie na późniejszym „wieczorze piwnym".

Oczekuję, że na wieczorze obecni będą wszyscy koledzy, i będę wdzięczny, jeżeli przyjdą Państwo najpóźniej o godzinie 20:15, aby powitać gości [nazistowską elitę].

Rostok, 10 stycznia 1939 r.

Ruickholdt, rektor

[Prosimy o wzięcie] czarnego garnituru lub munduru
Prosimy o potwierdzenie nawet w przypadku nieobecności
Na dołączonej karteczce do 14 stycznia 1939 r.

Poniżej znajduje się kilka przykładów terminologii propagandy kartelowo-nazistowskiej, jaką posługiwał się Hallstein, mistrz kamuflażu w całym swoim przemówieniu.

- **Wielkie Niemcy (niem. *Großdeutschland*) – określenie, za którym kryje się wizja Europy pod kontrolą koalicji kartelowo-nazistowskiej.** Nawet w tytule przemówienia, „Wielkie Niemcy jako podmiot prawny", Hallstein stara się wytworzyć mylne wrażenie, że opisuje po prostu zmiany prawne na terytorium Niemiec. Określeniem „Wielkie Niemcy" posługiwała się koalicja kartelowo-nazistowska na opisanie całej Europy, a następnie całego świata, pod własną kontrolą.
- **Marchia Wschodnia (niem. *Ostmark*) to stosowana przez koalicję kartelowo-nazistowską nazwa okupowanej Austrii.** Hallstein stosuje na określenie okupowanej Austrii wymyśloną przez koalicję kartelowo-nazistowską nazwę Marchia Wschodnia, chcąc wywołać wrażenie, że okupacja narodu austriackiego przez nazistów była jedynie naturalnym rozszerzeniem Rzeszy Niemieckiej na wschód.
- **Anschluss (dołączenie) to nazistowski termin, określający podporządkowanie sobie innego państwa dowolnymi metodami.** Na określenie aneksji Austrii i terytorium Czech i Moraw (nazywanego odtąd przez nazistów Krajem Sudeckim) koalicja kartelowo-nazistowska wymyśliła termin „Anschluss", oznaczający tyle co włączenie, co miało sugerować, że aneksja tych terytoriów jest jedynie zabiegiem administracyjnym. Hallstein w swoim przemówieniu obficie czerpał z opracowanej przez koalicję kartelowo-nazistowską nowomowy, rozmyślnie ukrywając realizowany przez nią plan militarnego podboju i aneksji całej Europy, a następnie reszty świata.
- **Obrońcy prawa (niem. *Rechtswahrer*), to stosowane przez koalicję kartelowo-nazistowską określenie „grupy uderzeniowej prawników", zaangażowanej w budowę totalitarnego świata pod jej kontrolą.** W roku 1936 – trzy lata po przejęciu władzy w Niemczech – uchwalono rasistowskie Ustawy Norymberskie. W tym samym roku Hallstein objął funkcję dziekana Wydziału Prawa i Gospodarki na Uniwersytecie w Rostoku.

Professor Dr.iur.W.Hallstein Seestadt Rostock, den 23.Januar 1939
Stephanstr.15

Euer Magnifizenz

hoffe ich durch die Bemerkung (nichts Neues zu sagen, aber) eine Bestätigung eigener Motive zu liefern, daß heute Abend über "die Rechtseinheit Großdeutschlands" ein Gelehrter zu Wort kommen wird,

dessen wissenschaftliche Arbeit einerseits vorwiegend der vergleichenden Erforschung der europäischen Rechtsordnungen gilt und der andererseits durch intensive ~~XXXXXXX~~ Beteiligung an den Arbeiten der "Akademie für Deutsches Recht" mit den rechtspolitischen Zielsetzungen des Dritten Reiches besonders vertraut ist und daher berufen erscheint zu dem Problem der rechtlichen Verschmelzung der neuen deutschen Gebiete mit dem Altreich vom Standpunkte der Rechtswissenschaft aus Stellung zu nehmen.

Heil Hitler!
Euer Magnifizenz aufrichtig
ergebener

Prof. dr prawa Walter Hallstein Rostok, 23 stycznia 1939 r.
Stephan Str. 15

Wasza Magnificencjo,

[Hallstein mówi o sobie w trzeciej osobie niczym średniowieczny król]

Dziś wieczorem w dyspucie na temat „Jedności prawnej Wielkich Niemiec" zabierze głos uczony, którego praca naukowa – z jednej strony – polegała na porównawczym badaniu ustrojów prawnych Europy, a który – z drugiej strony – ze względu na wielkie zaangażowanie w pracę Akademii Prawa Niemieckiego [nazistowskiej instytucji mającej zapewnić dyktatorską władzę nazistów nad podbitą Europą za pomocą barbarzyńskich ustaw i dekretów], jest szczególnie obeznany z celami prawno-politycznymi Trzeciej Rzeszy.

Z tego powodu [Hallstein nadal pisząc w trzeciej osobie ma na myśli siebie] został on wezwany, aby wygłosić oświadczenie z pozycji nauk prawnych [czyli z perspektywy ram dyktatorskich, nazistowskich ustaw] o rozpuszczeniu nowych terytoriów niemieckich w „dawnych Niemczech" [niem. Altreich – Niemcy istniejące dotychczas].

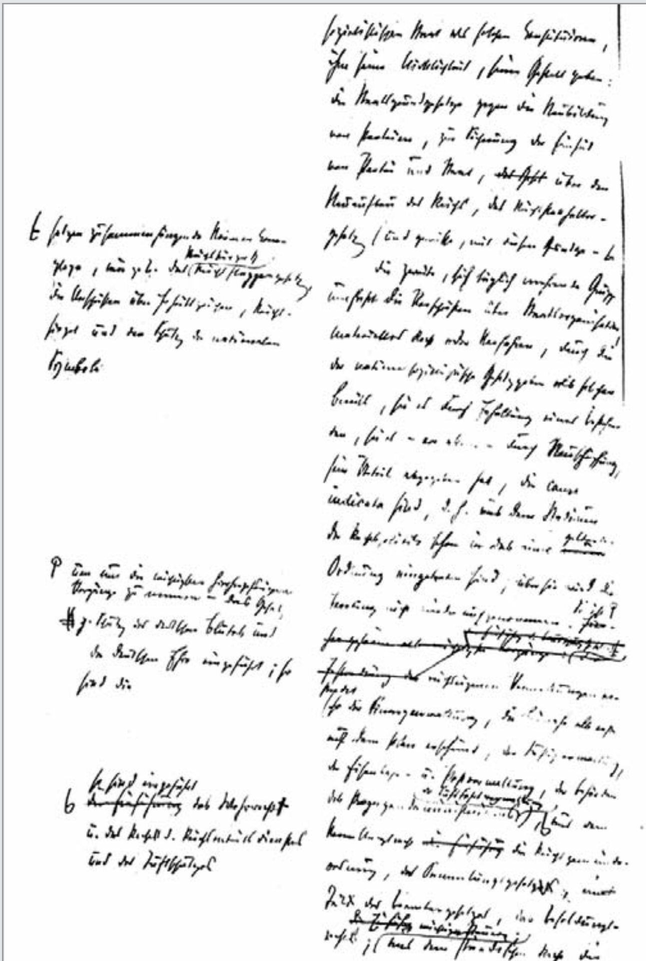
Heil Hitler!
Szczerze oddany
Jego Magnificencji

W tym oficjalnym liście do rektora uniwersytetu Hallstein opisuje <u>siebie</u> jako specjalistę od europejskiego porządku prawnego, szczególnie obeznanego z celami Trzeciej Rzeszy.

> Rok 1936 to również rok, w którym koalicja kartelowo-nazistowska rozpoczęła czteroletni plan przygotowań do II wojny światowej i zbrojnego podboju świata. Niemieccy prawnicy byli ważnym ogniwem tych przygotowań. Związek Narodowosocjalistycznych Prawników Niemieckich, BNSDJ (niem. *Bund Nationalsozialistischer Deutscher Juristen*) przekształcił się w Narodowosocjalistyczny Związek Obrońców Prawa, NSRB (niem. *Rechtswahrer Bund*) – państwową organizację „obrońców prawa".
>
> Decyzja, aby zorganizować palestrę w nazistowskich Niemczech w związek „obrońców prawa", dobrze oddaje wagę, jaką koalicja nazistów i kartelu IG Farben przywiązywała do tego zawodu. Ta „prawna grupa uderzeniowa" była kluczowym elementem umocnienia dyktatury w Niemczech, a później jej rozszerzenia na resztę Europy.
>
> Poprzez zgrupowanie wszystkich prawników pod nazwą obrońców kartelowo-nazistowskiego prawa, naziści stworzyli jeden z najbardziej zadziwiających przykładów ich zwodniczej propagandy. Owi „obrońcy (kartelowo-nazistowskiego) prawa" nie mieli oczywiście chronić praw demokratycznych. Wręcz przeciwnie, mieli je systematycznie zwalczać. Owi „obrońcy (kartelowo-nazistowskiego) prawa" byli fanatycznymi budowniczymi świata pod panowaniem koalicji nazistów i kartelu IG Farben. Jedynymi prawami, jakie poprzysięgli „chronić", były prawa dyktatury, umacniające władzę koalicji kartelowo-nazistowskiej nad światem w ramach „Tysiącletniej Rzeszy".

A Walter Hallstein był członkiem osławionej organizacji „obrońców praw" nazistów i kartelu.

Powyższe przykłady to tylko niewielki wycinek z długiej listy zwodniczych terminów, jakimi posługiwał się Hallstein, a także inni propagandyści koalicji kartelowo-nazistowskiej w ramach zadania opanowania Europy i całego świata.

Facsimile rękopisu nazistowskiego przemówienia propagandowego Hallsteina, wygłoszonego dnia 23 stycznia 1939 r. w Rostoku Całość rękopisu można obejrzeć na naszej stronie internetowej.

Dalsze informacje: **GB2HS241**

Stosowana przez koalicję kartelowo-nazistowską technika propagandowa polegająca na przeinaczaniu faktów i użyciu kłamliwego języka w celach agitacyjnych, której doskonałym przykładem jest przemówienie mobilizacyjne Hallsteina – zostanie 15 lat później nazwane przez Georges Orwella w powieści „Rok 1984" nowomową.

Poniższe tłumaczenie mowy mobilizacyjnej Hallsteina opiera się na rękopisie. Biorąc pod uwagę fanatyczny charakter mowy Hallsteina, niektórzy czytelnicy niniejszej książki mogą, bez wątpienia, poddać w wątpliwość autentyczność tego tekstu. Aby temu zapobiec i rozwiać wszelkie wątpliwości, zdecydowaliśmy się zamieścić przemówienie mobilizacyjne Hallsteina w całości na stronie internetowej (w wersji oryginalnej – w języku niemieckim).

Co więcej, udało nam się również uzyskać kopię rękopisu mowy Hallsteina, której próbkę mógł czytelnik zobaczyć na poprzedniej stronie. Objaśnienia do propagandowej terminologii koalicji kartelowo-nazistowskiej, jaką posługuje się Hallstein w całym tym ekstremistycznym przemówieniu, zostały podane w nawiasach kwadratowych w samym tekście oraz w przypisach.

Pewne fragmenty tekstu Hallsteina, służące zamaskowaniu jego militarystycznego charakteru, nie zostały zamieszczone w niniejszej książce. Ale można zbadać je online, zapoznając się z oryginalnym rękopisem w języku niemieckim.

Aby uzmysłowić czytelnikowi, jakie znaczenie ma mowa mobilizacyjna wygłoszona przez Hallsteina na zamówienie koalicji kartelowo-nazistowskiej w 1939 roku dla dzisiejszej Europy, w tekście umieściliśmy czerwone ramki. Ramki te wskazują na kluczowe elementy przemówienia, które po podpisaniu Traktatu Lizbońskiego w roku 2009 są również obecne w oficjalnych dokumentach Brukselskiej Unii Europejskiej, dokładnie 70 lat po tym, jak Hallstein wygłosił swoje przemówienie na krótko przed rozpętaniem II wojny światowej.

Mowa mobilizacyjna Hallsteina jest doskonałym przykładem tego, jak kartel naftowo-farmaceutyczny zmienia swoich politycznych popleczników i wciąż – na przestrzeni wielu dekad – stara się osiągnąć swoje długofalowe cele polityczne i gospodarcze.

Naziści odeszli dawno temu, a Hallstein umarł, ale ten sam kartel naftowo-farmaceutyczny, który odpowiada za dwie wojny światowe w XX w., w XXI w. wciąż znajduje nowych wspólników.

Te polityczne marionetki – przede wszystkim z opanowanych przez kartel imperiów eksportowych Niemiec i Francji – są nastawione na to, aby poświęcić ludzi na naszej planecie dla organizowanej przez kartel trzeciej próby podboju świata.

Większość przedstawianych dokumentów może zdobyć każdy, kto jest zainteresowany poznaniem prawdy o korzeniach Brukselskiej Unii Europejskiej oraz o roli, jaką odegrali jej samozwańczy „ojcowie-założyciele". To, że przemówienie mobilizacyjne Hallsteina nie było znane, aż do czasu opublikowania niniejszej książki, jest po prostu niewybaczalne.

To podstawowe zaniedbanie mówi Tobie, drogi czytelniku, o tym, że albo Twoi przywódcy polityczni nie zatroszczyli się o zasięgnięcie informacji na temat tego, kim był Hallstein, i na temat mrocznych korzeni Brukselskiej Unii Europejskiej związanych z nazistami i kartelem IG Farben, albo – jeżeli je znali – nie odważyli się poinformować Cię o tych faktach.

Po ukazaniu się tej książki przywódcy polityczni Europy nie mogą już dłużej zasłaniać się niewiedzą. Teraz wszystko będzie zależało od Ciebie, czytelniku, od tego, czy skonfrontujesz swoich politycznych przedstawicieli – czy to mniejszej, czy większej rangi – z faktami historycznymi.

Musimy uczyć się na błędach przeszłości, zapobiegać powtórkom z historii i pomóc w budowaniu demokratycznej Europy.

Wielkie Niemcy jako podmiot prawny*

Poniżej przedstawiamy tekst przemówienia mobilizacyjnego wygłoszonego przez Hallsteina

Obrońca ***[kartelowo-nazistowskiego] prawa***[1] *ma trzy zadania: musi znać prawo, aby je stosować i rozwijać je dalej. Najważniejszym spośród tych zadań jest zadanie trzecie, ponieważ wszystko, co robimy, jest podporządkowane* ***prawu [totalitarnego] rozwoju***[2]***.***

Musimy nie tylko przywiązywać wagę do obowiązującego prawa, ale także do prawodawstwa ***służącego [kartelowo-nazistowskiej] przyszłości****. Stojące przed nami zadanie w dziedzinie polityki prawnej nie ogranicza się jedynie do utrzymania dotychczasowego porządku, ale dotyczy również stworzenia* ***lepszego [!]***[3]***.***

Powinienem wyjaśnić, dlaczego to właśnie ***obrońca [kartelowo-nazistowskiego] prawa***[1] *jest w sposób szczególny wezwany do podjęcia tego zadania.*

Przywództwo (europejskiego) państwa [kartelowo-nazistowskiego][4] ***posiada bezwarunkową i ostateczną władzę we wszystkich decyzjach co do kształtu wspólnoty narodowej***[5]***.***

Dzisiaj Komisja Europejska osiągnęła to przywództwo europejskiego państwa, dysponując bezwarunkową i ostateczną władzą we wszystkich decyzjach.

* Wielkie Niemcy – analogicznie do Wielkiej Brytanii i jej ówczesnej kontroli nad sporą częścią świata za pośrednictwem Brytyjskiej Wspólnoty Narodów. Koalicja kartelowo-nazistowska posługiwała się terminem „Wielkie Niemcy", aby wysuwać roszczenia panowania nad światem.

1 „Obrońcy prawa" ***(niem. Rechtswahrer)*** – w nazistowskiej nowomowie ci właśnie fanatyczni prawnicy koalicji kartelowo-nazistowskiej, którzy byli nastawieni na niszczenie demokratycznego ustroju prawnego i zastąpienie go totalitarnymi ramami prawnymi, stanowiącymi podstawę dyktatury kartelowo-nazistowskiej.

2 ***Niem. Gesetz des Werdens*** – w nowomowie Hallsteina określa potrzebę rozszerzenia totalitarnego, kartelowo-nazistowskiego ustroju prawnego na całą Europę i na cały świat.

3 „Lepszy porządek" ***(niem. eine bessere Ordnung)*** – mianem lepszego porządku Hallstein określał podstawy prawne dyktatorskiej kontroli reżimu kartelowo-nazistowskiego nad Europą i nad światem.

W roku 1957 (wyżej), zaledwie w 18 lat po wygłoszonym przez siebie przemówieniu mobilizacyjnym, Hallstein włącza tę zasadę przywództwa do traktatów rzymskich, dokumentu założycielskiego **Brukselskiej Unii Europejskiej.**

Komisja Europejska – biurokratyczni urzędnicy wyznaczeni, aby rządzić w imieniu kartelu – stała się nowym dyktatorskim przywództwem podporządkowanego kartelowi europejskiego państwa, dysponującego bezwarunkową i ostateczną władzą we wszystkich decyzjach co do kształtu tej europejskiej wspólnoty!.

W roku 2009 (niżej) 27 europejskich przywódców politycznych przyjęło dokument **Traktat Lizboński,** doprowadzając – w 70 lat po przemówieniu Hallsteina – do końca opracowany przez niego plan podboju i wspierając podjętą przez kartel trzecią próbę zdobycia Europy.

[4] „Przywództwo kraju" ***(niem. Führung des Staates)*** – w terminologii nazistowskiej oznacza władzę Führera, całkowite podporządkowanie celom koalicji kartelowo-nazistowskiej.

[5] „Wspólnota narodowa" ***(niem. Volksgemeinschaft)*** – termin nazistowski nacechowany rasistowsko, oznaczający „wyższy naród (aryjski) jako rasę dominującą i jedyny naród „godny" określenia „wspólnota narodowa".

*Czy **Przywództwo [kartelowo-nazistowskiego] Państwa** potrzebuje prawników do wypełnienia swojego politycznego zadania? Poszczególni prawnicy mogą chcieć patrzeć w taki sposób zarówno ze względów zawodowych, jak i psychologicznych, co jest rzeczą zrozumiałą. Prawnicy z reguły przez całe życie są zajęci, regulując i nadzorując poruszanie się Wspólnoty Narodowej w gąszczu tysięcy ściśle ograniczających paragrafów, zajętej troskami codzienności takimi jak naprawianie płotu czy czyszczenie rowów.*

*Z tego powodu prawnicy odczuwają bardzo silną pokusę, wynikającą z **wolnościowej ustawy [kartelowo-nazistowskiego] aktu prawnego**[6]. Chodzi tu o poczucie męskiego [!] wyzwania, jakie zawsze wiąże się z wkraczaniem na nieznany ląd. Z radością godzą się na to, aby albo stać się elementem **oszałamiającego i ogromnego [kartelowo-nazistowskiego] wysiłku planistycznego**[7], albo po prostu uprawiać skromny [prawny] ogródek, który powierzono ich opiece.*

*Jednakże uzasadnienie roli, jaką przyjmują na siebie **[kartelowo-nazistowskiego] obrońcy prawa**[1] w kształtowaniu **odpowiednich struktur**[8], opiera się na potrzebach i wymaganiach **Aryjskiej Wspólnoty**[9].*

*Stworzenie nowej polityki prawnej wymaga wsparcia ze strony tych prawników, którzy decydują o **dziedzinie [kartelowo-nazistowskiego] prawa**, którzy znają **[kartelowo-nazistowskie] prawodawstwo** oraz zasady stanowienia prawa [kartelowo-nazistowskiego], ponieważ jest rzeczą oczywistą, że każdy musi znać to, co dobre, aby móc znaleźć to, co **lepsze [!]**[10].*

*Jestem jednak przekonany, że wyjaśnienie tego wezwania do tworzenia **nowego [kartelowo-nazistowskiego] prawa** powinno rodzić się jeszcze głębiej. Sądzę, że powinno ono pochodzić z najgłębszego charakteru rozkazu wydanego przez **Naród Aryjski**[11] **obrońcy [kartelowo-nazistowskiego] prawa**[1].*

[6] „Wolnościowy akt prawny” ***(niem. Befreienden rechtsschöpferischen Tat)*** – oznacza narzucenie praw kartelowo-nazistowskich ludności podbitych europejskich krajów.

[7] „Ogromny wysiłek planistyczny” ***(niem. Großartigen Gesamtplanung)*** – w kartelowo-nazistowskiej terminologii oznacza podbój i przekształcenie kontynentu europejskiego.

[8] ***Niem. „Mitgestalter”*** – termin, jakim posługuje się Hallstein wzywając prawników do pomocy w budowaniu Europy kontrolowanej przez koalicję kartelowo-nazistowską.

Palące pytania dotyczące Waltera Hallsteina

Norymberski Trybunał do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych (1945). Pierwszy rząd, od lewej do prawej: Göring (który wraz z dyrektorem kartelu IG Farben Krauchem odpowiadał za czteroletni plan podboju Europy przez koalicję kartelowo-nazistowską), Hess (zastępca Hitlera), Ribbentrop (minister spraw zagranicznych koalicji kartelowo-nazistowskej), Keitel (dowódca Wehrmachtu) i inni zbrodniarze wojenni.

Pytanie: Jak Hallstein uniknął prowadzonej przez aliantów denazyfikacji i dlaczego nie został oskarżony przed Norymberskim Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych, tak jak inni prawnicy koalicji kartelowo-nazistowskiej*?

Odpowiedź: Hallstein skłamał aliantom w sprawie udziału w nazistowskich organizacjach. Celowo pominął mowę mobilizacyjną i inne świadczące przeciw niemu dokumenty w oficjalnej deklaracji, którą złożył na ręce aliantów. Aby ich zmylić, przedstawił się jako widz, czy nawet ofiara, nazistowskiego reżimu.

* Dalsze informacje o procesach wytoczonym przez Międzynarodowy Trybunał w Norymberdze prawnikom koalicji kartelowo-nazistowskiej (Akta procesowe nr III) można znaleźć pod adresem WWW: http://www.mazal.org/archive/nmt/03/NMT03-C001.htm.

9 „Wspólnota” ***(niem. Gemeinschaft)*** – termin oznaczający oparty na rasie aryjskiej trzon społeczeństwa Europy kontrolowanej przez koalicję kartelowo-nazistowską, patrz wyżej.

10 Hallstein bez wątpienia propaguje reżim kartelowo-nazistowski jako „lepszy” od demokracji.

11 „Naród” ***(niem. Volk)*** – nazistowskie określenie rasy aryjskiej.

Postępując zgodnie z prawem natury, wpisanym w zawód ***obrońcy [kartelowo-nazistowskiego] prawa****, musi on w końcu stać się odpowiedzialnym* ***architektem [kartelowo-nazistowskiego] porządku prawnego***[12]*.*

Stosunek ***obrońcy [kartelowo-nazistowskiego] prawa*** *do dzisiejszego [kartelowo-nazistowskiego] prawa jest daleki od legalistycznego pozytywizmu z końca XIX w., które to podejście przeważało do początku wieku XX.*

Tworzenie nowego [kartelowo-nazistowskiego] prawa jest jedynym zadaniem [dyktatorskiego, kartelowo-nazistowskiego] prawodawcy, a rola sędziego ściśle wiąże się z integracją – podporządkowaniem – faktów codziennych faktom ustanowionym przez [kartelowo-nazistowskie] prawo.

W roku 1957 Hallstein wpisał w traktaty rzymskie dokładnie tę samą zasadę: wyłączne prawo do **„tworzenia nowego [kartelowego] prawa”** – gruntującą monopol **„nowych [kartelowych] prawodawców” – Komisji Europejskiej.**

W 2009 r. 27 europejskich polityków ratyfikowało **„Traktat Lizboński”**, a tym samym dokument otwierający drogę do dyktatorskiej władzy interesów kartelu nad Europą. Swymi podpisami politycy ci – celowo lub lekkomyślnie – zakpili z wiekowej tradycji europejskich demokracji.

Próbuje wyzwolić prawo z brzemienia przypadkowości i wydobywa na światło dzienne umacniające podstawy prawa, które splatają konsekwencje prawne z zaistniałymi sytuacjami.

Wszystkie obszary działalności prawniczej stanowią ***element oczyszczenia [!]***[13]*.* ***Naukowa teoria [kartelowo-nazistowskiego] prawa****, której wyniki zostają zawarte w doradztwie prawniczym co do prak-*

[12] czyli nazistowskie ramy prawne podporządkowujące narody Europy.

[13] „Oczyszczenie” ***(niem. Läuterungsarbeit)*** – kartelowo-nazistowski termin oznaczający usuwanie wszystkich demokratycznych elementów z nowego kartelowo-nazistowskiego porządku Europy i świata.

Wewnętrzny komitet poparcia Hallsteina w planie podboju Europy za pośrednictwem Brukselskiej Unii Europejskiej

Konrad Adenauer, kanclerz Republiki Federalnej Niemiec (po lewej) i Hermannn Jozef Abs, dyrektor generaln Deutschehe Banku, wobec którego toczyło się śledztwo o popełnienie zbrodni wojennych

Hans Globke, szef kancelarii Adenauera, 101. na sporządzonej przez Aliantów liście najbardziej poszukiwanych zbrodniarzy wojennych

Fritz Ter Meer, dyrektor koncernu BAYER/IG Farben, skazany w Norymberdze na karę więzienia za zbrodnie wojenne, w 1956 r. ponownie zajął stanowisko prezesa firmy BAYER.

Dalsze informacje: GB2WW351

tyki prawnej, oraz codzienny wysiłek ***oficerów frontowych [!] z dziedziny [kartelowo-nazistowskiego] prawa***[14]*, którzy stali się* ***adwokatami znieważanej świadomości [!] [kartelowo-nazistowskiego] prawa***[15] *oraz sędziami, którzy wydawanymi przez siebie wyrokami zaświadczają o ostatecznej* ***prawomocności jego przepisów****.*

Wszystkie te elementy budują [kartelowo-nazistowskie] prawo dzięki skrupulatnym i nieustannym wysiłkom, które wymagają codziennej ***znajomości świadomości [kartelowo-nazistowskiego] prawa w poszczególnych narodach***[16]*.*

Prawdziwy charakter Konstytucji prawnej Narodu[11] *mogą rozpoznać tylko ci, którzy nie patrzą jedynie na same przepisy, ale biorą pod uwagę* ***żywe współdziałanie tych wszystkich sił***[16a]*. Ze sztuki tej należy z mocą korzystać, gdy wymagana jest* ***ogólna odnowa ustrojów prawnych***[17]*, która wykracza poza możliwości bieżących poprawek.*

Jest to tym bardziej prawdziwe, gdy konieczność całkowitej zmiany ustroju prawnego[18]***, mającej charakter rewolucyjny [!], wzywa do zastosowania wszelkich dostępnych środków.***

W 1957 r. Hallstein dołączył do **traktatów rzymskich**, dokumentu założycielskiego **Brukselskiej Unii Europejskiej**, strategiczne narzędzia prawne, służące **„całkowitej zmianie ustroju prawnego i mające charakter rewolucyjny"** dla całej Europy.

W roku 2009 europejscy przywódcy polityczni w imieniu kartelu wprowadzili tę **„całkowitą zmianę ustrojów prawnych"** narodów Europy w życie, podpisując **Traktat Lizboński**.

[14] „Oficerowie frontowi na polu [kartelowo-nazistowskiego] prawa" ***(niem. Frontoffiziere des Rechts)*** – określenie odzwierciedlające postulowane przez Hallsteina poddanie zawodu prawnika ogólnej mobilizacji do wojny. Hallstein przeszczepił to pojęcie z dziedziny wojskowości na grunt prawa na siedem miesięcy przed rozpętaniem przez koalicję kartelowo-nazistowską II wojny światowej.

[15] „Świadomość prawna" ***(niem. Rechtsbewusstsein)*** – kartelowo-nazistowskie pojęcie wskazujące na „obrazę", jaką ustrój prawny krajów demokratycznych jest w odczuciu Hallsteina i innych fanatycznych wyznawców ideologii kartelowo-nazistowskiej.

[16] „Świadomość prawna w narodach" ***(niem. Völkisches Rechtsbewusstsein)*** – kartelowo-nazistowski termin oznaczający podporządkowanie prawa dyktaturze nazistów i ich rasistowskiej ideologii wyższego (aryjskiego) narodu.

Wewnętrzny komitet poparcia Hallsteina w planie podboju Europy za pośrednictwem Brukselskiej Unii Europejskiej

POMOCNICY HALLSTEINA Z NIEMIECKIEGO MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH

Wielu ambasadorów i urzędników ministerstwa spraw zagranicznych powojennych Niemiec Zachodnich było pracownikami nazistowskiego ministerstwa spraw zagranicznych kierowanego przez Ribbentropa. Byli to farbowani agenci koalicji kartelowo-nazistowskiej, próbującej w czasie II wojny światowej podbić Europę.

W latach 50. – kiedy kształtowała się Brukselska Unia Europejska – ci prawniczy i polityczni kreci zostali agentami operacyjnymi kartelu w krajach Europy. Ich zadaniem było opracowanie kolejnego planu przejęcia władzy przez kartel, jakim stała się Brukselska Unia Europejska.

PRAWA RĘKA HALLSTEINA W BRUKSELI

Carl F. Ophüls, jeden z czołowych ekspertów patentowych partii nazistowskiej w latach 1933-45, do której należały tysiące pracowników IG Farben. Nr legitymacji członkowskiej: 2399061.

W czasie II wojny światowej prawa ręka Hallsteina, po wojnie Ophüls został przez niego mianowany ambasadorem Niemiec przy Brukselskiej Unii Europejskiej.

[16a] „Współdziałanie sił" ***(niem. Zusammenwirken der Kräfte)*** – nazistowski termin oznaczający proces podporządkowywania (niem. Gleichschaltung) wszelkich grup społecznych dyktatorskiej władzy führera oraz ideologii supremacji i dominacji nad światem wyznawanej przez koalicję nazistów i kartelu IG Farben

[17] „Ogólna odnowa ustrojów prawnych" ***(niem. Generalüberholung ganzer Rechtsgebiete)*** – oznacza narzucenie nazistowskiego prawa wszystkim narodom okupowanej Europy.

[18] „Całkowita zmiana ustroju prawnego" ***(niem. Rechtsumwälzung)*** – oznacza całkowite zastąpienie demokratycznego prawa prawem nazistowskiej dyktatury.

Dziś dostrzegamy całość zadań stojących przed obrońcami [kartelowo-nazistowskiego prawa[1], przed całym środowiskiem prawniczym, jeśli Państwo tak wolą – uczestnictwo w ogromnym wyzwanie, jakim jest ***całkowita odnowa prawa całej ludzkości [!]***[19]*.*

. . . . .

Prawdą jest, że żadne prawo nie może objąć w całości wielkości życia oraz że każde sformułowanie faktów prawnych może być jedynie próbą wyznaczenia typowych elementów decyzji. Z tego powodu – zgodnie z wiedzą pochodzącą z najdawniejszych czasów – analogiczna musi być logika prawnika.

Najwspanialszą cechą charakterystyczną współczesnego stanu prawa na zawsze [!] pozostanie całościowa [dyktatorska] polityka [kartelowo-nazistowskiego] prawna[20]. Oznacza to niewidzianą dotąd, rozległą i głęboką rewolucję przestarzałego [demokratycznego] ustroju prawnego, która sięgnie jego najgłębszej warstwy.

Skutki tej [kartelowo-nazistowskiej] odnowy [!][21] staną się charakterystyczną cechą kulturowego oblicza nowej ery[21a] [pod panowaniem koalicji kartelowo-nazistowskiej].

W 1957 r. Hallstein dołączył do **traktatów rzymskich**, dokumentu założycielskiego **Brukselskiej Unii Europejskiej**, strategiczne narzędzia prawne, służące **„całkowitej zmianie ustroju prawnego i mające charakter rewolucyjny”** dla całej Europy.

W roku 2009 europejscy przywódcy polityczni w imieniu kartelu wprowadzili tę **„całkowitą zmianę ustrojów prawnych”** narodów Europy w życie, podpisując **Traktat Lizboński**.

19 „Całkowita odnowa prawna ludzkości” ***(niem. Völkische Rechtserneuerung)*** – oznacza przejęcie przez nazistów całkowitej kontroli nad system prawnym.

20 „Całościowa polityka prawna” ***(niem. Totale Rechtspolitik)*** – naziści posługują się przymiotnikiem „całościowy”, aby zaznaczyć stałe odniesienie do stworzonego przez nich ustroju politycznego – państwa totalitarnego.

21 „Odnowa” ***(niem. Erneuerung)*** – termin wymyślony przez nazistów na wprowadzenie nazistowskiej ideologii we wszystkich obszarach życia społecznego.

21a „Nowa era” – nazistowski termin na opisanie władzy koalicji nazistów i koncernu IG Farben nad całą ziemią w ramach „Tysiącletniej Rzeszy”.

Europejska Wspólnota Węgla i Stali: Budowanie dyktatury kartelu metodą małych kroków

18 kwietnia 1951 r., dzięki podpisaniu Traktatu Paryskiego Hallstein zostaje wysłannikiem Adenauera na rzecz utworzenia Wspólnoty Węgla i Stali.

18 kwietnia 1951 r. podpisano pierwszy, „prekursorski" traktat Brukselskiej Unii Europejskiej. Na papierze na mocy traktatu utworzono wspólny rynek węgla i stali w Europie Zachodniej. Jednak w rzeczywistości był to pierwszy krok kartelu na drodze do kolejnej próby przejęcia kontroli nad Europą.

Mimo że ceremonia podpisania traktatu odbyła się na terytorium Francji, to duży wpływ na kształt traktatu miał Hallstein i jego zespół prawników, a w samym traktacie widoczne były sformułowania charakterystyczne dla kartelu.

Na mocy artykułu 9 (niżej) traktatu powołującego Wspólnotę Węgla i Stali utworzono zalążek Komisji Europejskiej, posiadający wszystkie jej dyktatorskie cechy. Utworzone gremium miało działać „ponadnarodowo" i w wyraźny sposób „niezależnie" od demokratycznie wybranych rządów, a więc posiadać wszelkie znamiona przepisów właściwych dla dyktatury.

Artykuł 9 (c.d.)

Członkowie najwyższych władz będą – w ogólnie pojętym interesie Wspólnoty – całkowicie niezależni w swoich działaniach. W ramach pełnienia obowiązków nie powinni ani szukać, ani korzystać z instrukcji jakichkolwiek władz, ani jakichkolwiek innych gremiów. Powinni rezygnować z jakichkolwiek działań niezgodnych z ponadnarodowym charakterem pełnionych przez nich funkcji.

Wszystkie państwa członkowskie zobowiązują się przestrzegać tego ponadnarodowego charakteru i nie próbować wpływać na zadania pełnione przez członków najwyższych władz.

W przeszłości proces ten odbywał się w określonych granicach – był wewnętrzną sprawą Małych Niemiec. Jednakże epokowe wydarzenia[22] stawiają ten proces w zupełnie innym świetle.

W 1957 r., 18 lat po publicznym ogłoszeniu przez Hallsteina opracowanego przez koalicję kartelowo-nazistowską planu rozpętania II wojny światowej, polityczni poplecznicy kartelu otrzymali drugą szansę „odnowienia" Europy, które ma odmienić „kulturowe oblicze" kontynentu. Dzięki ratyfikacji **traktatów rzymskich** Hallstein zdołał położyć fundamenty pod **Brukselską Unię Europejską** pod panowaniem kartelu.

W roku 2009, siedemdziesiąt lat po przemówieniu mobilizacyjnym Hallsteina, 27 europejskich polityków, ratyfikując **Traktat**, rozpoczęło tę **„nową erę" panowania kartelu naftowo-farmaceutycznego** dla milionów Europejczyków.

Wszelkie wewnętrzne problemy, wszelkie wewnętrzne zadania pozostają w cieniu wielkiego impulsu, jakim było ***włączenie [innych narodów do Nazistowskiej Rzeszy]***[23]*, zostały zmiażdżone przez ogromną zachętę do wysiłków polityki prawnej, jaką stanowi* ***powrót Austrii i Kraju Sudeckiego do ojczyzny [!]***[24]*.*

[22] „Epokowe wydarzenia" ***(niem. Welthistorischen Ereignisse)*** – przejęcie władzy politycznej w Niemczech przez koalicję nazistów i kartelu IG Farben, aneksja Austrii i Czech oraz przygotowania do II wojny światowej.

[23] „Przyłączenie" ***(niem. Anschluss)*** – w nazistowskiej nowomowie aneksja.

[24] „Powrót do ojczyzny Marchii Wschodniej i Kraju Sudeckiego" ***(niem. Heimkehr der Ostmark und des Sudentenlandes)*** – w nazistowskiej nowomowie oznaczało to aneksję Austrii i większej części terytorium Czech.

Hallstein – główny twórca Wspólnoty Obronnej Europy Zachodniej

Hallstein odegrał również dużą rolę w tym kolejnym „zamachu stanu” zorganizowanym przez kartel. 7 lat po zakończeniu II wojny światowej i klęsce militarnej nazistowskiego Wehrmachtu, kartel snuł plany powołania kolejnych podległych mu oddziałów zbrojnych, tym razem ukrywających się pod nazwą Europejskiej Wspólnoty Obronnej (EWO).

Hallstein był głównym autorem traktatu tworzącego Europejską Wspólnotę Obronną, powołującą armię europejską, podległą nowo utworzonym władzom najwyższym, a w konsekwencji kartelowi. Traktat podpisano 27 maja 1952 r. Został on wówczas ratyfikowany przez Włochy i Kraje Beneluksu.

30 sierpnia 1954 r. parlament francuski przeszkodził w realizacji tego planu, odrzucając traktat powołujący EWO. Ważnym powodem tej decyzji było to, że do najwyższych rangą doradców wojskowych z powojennych Niemiec należeli również nazistowscy generałowie, a wśród nich generał Hans Speidel (wyżej, na zdjęciu z Hitlerem w Paryżu, 1940 r., po lewej: promocja na generała nowo utworzonej armii zachodnioniemieckiej, 1955 r.).

Na mocy Traktatu Lizbońskiego, ratyfikowanego w 2009 r., Brukselska Unia Europejska ma prawo tworzyć europejską armię pod kontrolą kartelu. 55 lat po tym, jak francuski parlament odrzucił taki plan, kartel osiągnął cel, jakim było powołanie armii pod jego dowództwem.

Powstanie Wielkiej Rzeszy Niemieckiej [czyli Europejskiej Rzeszy pod kontrolą koalicji kartelowo-nazistowskiej]*[25] *stało się

- *faktem politycznym, za sprawą* ***epokowego aktu prawnego [kartelowo-nazistowskiego] Führera***[26]*;*

W roku 1957, dzięki ratyfikacji **traktatów rzymskich**, Hallstein położył fundamenty pod **Brukselską Unię Europejską**, a zarazem pod **„powstanie Wielkiej Rzeszy"** kontrolowanej przez kartel.

W 2009 r. 27 polityków europejskich dopełniło akt „powstania Wielkiej Rzeszy", ratyfikując **Traktat Lizboński** i poświęcając przy tym zdrowie i żywotne interesy milionów ludzi na rzecz interesów finansowych **kartelu chemiczno-naftowo-farmaceutycznego**.

- ***jeden z tych [epokowych] aktów, które zmieniają krajobraz historii i wypełniają odwieczne pragnienie Narodu Aryjskiego***[27]*;*

- ***wydarzenie gospodarcze o wprost niewyobrażalnych konsekwencjach***[28]***;***

W roku 1957 Hallstein stał się głównym autorem **traktatów rzymskich** – a przez to **Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG)**. **Przemówienie mobilizacyjne, jakie wygłosił w 1939 r.**, nie pozostawia wątpliwości, że zarówno przed II wojną światową, jak i po niej służył tym samym interesom kartelu.

W roku 2009, ratyfikując **Traktat Lizboński**, 27 europejskich polityków podjęło decyzję **„o wprost niewyobrażalnych konsekwencjach gospodarczych"** i przekazało cały kontynent europejski grupie wielonarodowych kartelowych korporacji. Do tej grupy należą: BAYER, BASF i HOECHST (dzisiaj Sanofi), które wcześniej zgodziły się na zniszczenie całej Europy przez wywołanie II wojny światowej.

[25] „Wielka Rzesza Niemiecka" ***(niem. Grossdeutsches Reich)*** – w nazistowskiej nowomowie cała Europa pod kontrolą nazistów.

[26] „Epokowy akt prawny najwyższej rangi" ***(niem. Eine Führertat von weltgeschichtlichem Rang')*** – akt hołdu Hallsteina wobec Hitlera jako boskiego sprawcy historii.

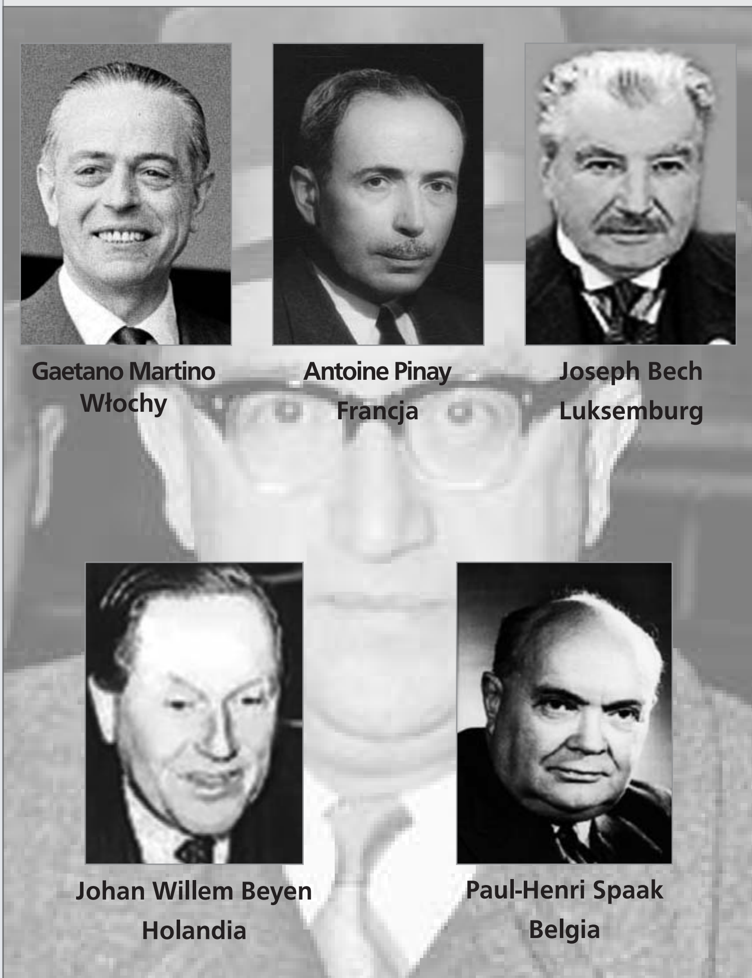
[27] „Wypełnić odwieczne pragnienie Narodu" ***(niem. Eine alte völkische Sehnsucht erfüllen)*** – Hallstein opisuje w ten sposób trwałe marzenie nazistów o militarnym podboju Europy oraz II wojnę światową jako usprawiedliwiony względami rasowymi akt dziejowy.

[28] „Wydarzenie gospodarcze o wprost niewyobrażalnych konsekwencjach" ***(niem. Wirtschaftliches Geschehnis von kaum noch absehbaren Folgen)*** – Hallstein określa w ten sposób gospodarczą kontrolę kartelu naftowo-farmaceutycznego IG Farben oraz innych międzynarodowych korporacji pod kontrolą Niemiec nad Europą.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Narodziny traktatów rzymskich

Od 1 do 3 czerwca 1955 r. w Mesynie na Sycylii odbyło się decydujące spotkanie przygotowujące traktaty rzymskie, powołujące do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą. W spotkaniu uczestniczyły delegacje z Francji, Włoch, Niemiec i krajów Beneluksu. Hallstein z trzydziestoletnim doświadczeniem w dziedzinie porównywania prawa międzynarodowego i ekonomii, a zarazem jako oddany sługa kartelu, stał się głównym organizatorem spotkania, na którym miały zostać opracowane traktaty rzymskie.

Gaetano Martino
Włochy

Antoine Pinay
Francja

Joseph Bech
Luksemburg

Johan Willem Beyen
Holandia

Paul-Henri Spaak
Belgia

- ***wydarzenie o wyjątkowym znaczeniu z perspektywy historii prawa[29];***

Zadanie to nie polega już wyłącznie na odremontowaniu sypiącego się, starego domu[30], ale na zbudowaniu nowego domu dla powiększonej rodziny i to na większym terenie [należącym do podbitych krajów][31].

W roku 1957, dzięki ratyfikacji **traktatów rzymskich**, Hallstein stał się głównym budowniczym **„nowego domu"** – to znaczy **głównej siedziby kartelu czyli Brukselskiej Unii Europejskiej** – dla poszerzonej rodziny milionów Europejczyków żyjących dziś i w przyszłości na **„większym terenie"**, to znaczy terytorium prawie trzydziestu krajów europejskich.

W roku 2009, ratyfikując **Traktat Lizboński**, 27 europejskich polityków padło ofiarą zwodniczej retoryki popleczników kartelu o tym, że ludzie powinni opuścić swoje **„rozsypujące się, stare domy"**, ponieważ zostały one zbudowane na fundamentach demokracji, i przenieść się do **„nowego domu" – Brukselskiej Unii Europejskiej**, pod scentralizowane, dyktatorskie jarzmo kartelu naftowo-farmaceutycznego.

Należy jednak postawić pytanie, czy naprawdę trzeba wznieść tylko jeden dom?

To doprowadza nas prosto do pierwszego problemu polityki prawnej, powstającego w wyniku przyłączeń terytorialnych. ***Dlaczego jeden jedyny ustrój prawny, którego podstawą mają stanowić Wielkie Niemcy [obejmujące całą Europę pod kontrolą koalicji kartelowo-nazistowskiej][32]? . . .***

[29] „Wydarzenie o wyjątkowym znaczeniu z perspektywy historii prawa" (niem. Ein rechtsgeschichtliches Ereignis von außerordentlicher Bedeutung) – Hallstein opisuje w ten sposób własną rolę w przyszłej Europie pod panowaniem koalicji nazistów i kartelu IG Farben jako prawnika.

[30] „Sypiący się, stary domu" (niem. Das baufällig gewordene alte Haus) – sposób patrzenia Hallsteina i innych nazistów na demokratyczną Europę.

[31] „Zbudowanie nowego domu dla powiększonej rodziny i to na większym terenie" (niem. Auf erweitertem Grunde ein neues Gebäude für die größer gewordene Familie zuerrichten) – Hallstein w niezwykły sposób opisuje planowaną zagładę 60 milionów ludzi, zniszczenie Europy podczas II wojny światowej, a także przyszłą Europę pod panowaniem koalicji nazistów i kartelu IG Farben.

[32] „Dlaczego jeden jedyny ustrój prawny, którego podstawą mają stanowić Wielkie Niemcy?" (niem. Warum soll ein Recht in Großdeutschland gelten) – Hallstein stawia to retoryczne pytanie, aby dokonać legitymizacji rozciągnięcia niemieckiego, nazistowskiego prawa na wszystkie państwa zajęte w przyszłości przez Wehrmacht.

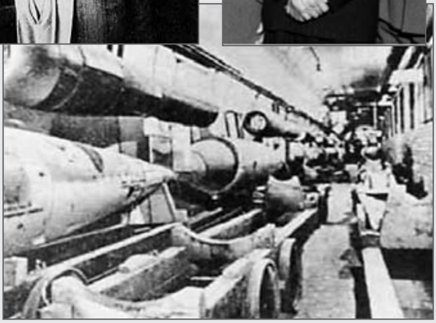
Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Powstanie Euratomu

Najważniejszą militarną przyczyną, dla której próba opanowania Europy przez kartel podczas II wojny światowej się nie udała, jest to, że koalicja kartelowo-nazistowska przegrała wyścig o bombę atomową, mimo że przecież prowadziła w odkryciu jej głównych elementów, to znaczy fuzji jądrowej (u góry, po lewej stronie Hahn) i technologii rakietowej (u góry, po prawej: V. Braun z nazistowskimi oficerami), a do tego udało im się skonstruować rakiety średniego zasięgu (po prawej (rakiety V1 odnalezione w Niemczech przez armię amerykańską).

Zakładając Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom) w ramach traktatów rzymskich, uzupełnił on ten brak. Hallstein i jego prawa ręka, Ophüls dokonali tego zamachu za pośrednictwem tak zwanej konferencji międzyrządowej (po lewej: posiedzenie z 28 stycznia 1957 r. Hallsteina widać w środku).

Dzięki Euratomowi i ratyfikacji traktatów rzymskich korporacyjni wspólnicy dawnej koalicji kartelowo-nazistowskiej uzyskali bezpośredni dostęp do technologii jądrowej za pośrednictwem swojego politbiura – Komisji Europejskiej mieszczącej się w Brukseli. W 1957 r. kartel był już gotowy do następnej próby podbicia świata.

Dzisiaj nie ma już chyba wątpliwości co do konieczności istnienia jednolitego ustroju prawnego[33].

W roku 1957, dzięki ratyfikacji **traktatów rzymskich**, Hallstein położył fundamenty pod ów **„Zjednoczony Ustrój Prawny"** – Brukselską Unię Europejską, oraz jej polityczną egzekutywę – tak zwaną Komisję Europejską, działającą poza i ponad wszelką demokratyczną kontrolą.

W roku 2009, ratyfikując **Traktat Lizboński**, 27 europejskich polityków złożyło podpisy pod projektem, który wywodzi się z gremiów planistycznych koalicji kartelowo-nazistowskiej. Przemówienie wygłoszone przez Hallsteina w 1939 r., które tu przedstawiamy, nie pozostawia co do tego żadnych wątpliwości, i stanowi otrzeźwiające świadectwo, że tak właśnie jest.

Brak wprowadzenia w życie tego prawa to jedno z niedokończonych zadań i niepowodzeń ***Drugiej Rzeszy Niemieckiej[34].***

Stwierdzenie to nie wyrosło jedynie z błahej wygody. Wielkie Niemcy [to znaczy cała Europa] w coraz większym stopniu staje się jednym podmiotem gospodarczym[35].

33 „Jednolity ustrój prawny" (niem. Notwendigkeit der Rechtseinheit) – znaczy to, że niemieckie, nazistowskie prawa muszą obowiązywać we wszystkich podbitych krajach Europy i świata.

34 określenie „Druga Rzesza" (niem. Zweites Reich) – w odróżnieniu od nazistowskiej Trzeciej Rzeszy (niem. Drittes Reich) – opisuje Niemcy za czasów cesarza Wilhelma I, Fryderyka III i Wilhelma II (lata 1871–1918), których owocem była I wojna światowa – pierwsza niemiecka próba podboju Europy i reszty świata. Hallstein przekonuje, że naziści oraz reprezentowane przez nich korporacyjne interesy powinny w ramach II wojny światowej dokończyć to, czego nie udało im się osiągnąć w czasie I wojnie światowej!

35 Jako że Niemcy były już podmiotem gospodarczym, to zdanie raz jeszcze odsłania ohydny charakter mowy propagandowej Hallsteina. Pojęcie „Wielkie Niemcy" (niem. Grossdeutschland) to w nazistowskiej terminologii określenie całości Europy, a w dalszej perspektywie całego świata pod panowaniem nazistów i kartelu naftowo-farmaceutycznego.

Twórcy Auschwitz popierają Brukselską Unię Europejską

Zbrodniarz wojenny prezesem BAYER

W roku 1956 zwołano konferencję międzyrządową mającą opracować traktaty rzymskie. W tym samym roku były dyrektor koncernu BAYER/IG Farben, Fritz Ter Meer, skazany w Norymberdze na dziewięć lat więzienia za zmuszanie ludności Europy do pracy niewolniczej i grabieży ich mienia, znów został prezesem firmy BAYER.

Przyczyny ogromnego poparcia, jakim cieszyła się Brukselska Unia Europejska ze strony koncernu BAYER i innych firm kartelu IG Farben, były oczywiste. Jako grupa posiadająca największą liczbę patentów z dziedziny chemii i farmacji, chciała po prostu kontrolować Europę za pośrednictwem nowego politbiura – Brukselskiej Unii Europejskiej.

17 lat po wygłoszeniu przez Hallsteina przemówienia mobilizacyjnego w imieniu kartelu oraz 8 lat po tym, jak jego szef w kartelu – Fritz Ter Meer znalazł się w więzieniu za zbrodnie wojenne, zespół Hallstein-Ter Meer znów mógł pracować razem nad kolejną próbą podporządkowania Europy interesom kartelu.

Dlatego oczywiście jest nie do zaakceptowania to, aby [dyktatorski, kartelowo-nazistowski] ustrój prawny – stanowiący krwiobieg państwa[36] – był w wielu dziedzinach dławiony [!] przez systemy zróżnicowane [demokratyczne]. (...)

W roku 1957, dzięki ratyfikacji **traktatów rzymskich**, Hallstein położył fundamenty pod likwidację tych **„dławiących skutków"** demokratycznych ustrojów prawnych w Europie, które przeszkadzały kartelowi w planach opanowania Europy i świata. Projektując dyktatorski ustrój prawny – bez rzeczywistego oddzielenia władzy ustawodawczej – Hallstein dopilnował, aby „prawny krwiobieg" władzy kartelu nad Europą nie był już dłużej hamowany demokratyczną wolą ludu.

W roku 2009, ratyfikując **Traktat Lizboński**, 27 europejskich polityków usunęło ostatnie przeszkody, hamujące „krwiobieg" kartelu w dążeniu do dyktatury nad Europą.

***Naród**[11] kształtują nie tylko warunki naturalne, czyli czynniki odziedziczone lub zewnętrzne. Nie kształtuje ich również wyłącznie zwyczajne przeznaczenie dziejowe. Naród kształtują przede wszystkim wspólne przekonania i wartości.*

Dlatego [kartelowo-nazistowskie] Przywództwo państwa narodów aryjskich[37], a w szczególności narodowy socjalizm, nie może funkcjonować bez narzędzi prawnych, służących zapewnieniu tych wspólnych podstaw.

[36] Europa pod panowaniem nazistów.

[37] „Państwo narodowe" (niem. Völkischer Staat) – stosowane przez Hallsteina rasistowskie określenie na wyższość państwa aryjskiego.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Ratyfikacja traktatów rzymskich w 1957 r.

25 marca 1957 r. Hallsteinowi udało się dokończyć pierwszy etap zadania wyznaczonego przez kartel. Były orędownik zbrojnego podboju Europy przez koalicję kartelowo-nazistowską znalazł się wśród zaledwie dwunastu sygnatariuszy traktatów rzymskich, którzy utworzyli Europejską Wspólnotę Gospodarczą i Euratom.

Dzięki ratyfikacji traktatów Hallstein (wraz z kanclerzem Niemiec Adenauerem, zdjęcie po lewej) – za pomocą presji politycznej, przekupstwa gospodarczego i za pośrednictwem Euratomu – zdołał zbudować platformę pod kolejną próbę podboju Europy organizowaną przez kartel. **Od samego początku kartel planował utworzenie politycznej, a w dłuższej perspektywie również militarnej bazy umożliwiającej panowanie nad światem w XXI wieku.**

Prawo jest najwspanialszym ***środkiem wychowania***[38] *dla poświęcenia na rzecz społeczeństwa, ponieważ mało jest rzeczy, których imperatywny charakter tkwi tak głęboko w sercu człowieka, jak* ***wiara w prawo i prawdę [!]***[39].

Ponieważ zdołaliśmy odpowiedzieć sobie na pytanie, czy jest potrzebny jednolity ustrój prawny, możemy przejść do pytania, jak ten ustrój powinien wyglądać, pytania, na które odpowiedź jest jeszcze trudniejsza.

Przyłączenie[23] ***[aneksja Austrii]*** *jest przede wszystkim procesem prawnym przeprowadzanym przez* ***[kartelowo-nazistowskie] państwo****. Proces ten integruje terytorium i naród nowo połączonego państwa [„połączenie" to odbyło się poprzez aneksję Austrii], tworząc* ***nową tożsamość narodową [!]*** *jego ludu.*

W roku 1957, dzięki ratyfikacji **traktatów rzymskich**, Hallstein położył fundamenty pod kolejną próbę opanowania Europy przez kartel. W 1939 r. w wygłoszonym przez siebie przemówieniu Hallstein przedstawiał mechanizmy totalitarnej aneksji Austrii przez koalicję kartelowo-nazistowską. Na mocy traktatów rzymskich aneksja Austrii nie była już tylko lekcją historii. Na mocy traktatów całkowite kontrolowanie społeczeństw nie miało już być wyjątkiem, lecz regułą w państwach Europy. Ludność Europy będzie zmuszona przyjąć **„nową tożsamość narodową"** – tożsamość usłużnych poddanych władzy kartelu nad Europą.

W roku 2009, ratyfikując **Traktat Lizboński**, 27 europejskich polityków narzuciło **„nową tożsamość narodową"** setkom milinów ludzi zamieszkujących kierowane przez nich państwa – nie pozwalając nawet na referendum, aby zapytać ich o zgodę.

[38] „Wychowanie" (niem. Erziehungsmittel) – w języku niemieckim termin „edukacja" obejmuje również wychowanie, dyscyplinę. Dlatego Hallstein celowo dobiera to słowo, aby ukryć dyscyplinującą funkcję prawa w totalitarnym państwie nazistowskim.

[39] „Wiara w prawo i prawdę" (niem. Glaube an Recht und Wahrheit) – Hallstein ponownie posługuje się terminologią nazistowskiej propagandy, rozmyślnie ukrywając okrutną rzeczywistość. Prawo i prawda to pierwsze wartości poświęcone na ołtarzu nazistowskiego reżimu.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Wybór Brukseli na siedzibę politbiura kartelu

Alpbach in Tirol, den 30.Dez.1957

Sehr verehrter Herr Bundeskanzler,

Ihrem Wunsche entsprechend, über die Entwicklung der grossen Personalfragen der europäischen Gemeinschaften auf dem Laufenden gehalten zu werden - besonders im Hinblick auf die deutschen Möglichkeiten - , darf ich Ihnen

c) An Brüssel als Endlösung der Sitzfrage muss festgehalten werden, da die Belgier sonst zu eigenen Personalwünschen veranlasst würden.

d) Die Italiener müssen abgefunden werden. Wie - das ist noch nicht abzusehen. Bisher haben sie ziemlich kategorisch erklärt, dass sie sich mit dem Präsidenten der Investitionsbank nicht abspeisen lassen würden.

Po przygotowaniu traktatów rzymskich, kolejnym zadaniem, jakie kartel postawił przed Hallsteinem jako szefem nowej głównej siedziby kartelu, było wprowadzenie ich w życie.

30 września 1957 r. Hallstein – przebywając na wakacjach w Alpach Tyrolskich – napisał trzystronicowe dossier do kanclerza Niemiec, Adenauera.

W liście, który powinien być raczej znany pod nazwą „Ostateczne rozwiązanie brukselskie", szczegółowo opisuje plany, jak końskim targiem zapewnić samemu Hallsteinowi najwyższy urząd w nowej Europie – rolę pierwszego w historii przewodniczącego Komisji Europejskiej albo raczej szefa politbiura kartelu.

Do głównych punktów listu zawierającego ostateczne rozwiązanie brukselskie należą takie sformułowania, jak:

- „Musimy nalegać, aby to Bruksela była rozwiązaniem kwestii [należy zwrócić uwagę na widoczną u Hallsteina analogię do ostatecznego rozwiązania kwestii żydowskiej, które to sformułowanie wywodzi się z języka nazistowskiej propagandy]."
- „Włochom należy zrekompensować [to, że siedziba nie będzie znajdować się w Rzymie]. W jaki sposób, to jeszcze zobaczymy."
- „Pojawił się pomysł, że siedziba mogłaby znajdować się w Paryżu, jednak został on porzucony dzięki naszej [Hallsteina] ostrej interwencji."
- Wyznaczone nam [jako szefowi Komisji Europejskiej] zadanie zostało skrojone na Niemca [!]".
- „Po siedmiu latach oczekiwania [przywódca z Niemiec] jest aż nazbyt potrzebny."

Co więcej, częścią tego procesu jest podporządkowanie innych narodów i terytoriów [podbitego lub anektowanego państwa] zwierzchniej władzy kraju macierzystego [kartelowo-nazistowskiego] oraz jego ***konstytucyjnym władzom ustawodawczym i wykonawczym***[40]*.*

W roku 2009, w związku z ratyfikacją **Traktatu Lizbońskiego „narody i terytoria"** 27 europejskich państw zostały podporządkowane **„zwierzchniej władzy kraju macierzystego"** – Brukselskiej Unii Europejskiej oraz **„jej konstytucyjnym władzom ustawodawczym i wykonawczym", utworzonym** przez Hallsteina w 1957 r. na mocy **traktatów rzymskich**, a fakt ten został publicznie odtrąbiony przez kartelowo-nazistowską prawniczą klikę już w omawianym tu przemówieniu z 1939 r.

W innych obszarach prawa ***przyłączenie***[23] *nie narusza dotychczasowego porządku prawnego. Na wszystkich* ***połączonych [europejskich] terytoriach***[41] *nadal obowiązuje stary ustrój prawny,* ***oczywiście poza przypadkami, gdy jest on sprzeczny z Konstytucją zjednoczonego [europejskiego] państwa***[42]***. (...)***

W przemówieniu z 1939 r. Hallstein posługuje się tym samym zwodniczym językiem, dzięki któremu politycznym poplecznikom kartelu w Brukseli i jego marionetkom w krajach Europy udało się kupić większość europejskich krajów i zmusić je do przyłączenia się do Brukselskiej Unii Europejskiej.

Fałszywą obietnicą, że Brukselska Unia Europejska będzie po prostu **luźnym związkiem europejskich państw**, który będzie promował wzrost gospodarczy, demokrację i pokój. W ten sposób **ośmiornica Brukselskiej Unii Europejskiej pochłaniała państwo za państwem** w całej Europie.

Narastające podejrzenia milionów ludzi w całej Europie w stosunku do Brukselskiej Unii Europejskie właśnie znalazły potwierdzenie. Fakty udokumentowane w niniejszej książce pomogą im wyzwolić się z brukselskiej ośmiornicy w imię obrony wolności i zachowania jej dla przyszłych pokoleń.

[40] Niem. Gesetzgebende wie vollziehende Gewalt (die) sich aus dessen Verfassung ergibt – Hallstein roztacza iluzję, że nazistowskie państwo posiada demokratyczną konstytucję, w której oddzielono władzę wykonawczą i ustawodawczą. Tutaj również rzeczywistość jest zupełnie inna. Ustawy nazistowskie z 1933 r. oraz sześć kolejnych lat systematycznego budowania totalitarnego ustroju prawnego celowo odeszły od jakiegokolwiek podziału władzy ustawodawczej i wykonawczej. Hallstein był jednym z twórców totalitarnego ustroju prawnego. Demaskuje to widoczny u niego bezwzględny charakter nazistowskiego propagandysty, ponieważ w swoim przemówieniu Hallstein mówi o podziale wła-

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Mianowanie pierwszego w historii przewodniczącego Komisji Europejskiej

Zaledwie w osiem dni po przekonującej autopromocji Hallsteina dobito końskiego targu. 7 stycznia 1958 r. Hallstein został mianowany pierwszym w historii przewodniczącym Komisji Europejskiej i znalazł się w ścisłym gronie przywódczym, złożonym z sześciu ministrów z różnych krajów.

Tego dnia Hallstein wypełnił drugie zadanie powierzone mu przez kartel. Chodzi o koordynację kolejnej próby podboju Europy z pozycji szefa jego nowo utworzonego politbiura.

dzy na wykonawczą i ustawodawczą, a nawet o konstytucyjnych prawach w nazistowskiej macierzy, mimo że doskonale wie, że one po prostu nie istnieją.

41 „Zjednoczone terytorium" ***(niem. Vereinigte Gebiete)*** – za pomocą tego znamiennego terminu Hallstein opisuje świat pod panowaniem nazistów jako zjednoczone terytorium – świat zjednoczony nazistowskimi czołgami i nazistowskimi prawami.

42 ***Niem. Soweit sie der Verfassung des Gesamtstaates*** – kolejny przykład ilustrujący zwodniczy charakter przemówienia Hallsteina. Ta zbitka słów jest dowodem na to, że

*Z tego powodu, dla **Wielkiej Rzeszy Niemieckiej**[25] wprowadzenie **ogólnego ustroju prawnego** nie będzie wydarzeniem, które nastąpi automatycznie w wyniku **utworzenia przyszłej Rzeszy**[43], lecz będzie to proces długofalowy.*

*Postronny obserwator może myśleć, że realizacja tego zadania jest bardzo łatwa. Ktoś mógłby przecież sądzić, że potrzebne jest tylko jedno polecenie [niem. Vorschrift], mówiące że wszystkie prawa dawnej Rzeszy [nazistowskich Niemiec] powinny **obowiązywać w Marchii Wschodniej [Austria] i Kraju Sudeckim**[44]. Ale stojące przed nami zadanie nie jest takie proste. (...)*

*Nie jest możliwe narzucenie na tym terenie od razu całości naszego [kartelowo-nazistoskiego] prawa pisanego. Takie podejście by się nie powiodło ze względu na typowe **ograniczenia zdolności pojmowania**[45] u ludzi, którzy mieli by te prawa stosować.*

Hallstein odwołuje się tutaj do pewnych aspektów **strategicznego oszustwa** w dążeniu do realizacji celów kartelu związanych z podbojem Europy i świata. Głównym powodem jego ostrożności nie są **„ograniczenia zdolności pojmowania"** [zwróćmy uwagę na arogancki język] zawodowych prawników w anektowanych krajach. Prawdziwe zagrożenie dla powodzenia strategii kartelu tkwi w **osobowości ludzi** podporządkowanych krajów, to znaczy ich braku uległości wobec dyktatorskich rządów kartelu.

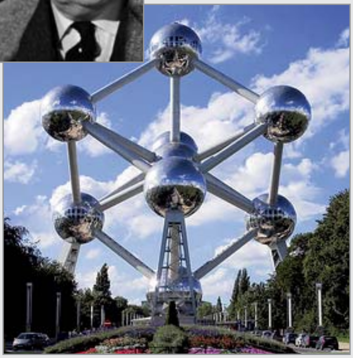
To, że poplecznicy **Brukselskiej Unii Europejskiej** w XXI w. musieli odmówić prawa głosu w sprawie tak zwanego Traktatu Lizbońskiego ponad 99% ludziom w Europie, mówi samo za siebie. Pokazuje, że **strach przed inteligencją i demokratyczną osobowością ludzi również i dziś ma duże znaczenie.**

ustrój prawny zajętego terytorium będzie nadal funkcjonował, chyba że będzie on sprzeczny z ustrojem prawnym nazistowskich Niemiec. Hallstein wiedział, że po wkroczeniu nazistów w żadnym ustroju prawnym na świecie nie będzie żadnych elementów demokratycznego ustawodawstwa, ponieważ wszystkie prawa zostaną podporządkowane totalitarnej władzy. W tym zdaniu Hallstein użył jeszcze jednego terminu, który zdradza nazistowskie plany podboju Europy i plan wprowadzenia nowego ładu na świecie. Niem. Gesamtstaat oznacza zjednoczone państwo europejskie, jakim jest dzisiejsza Brukselska Unia Europejska, a także późniejszy nowy światowy ład pod panowaniem tych samych interesów.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Brukselskie Atomium – żądanie globalnego panowania

W czasie stosownym do nadejścia nowej politycznej struktury – Brukselskiej Unii Europejskiej, odbyły się w Brukseli światowe targi.

Symbolem światowych targów, a od tego czasu również symbolem Brukseli stał się budynek Atomium. Konstrukcja tego gigantycznego modelu atomu miała symbolizować dumę ludzkości z opanowania energii jądrowej do zastosowań pokojowych, a także roszczenie sobie praw do panowania nad światem.

Traktat Lizboński wzywa do powołania armii europejskiej, wyposażonej także w broń jądrową, pozostającej pod kontrolą politbiura kartelu, jakim jest Komisja Europejska. Dzięki ratyfikacji Traktatu Lizbońskiego dokumentu w 2009 r. symbol Atomium zyskał również inne wyraźne znaczenie – roszczenia sobie prawa Brukselskiej Unii Europejskiej do panowania nad światem. W związku z obecnymi planami budowy nowych gmachów Komisji Europejskiej w pobliżu budynku Atomium, nie ma żadnych wątpliwości co do intencji kartelu.

[43] „Utworzenie tej Rzeszy" (niem. Schaffung dieses Reiches) – utworzenie jednej nazistowskiej rzeszy obejmującej całą Europę.

[44] Hallstein skrzętnie pomija tu fakt, że trzeba będzie jeszcze podbić inne państwa.

[45] „Ograniczenia zdolności pojmowania" (niem. Grenzen der Geisteskraft) – za pomocą tego dwuznacznego sformułowania Hallstein sugeruje, że prawnicy okupowanych krajów mają ograniczone zdolności umysłowe w porównaniu do prawników aryjskich, takich jak on. To sformułowanie w tekście Hallsteina świadczy o jego poparciu dla

Taka próba nie powiodłaby się również ze względu na złożoną strukturę [niem. Verwickeltheit des Gefüges] ***nowoczesnego porządku społecznego***[46]*. Nie da się po prostu zmienić ustroju prawnego jak niemodnego ubrania, ponieważ wszelkie fundamentalne zmiany dotykają również, by tak rzecz, osobowości [niem. Persönlichkeit] ludzi.*

Przejdę teraz do konkretnych kwestii ***dostosowania [kartelowo-nazistowskiego] prawa***[47]*. Należy jednak wyróżnić pewne normy, z wprowadzeniem których nie wolno czekać. Normy te tworzą swego rodzaju* ***program ratunkowy [niem. Sofortprogramm] w ramach procesu ujednolicania prawa***[48]***.***

W roku 1957 w **traktatach rzymskich** Hallstein uświęcił te **„programy ratunkowe w ramach procesu ujednolicania prawa"** jako podstawę **Brukselskiej Unii Europejskiej**, przede wszystkim powołując Komisję Europejską jako organ wykonawczy Brukselskiej Unii Europejskiej,

Komisja Europejska jako struktura jedyna w swoim rodzaju, która – jak twierdzi Hallstein – nie miała precedensu w dziejach konstytucji demokratycznych, jest kalką projektów koalicji kartelowo-nazistowskiej, mającej w planach rządzenie Europą po II wojnie światowej za pośrednictwem **głównej siedziby kartelowej dyktatury**.

W 2009 r. 27 europejskich polityków, nie pytając o zgodę własnych wyborców, ratyfikowało **Traktat Lizboński** i wyraziło zgodę na forsowane przez kartel **„programy ratunkowe w ramach procesu ujednolicania prawa"**, w tym także na nieobieralną główną siedzibę kartelu, która, jak w feudalnych ustrojach Średniowiecza, ma monopol na inicjatywę ustawodawczą dla Europy, pozostając poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.

fanatycznej nazistowskiej idei aryjskich nadludzi (niem. Übermenschen) oraz podludzi (niem. Untermenschen), zamieszkujących kraje okupowane.

[46] „Nowoczesny porządek społeczny" (niem. Moderne soziale Ordnung) – Hallstein nie waha się przedstawiać totalitarny nazistowski reżim jako „nowoczesny porządek społeczny".

[47] „Dostosowanie prawa" (niem. Rechtsangleichung) – W nazistowskiej nowomowie obalenie istniejącego ustroju prawnego i narzucenie totalitarnych, nazistowskich praw.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Niemiecki kartel zyskuje dostęp do technologii jądrowej

1 stycznia 1959 r. Komisja Europejska za pośrednictwem Euratomu utworzyła wspólny rynek obrotu materiałami radioaktywnymi.

A zatem zaledwie w rok po tym, jak kartelowo-nazistowski fanatyk – Hallstein, został szefem politbiura kartelu, a 14 lat po roku 1945 wypełnił on trzecie zadanie – uzyskanie przez niemiecki kartel dostępu do technologii (broni) jądrowej.

[48] „Proces ujednolicania prawa" (niem. Rechtsvereinheitlichung) – kolejny nazistowski termin na narzucenie totalitarnego nazistowskiego prawa.

Z drugiej strony, istnieją takie prawa, które należy najpierw obmyślić, ponieważ na polu prawa nie ma wynalazków, są tylko odkrycia. Prawa te na ***terytoriach wschodnich***[49] *muszą być obmyślone przy udziale obrońców [kartelowo-nazistowskiego] prawa, którzy mogliby wnieść pewien [!] wkład ku oczyszczeniu [niem. läutern] naszego ustroju prawnego i uczynieniu z niego* ***prawdziwego [kartelowo-nazistowskiego] prawa Narodu Niemieckiego.***

Prawny program ratunkowy oraz postulaty do natychmiastowego wdrożenia stanowią właściwie wprowadzenie praw stosowanych już dziś w ***starej Rzeszy***[50]*.*

Proces prawny służący wprowadzeniu tych [kartelowo-nazistowskich] praw ma charakter dyrektywny[51]*. Kompetencje do wydania takich dyrektyw posiadają* ***oficjalni urzędnicy [kartelowo-nazistowskiej, europejskiej] Rzeszy*** *[niem. Reichsminister] oraz [nazistowskie] Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.*

Hallstein włączył wszystkie te elementy w traktaty rzymskie jako podstawowe zasady przyświecające rządom Brukselskiej Unii Europejskiej nad dzisiejszą Europą:

- **Oficjalni urzędnicy [należącej do kartelu, europejskiej] Rzeszy** z przemówienia Hallsteina stali się **komisarzami Unii Europejskiej**, którzy władają Europą w imieniu kartelu poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.
- **„Dyrektywy" z planu koalicji kartelowo-nazistowskiej dzisiaj stają się „dyrektywami" Unii Europejskiej. Te „dyrektywy" Unii Europejskiej** wraz z tak zwanymi **przepisami Unii Europejskiej** stały się dyktatorskimi instrukcjami, za pomocą których politbiuro kartelu, którym jest Komisja Europejska, decyduje o kształcie prawa dla 500 milionów Europejczyków właściwie bez żadnego demokratycznego nadzoru.

[49] „Terytoria wschodnie" (niem. Ostmarken) – Hallstein stosuje tutaj liczbę mnogą słowa Ostmark, co wskazuje, że po aneksji Austrii przewiduje zdobycie na wschodzie jeszcze wielu terytoriów. Za sprawą ataku na Polskę i całą Europę wschodnią w nieco ponad pól roku później plan Hallsteina okaże się krwawą rzeczywistością.

[50] „Stara Rzesza" (niem. Altreich) – nazistowskie Niemcy.

[51] „Dyrektywa" (niem. Verordnung) – dyktatorskie wprowadzenie w życie nazistowskiego prawodawstwa w okupowanych krajach. Dziwną ironią historii jest to, że w niespełna

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Tradycja symboli

Hallstein – szef politbiura, w nagrodę za realizację zadań wyznaczonych przez kartel w czasie swojej pięcioletniej kadencji, jako „nowy król Europy” dostał w darze od wspólników kartelu godny „zamek” i „królewską świtę”, składającą się z wielu tysięcy usłużnych urzędników.

Komisja Europejska rozpoczęła działalność w roku 1963, a swoje rządy zainaugurowała wyznaczeniem Hallsteina na własnego szefa na kolejną pięcioletnią kadencję. Przyglądając się planom swego przyszłego zamku, Hallstein musiał odczuwać dużą satysfakcję, ponieważ kształt głównej siedziby Komisji Europejskiej, Berlaymontu uderzająco przypomina emblemat na symbolu, który zaledwie 20 lat wcześniej nosił z taką dumą.

dwadzieścia lat po tym, jak – jako nazistowski propagandysta – Hallstein przedstawił te niedemokratyczne mechanizmy jako narzędzie panowania nad Europą przez koalicję nazistów i kartelu IG Farben, będzie – jako przewodniczący Komisji Europejskiej – wprowadzał bardzo podobne „dyrektywy” i „regulacje” jako narzędzia, za pośrednictwem których spadkobiercy kartelu IG Farben będą mogli rządzić Europą pod szyldem Brukselskiej Unii Europejskiej. Traktat Lizboński, który wszedł w życie 1 grudnia 2009 r., urzeczywistnił największe marzenia Hallsteina.

*Wśród kwestii wymagających **szybkiego dostosowania** [kartelowo-nazistowskiego] prawa możemy wyróżnić dwie grupy. Pierwsza to **dyrektywy** związane z **prawem konstytucyjnym, które tworzą nasze narodowosocjalistyczne Państwo** i określają jego kształt i rzeczywistość.*

*Dyrektywy te udało się wprowadzić w Austrii już kilka dni po wejściu w życie **[kartelowo-nazistowskiego] aktu ujednolicającego**[52].*

Znalazły się w niej między innymi takie zapisy:

- ***Państwowe dekrety konstytucyjne zakazujące zakładania partii politycznych [w Europie pod kontrolą koalicji kartelowo-nazistowskiej]**[53]**.***
- ***Państwowe dekrety konstytucyjne zapewniające jedność [ogólnoeuropejskiego] państwa [kartelowo-nazistowskiego] i jedną [kartelowo-nazistowską] partię**[54]**.***
- ***Państwowe dekrety konstytucyjne powołujące nową [europejską, kartelowo-nazistowską] Rzeszę**[55]**.***
- ***Państwowe dekrety konstytucyjne o naczelnikach [europejskiej, kartelowo-nazistowskiej] Rzeszy**[56]**.***

- *Pewne kompleksy prawne związane z tymi dekretami konstytucyjnymi, łącznie z **Ustawą o Obywatelstwie Rzeszy** (niem. Reichsbürgergesetz), Ustawa o fladze Rzeszy (niem. Reichsflaggengesetz), dyrektywy o barwach narodowych (niem. Hoheitszeichen), o pieczęci (niem. Reichssiegel) i symbolach narodowych [to znaczy o nazistowskiej swastyce].*

[52] „Ujednolicenie prawa" (niem. Vereinigungsgesetz) – naziści narzucili prawo, które miało nadać aneksji Austrii pozory legalności.

[53] „Państwowe dekrety konstytucyjne zakazujące zakładaniu partii politycznych" (niem. Staatsgrundgesetze gegen die Neubildung von Parteien) zostały wprowadzone jako jeden z pierwszych aktów prawnych po przejęciu władzy w Niemczech. Naziści zabraniali zakładania partii politycznych. Akt ten wydawał się Hallsteinowi tak ważny, że powinien był zostać wprowadzony jak najszybciej w każdym kraju podbitym przez nazistów. I mówi to ten sam człowiek, który później kształtował Brukselską Unię Europejską.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Tradycja promowania dyktatury kartelu

Od roku 1933 do 1945 w imieniu koalicji kartelowo-nazistowskiej

Od roku 1958 do 1967 przewodniczący Komisji Europejskiej mianowany przez kartel.

W roku 1939 Hallstein publicznie wspierał kształtowanie się kartelowo-nazistowskiej dyktatury obejmującej całą Europę, w tym prawo zakazujące działalności partii politycznych, i wszystkie inne cechy totalitarnego reżimu.

Niespełna dwadzieścia lat później ów zwolennik obejmującej cała Europę dyktatury korporacyjnej stal się głównym twórcą Brukselskiej Unii Europejskiej.

W roku 1957 ten sam człowiek został mianowany przez kartel pierwszym w historii przewodniczącym jego politbiura – Komisji Europejskiej.

Chcąc zwieść opinię publiczną, wojskowych popleczników kartelu po 1945 r. wymieniono, ale kartel naftowo-farmaceutyczny umieścił najważniejszych prawnych i politycznych technokratów na pozycjach wyjściowych do kolejnej próby podboju Europy.

[54] Kluczowy akt prawny ustanawiający w każdym kraju nazistowską dyktaturę.

[55] Niem. Neuaufbau – przekształcenie demokracji w dyktaturę.

[56] Niem. Reichstatthaltergesetz – pierwszy artykuł tego aktu prawnego mówi: „Naczelnik Rzeszy jest przedstawicielem Rządu Rzeszy na jej terytorium. Jego zadaniem jest dopilnowanie, żeby rozkazy polityczne wydane przez Führera i Kanclerza Rzeszy (Hitlera) weszły w życie (niem. Er hat die Aufgabe, für die Beobachtung der vom Führer und Reichskanzler aufgestellten Richtlinien der Politik zu sorgen).

W roku 1957 Hallstein przygotował te **„państwowe dekrety konstytucyjne powołujące nową [europejską, kartelowo-nazistowską] rzeszę"** w traktatach rzymskich.

Ponad pół wieku później 27 politycznych przywódców europejskich – nie wyjaśniając przeraźliwych europejskich źródeł Brukselskiej Unii Europejskiej własnym wyborcom – ratyfikowało Traktat Lizboński, a w konsekwencji **„państwowy dekret konstytucyjny powołujący nową [europejską, kartelowo-nazistowską] rzeszę".**

- *Pewne kompleksy prawne związane z tymi dekretami konstytucyjnymi, łącznie z Ustawą o Obywatelstwie Rzeszy (niem. Reichsbürgergesetz), **Ustawa o fladze Rzeszy** (niem. Reichsflaggengesetz), dyrektywy o **barwach narodowych** (niem. Hoheitszeichen), o pieczęci (niem. Reichssiegel) i **symbolach narodowych** [to znaczy o nazistowskiej swastyce].*

! ***Kolejną grupę praw, które należało wprowadzić niezwłocznie – grupa ta wciąż się poszerza – stanowią dyrektywy dotyczące tworzenia [kartelowo-nazistowskich] organizacji państwowych, prawa rzeczowe i procedury postępowania, o których narodowosocjalistyczni twórcy prawa[57] wydali już sąd [należy zwrócić uwagę na rasistowski język!] – albo zachowując dotychczasowe [kartelowo-nazistowskie] warunki prawne, albo tworząc nowe.***

Dyrektywy te to causa iudicata [sprawa przesądzona], ponieważ przebyły one drogę z polityki prawnej państwa [niem. Rechtspolitik] do obowiązującego w [kartelowo-nazistowskim państwie] porządku [niem. geltenden Ordnung].

Te prawa nie wymagają dalszego roztrząsania [!]. !

[57] Niem. Nationalsozialistische Gesetzgeber – to znaczy rząd Hitlera.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Twórca dwudziestopierwszowiecznej dyktatury kartelu

Wspierające dyktaturę przemówienie mobilizacyjne z

1939 r.

Wprowadzające dyktaturę traktaty rzymskie z

1957 r.

W czasie lektury zamieszczonego obok tekstu rodzi się pytanie:

- Jak przywódcy polityczni 27 europejskich państw mogli ratyfikować Traktat Lizboński i zgodzić się na instytucję polityczną, której główny twórca – według informacji dostępnych w publicznych archiwach – był jawnym zwolennikiem politycznej i korporacyjnej dyktatury?
- Jak miliony inteligentnych ludzi z całej Europy – kontynentu, który szczyci się, że jest kolebką demokracji – mogły oddać los własnego kontynentu w ręce kasty polityków, którzy nie potrafili albo nie chcieli bronić wiekowych zdobyczy demokracji, dla których tak wielu ludzi poświęciło życie?

Najważniejsze [kartelowo-nazistowskie] akty prawne mieszczące się w tej kategorii, które zostały niezwłocznie wprowadzone [w anektowanej Austrii i innych okupowanych krajach] to:

- ***Ustawa o ochronie krwi niemieckiej i niemieckiego honoru***[58]***;***

- *powołanie instytucji* ***administracyjnych [europejskiej, kartelowo-nazistowskiej] Rzeszy*** *[niem. reichseigene Verwaltungen];*

  a) ***Administracji finansowej*** *[niem. Finanzverwaltung] jako jednego z pierwszych środków administracyjnych;*

  b) ***Administracji prawnej*** *[niem. Justizverwaltung];*

  c) ***Administracji usług pocztowych i kolejowych*** *[niem. Eisenbahn- und Postverwaltung];*

  d) ***Administracji ruchu lotniczego*** *[niem. Luftfahrtverwaltung];*

  e) ***Biura Ministerstwa Propagandy*** *[niem. die Behörden des Propaganda Ministeriums];*

- ***Prawa z dziedziny wojskowości*** *[niem. Wehrrecht] i* ***służby pracy*** *[europejskiej, kartelowo-nazistowskiej]* ***Rzeszy***[59]*, a także* ***prawo o obronie powietrznej****;*

[58] Niem. Gesetz zum Schutze des deutschen Blutes) – to nie jest pomyłka w druku. Hallstein, który później stał się ojcem-założycielem Brukselskiej Unii Europejskiej, uważał za kwestię priorytetową narzucenie w okupowanych krajach rasistowskich ustaw norymberskich.

[59] „Służby pracy rzeszy" (niem. Reichsarbeitsdienst) – naziści w roku 1935 wprowadzili przymusową, sześciomiesięczną służbę odbywaną przed służbą wojskową, która służyła ideologicznemu i fizycznemu przygotowaniu każdego Niemca-mężczyzny do wojny.

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej
Twórca dyktatury kartelu w XXI wieku

Dyktatura korporacyjna 1939

Dyktatura korporacyjna 1957

Polityczni zwolennicy Traktatu Lizbońskiego działający na rzecz dyktatury korporacyjnej, jaką jest Brukselska Unia Europejska

W roku 1957 aryjskiemu rasiście, Walterowi Hallsteinowi, lojalnemu orędownikowi podporządkowania Europy dyktaturze [kartelowo-nazistowskiej] koalicji umożliwiono zostanie głównym twórcą i pierwszym w historii „prezydentem" Europy. Ludności Europy odmówiono później dostępu do wiedzy, kim był ów główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej.

Po ukazaniu się niniejszej książki, żaden z polityków, którzy podpisali Traktat Lizboński, żadna partia polityczna zasiadająca w tak zwanym „Parlamencie Europejskim" – listku figowym korporacyjnej dyktatury, jaką jest Brukselska Unia Europejska – nikt w całej Europie nie będzie mógł już mówić: „Nie wiedzieliśmy".

Z tego wszystkiego da się wyciągnąć tylko jeden wniosek. Miliony ludzi powinny usunąć europejskich polityków i partie polityczne, które nadal – wbrew miażdżącym obawom historycznym – będą wspierać dyktatorską strukturę, jaką jest Brukselska Unia Europejska, i zastąpić ich przedstawicielami, którzy są zdeterminowani, aby bronić demokracji.

- *jeśli chodzi o **przepisy administracyjne** [niem. Verwaltungsrecht]: **Prawo Administracyjne Rzeszy** [niem. Reichsgemeindeordnung], **Ustawa o Zgromadzeniach**[60], część **prawa o służbie publicznej** [61], część **przepisów dotyczących wynagradzania funkcjonariuszy publicznych** [niem. Besoldungsrecht];*

- ***ważne podatki;***

- *jeśli chodzi o **przepisy dotyczące organizacji zawodowych** [niem. ständisches Recht]: **przepisy regulujące działalność Izby Kultury** [niem. Kulturkammergesetzgebung], **Prawo Weterynaryjne** [niem. Tierärzte Ordnung];*

- *jeśli chodzi o **prawo rolne** [niem. Bauernrecht]: **Ustawa o dziedziczeniu gospodarstw rolnych** [niem. Erbhofgesetz], **Ustawa o dostarczaniu żywności** [niem. Nährstandsgesetz], **przepisy regulujące sprzedaż produktów rolnych** [niem. landwirtschaftliche Marktordnung];*

- *jeśli chodzi o **politykę społeczną** [niem. Sozialrecht]: **przepisy ubezpieczeniowe [kartelowo-nazistowskiej] Rzeszy** [niem. Reichsversicherungs-Ordnung] oraz **przepisy związane z opieką społeczną** [niem. fürsorgerechtliche Vorschriften];*

- *jeśli chodzi o **politykę zatrudnienia** [niem. Arbeitsrecht]: stopniowe **uregulowanie Narodowych Służb Pracy** [niem. Gesetz zur Ordnung der nationalen Arbeit].*

[60] ʻNiem. Sammlungsgesetz – wprowadzona przez nazistów już w 1934 r. ustawa, która właściwie wykluczała jakiekolwiek prawo do organizowania niezależnych zgromadzeń publicznych, nakładając obowiązek otrzymania oficjalnej zgody nazistowskich władz, aby móc zorganizować jakiekolwiek zgromadzenie.

[61] Niem. Beamtengesetz – jedna z pierwszych nazistowskich ustaw, wprowadzona 7 kwietnia 19333, zaledwie w dwa tygodnie po uchwaleniu przez nazistów haniebnej ustawy o pełnomocnictwach (niem. Ermächtigungsgesetz), wykluczająca z służby publicznej wszystkie osoby pochodzenia żydowskiego, wszystkie osoby sprzeciwiające się nazistowskiemu reżimowi oraz wszystkie te osoby, „które nie zawsze i niechętnie bronią państwa narodowego (niem. Personen, die nicht jederzeit rückhaltlos für den nationalen Staat eintreten)

Hallstein – główny twórca Brukselskiej Unii Europejskiej

Twórca dyktatury kartelu w XXI wieku

Już przed przyjęciem Traktatu Lizbońskiego Brukselska Unia Europejska określała kształt około 80% prawodawstwa w krajach członkowskich. Monopol inicjatywy ustawodawczej posiada politbiuro kartelu czyli Komisja Europejska, a nie Parlament Europejski.

Wynika to z tak zwanych „traktatów rzymskich”, przygotowanych w imieniu kartelu pół wieku temu przez zespól Hallsteina. Po przyjęciu Traktatu Lizbońskiego odsetek ten wkrótce wyniesie prawie 100%, a zatem kartel przejmie całkowitą kontrolę nad narodami, społeczeństwami i ludnością Europy.

Większość aktów prawnych, wyliczonych przez Hallsteina w przemówieniu mobilizacyjnym z 1939 r (strona obok), zostanie wprowadzona prace Brukselską Unię Europejską w całej Europie. Przemówienie mobilizacyjne Hallsteina z 1939 r. nie jest jedynie unikalnym dokumentem historycznym, ale także jest bardzo na czasie. Daje czytelnikowi niniejszej książki dogłębne spojrzenie na przyszłość tego kontynentu pod władzą Brukselskiej Unii Europejskiej.

- jeśli chodzi o gospodarkę: **dyrektywa wprowadzająca plan czteroletni**[62];

Plan czteroletni kartelowo-nazistowskiej koalicji był głównym planem gospodarczym dyktatury, mającym umożliwić podbój Europy.

- dalej, **przepisy gospodarcze dotyczące produkcji** [niem. gewerblichen Wirtschaft], **karteli** [niem. Kartellrecht], o **reklamowaniu się przedsiębiorstw** [niem. Wirtschafts-Werbung], o **kształtowaniu polityki cenowej** [niem. Preisbildung], a w szczególności rządowe mechanizmy regulacji cen [niem. Preisstopverordnung];

„Przepisy gospodarcze dotyczące produkcji" stanowiły element scentralizowanego, totalitarnego zarządzania gospodarką kartelowo-nazistowskiej dyktatury, a jego celem było zapewnienie kartelowi kontroli gospodarczej nad Europą.

- jeśli chodzi o **prawo cywilne** [niem. Zivilprozessrecht]: ustawa zapobiegająca nadużywaniu władzy wykonawczej [niem. 'Verhütung missbräuchlicher Ausnutzung von Vollstreckungsmöglichkeiten];

- jeśli chodzi o **prawo karne**, w szczególności **lokalne i państwowe prawo skarbowe** [niem. 'Hoch- und Landesverrat];

[62] „Dyrektywa wprowadzająca plan czteroletni" (niem. Verordnung zur Durchführung des Vierjahresplans) – Urząd do spraw Planu Czteroletniego był centralnym organem koordynującym wspólne zbrodnicze działania kartelu naftowo-farmaceutycznego IG Farben i nazistowskiego rządu, których celem było doprowadzenie do II wojny światowej. Głównymi osobistościami tego kartelu byli: doktor Carl Krauch – dyrektor kartelu IG Farben (firm BAYER, BASF, HOECHST i innych przedsiębiorstw chemicznych), i Hermann Göring. Jak zostało to później udokumentowane przez norymberski trybunał do spraw osądzenia zbrodni wojennych, Urząd do spraw Planu Czteroletniego spełniał kilka kluczowych zadań, wśród których było:

Urząd koalicji nazistów i kartelu IG Farben do spraw Planu Czteroletniego

Głowna siedziba kartelu IG Farben we Frankfurcie (Niemcy)

Biuro planowania gospodarczego NW7 kartelu IG Farben w Berlinie

Carl Krauch, skazany na 6 lat więzienia za zmuszanie do niewolniczej pracy, tortury, morderstwa i inne zbrodnie wojenne.

Hermann Göring uniknął wyroku śmierci, popełniając samobójstwo.

Urząd koalicji nazistów i kartelu IG Farben do spraw Planu Czteroletniego – znany również jako biuro Kraucha (trybunał w Norymberdze):

- To tu naziści przygotowywali się do II wojny światowej pod względem technicznym i logistycznym.
- To tu koordynowano grabież podbitej Europy.
- Prowadził je Carl Krauch, który miał pod sobą tysiące urzędników.
- Rządziło gospodarką podbitej Europy.
- Posłużyło kartelowi i Hallsteinowi za pierwowzór Komisji Europejskiej.

a) Techniczne i logistyczne przygotowanie nazistowskich Niemiec do wojny;

b) Koordynacja realizowanych na ogromną skalę produkcji i dostaw materiałów wybuchowych i innych artykułów niezbędnych do prowadzenia wojny dla Wehrmachtu;

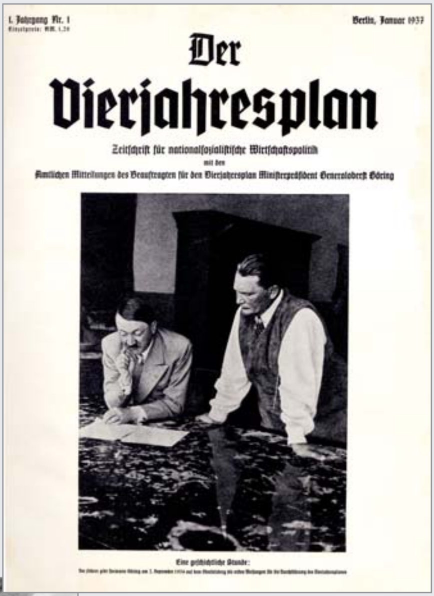
c) Koordynacja wywiadu z wielu krajów gromadzonego przez BAYER, BASF i inne podmioty zależne kartelu IG Farben i wykorzystanie zdobytej w ten sposób wiedzy do planowanych działań wojennych;

Dalsze informacje: GB2FY461

Rząd gospodarczy kartelu w latach 1936-45
Urząd do spraw Planu Czteroletniego

Urząd do spraw Planu Czteroletniego – rząd gospodarczy kartelu sprawujący władzę nad podbitą Europą wydawał miesięcznik zatytułowany „Plan Czteroletni – Magazyn narodowosocjalistycznej Polityki gospodarczej” (niem. Der Vierjahresplan, Zeitschrift für Nationalsozialistische Wirtschaftspolitik).

Pierwszy numer „Planu czteroletniego” ukazał się w roku 1936, a jego tematem przewodnim było przygotowanie Niemiec do II wojny światowej pod przewodnictwem technicznym i logistycznym kartelu IG Farben,

Wiele egzemplarzy „Planu czteroletniego” przetrwało do naszych czasów. Na górze: Strona tytułowa numeru ze stycznia 1937 r. z Hitlerem i Göringiem na okładce. Po lewej: strona tytułowa wojennego wydania czasopisma, która wskazuje, że faktycznym celem II wojny światowej był podbój gospodarczy.

Rozbudowany dział ogłoszeń tego organu prasowego rządu gospodarczego koalicji kartelowo-nazistowskiej można czytać jako „kto jest kim” w niemieckim biznesie. Ten magazyn wyjaśni lepiej niż najlepsze podręczniki historii, w czyim imieniu rozpętano II wojnę światową.

Dzisiejszy rząd gospodarczy kartelu – Brukselska Unia Europejska

Mail

Wednesday, Mar 31 2010

Britain faces losing power over its own Budget under new plans for an 'economic Government of the EU'

By JASON GROVES

Britain could be forced to have its Budget signed off by European leaders under plans to impose an 'economic government of the EU', it emerged yesterday.

German Chancellor Angela Merkel is pressing for 'oversight' of national economies to be included in controversial arrangements that were agreed by EU leaders yesterday.

85 lat po ukazaniu się ostatniego numeru wydawanej przez rząd gospodarczy koalicji kartelowo-nazistowskiej gazety „Plan czteroletni”, kartel próbuje ożywić tę samą totalitarną strukturę. Za pośrednictwem współczesnych politycznych popleczników – głów państw czołowych eksporterów – związana z kartelem grupa interesów promuje dyktatorski rząd gospodarczy działający pod kontrolą Brukselskiej Unii Europejskiej. **Ludzkość nie może bezczynnie czekać na kolejną katastrofę i kolejny trybunał w Norymberdze dla powstrzymania tych planów!**

Dalsze informacje: GB2EG298

- jeśli chodzi o **prawo prywatne** [niem. Privatrecht], nowa **ustawa o spółkach** [niem. Aktienrecht], **przepisy dotyczące weksli i czeków** [niem. Wechsel- und Scheckrecht], ustawa o kolejnictwie [niem. Eisenbahnverkehrsordnung], **a także inne**[63];

Nie da się wprowadzić tych, tak bardzo potrzebnych przepisów po prostu, za pomocą samej tylko litery, która nakazuje wejście tych regulacji w życie na nowych [okupowanych przez koalicję kartelowo-nazistowską] terytoriach.

Przy okazji, tych przepisów nie wprowadzono w Kraju Sudeckim [część dzisiejszych Czech] ***w tym samym tempie [jak w Austrii], ze względu na niewystarczającą ilość czasu***[64] *ale [w przypadku „Kraju Sudeckiego"] również ze względu na na to, że* ***nie udało nam się przejąć [!] całego państwa*** *z całością jego ustroju prawnego. (...)*

Jeżeli **Traktat Lizboński** wejdzie w życie, kartel **przejmie nie tylko całe państwo**, ale także całkowitą kontrolę **nad wszystkimi krajami Europy**, w tym nad ich gospodarkami, społeczeństwami i życiem przyszłych pokoleń wszystkich ich obywateli.

Porządek administracyjny Austrii i Kraju Sudeckiego, jaki się obecnie kształtuje, posłuży za model ***dla przyszłej administracji całej Rzeszy***[65]*. Podkreślał to, przemawiając kilka dni temu w Akademii Administracji w Hamburgu [Niemcy] minister spraw wewnętrznych Rzeszy, Frick.*

- *Na niższym szczeblu [owego porządku administracyjnego w podbitych krajach] będą znajdować się miasta i okręgi [niem. Stadt- und Landkreise]; okręgi będą połączeniem dystryktów administracyjnych państwa [niem. staatliche Verwaltungsbezirke] i jednostek samorządowych [niem. Selbstverwaltungs-*

d) Nadzorowanie grabieży kluczowych przedsiębiorstw przemysłowych przez kartel IG Farben w krajach podbitych przez nazistowski Wehrmacht. Była to przyczyna skazania niektórych dyrektorów koncernu przez Trybunał do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych w Norymberdze nie tylko za ludobójstwo i zmuszanie do niewolniczej pracy, ale także za rabunek.

Wizja Hallsteina dziś staje się rzeczywistością

Gniew po tym, jak Unia Europejska zgodziła się na genetycznie modyfikowane ziemniaki

Krytycy alarmują, że rośliny te mogą przenosić choroby odporne na antybiotyki na ludzi.

Autor: Martin Hickmnan i Genevieve Roberts

Środa, 4 marca 2010 r.

Pojawiły się protesty, że wprowadzenie w Europie ziemniaka modyfikowanego genetycznie powoduje zagrożenie w postaci rozwoju chorób atakujących człowieka, które nie poddają się działaniu antybiotyków.

W tym tygodniu niemiecki gigant chemiczny, BASF uzyskał od Komisji Europejskiej zgodę na uprawianie w celach komercyjnych ziemniaków zawierających gen odporny na antybiotyki, pomocne w zwalczaniu chorób takich jak gruźlica.

Na farmach w Niemczech, Szwecji, Holandii i w Czechach można uprawiać ten ziemniak w celach przemysłowych. Według firmy BASF, która stoczyła trzynastoletnią wojnę o zgodę na Aminora, część upraw może posłużyć do karmienia bydła. Tymczasem pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej, w tym Włochy i Austria, oraz członkowie kampanii przeciw żywności modyfikowanej genetycznie ostro sprzeciwiają się tej decyzji, twierdząc, że może ona doprowadzić do katastrofy epidemiologicznej.

Uzyskując patenty na żywność, którą jemy, kartel nie tylko próbuje znaleźć dla siebie rynek zbytu wartości bilionów dolarów; jest też pewien aspekt polityczny tego przedsięwzięcia. Ostateczne uzależnienie milionów ludzi od żywności modyfikowanej genetycznie zda całe populacje na laskę i niełaskę przedsiębiorstw, będących właścicielami patentów.

To nie przypadek, że BASF – część zbrodniczego kartelu IG Farben, jest głównym propagatorem tego brzemiennego w skutkach wynalazku.

[63] Wymienienie przez Hallsteina w tym miejscu w sposób tak wyraźny właśnie tych przepisów nie jest kwestią przypadku. Te z pozoru nie związane ze sobą przepisy, regulacje i dekrety, służyły jednemu wspólnemu celowi – wewnętrznej i zewnętrznej mobilizacji do wojny.

[64] Od aneksji Austrii w październiku 1938 r. i przemówienia Hallsteina ze stycznia 1939 r.

[65] Niem. künftigen Reichsverwaltung – czyli będzie narzucony we wszystkich podbitych przez koalicję nazistów i kartelu IG Farben krajach w Europie i na świecie.

Körperschaften], którymi będą kierować rady administracyjne [niem. Landrat];

- *na średnim szczeblu [owego porządku administracyjnego w podbitych krajach] będą znajdować się regiony Rzeszy [niem. Reichsgaue]; one równierz będą połączeniem dystryktów administracyjnych państwa i jednostek samorządowych; będą nimi rządzić* ***gubernatorzy Rzeszy***[66]*.*

Tych kilka przykładów może dać Państwu pewne pojęcie o tym, jak wiele trzeba jeszcze zrobić po germanizacji politycznej, a także ***germanizacji prawnej nowych terytoriów***[67]*. W zasięgu ręki* ***obrońcy [kartelowo-nazistowskiego] prawa*** *leży aż nazbyt wielka obfitość ogromnych szans.*

Będzie on zatem musiał chwytać je z głęboką wiarą w przyszłość naszego [aryjskiego] Narodu [niem. Volk] i ze świadomością, że niezwykłym zaszczytem jest dla niego skromny udział w ukończeniu dziejowego zadania, jakim jest budowa Niemiec[68]***, którego częścią się staliśmy.***

Wejście w życie Traktatu Lizbońskiego w 2009 r. miało przemienić końcowe akapity przemówienia mobilizacyjnego Hallsteina w twardą rzeczywistość współczesnej Europy i świata.

[66] Niem. Reichsstatthalter – byli to fanatyczni członkowie SS, nazistowscy żołnierze i urzędnicy, którzy przysięgli wypełniać wszelkie nieludzkie rozkazy kartelu naftowo-farmaceutycznego i ich politycznych marionetek (patrz wyżej).

[67] „Po germanizacji politycznej i prawnej" (niem. Nach der politischen auch die rechtliche Eindeutschung) – czyli [wojskowy i] polityczny podbój Europy ma zostać utwierdzony na zawsze poprzez utworzenie nowego niemieckiego kartelowo-nazistowskiego ustroju prawnego w całej Europie i na całym świecie.

[68] „Wielkie dziejowe zadanie, jakim jest budowa Niemiec" (niem. Grosse geschichtliche Aufgabe Deutschlands) – czyli wielka dziejowa misja podboju i opanowania Europy i świata, jaką ma niemiecki kartel chemiczno-naftowo-farmaceutyczny.

Wizja Hallsteina dziś staje się rzeczywistością

UK economy News - Friday 26th March 2010

EU leaders make play for new European government

Friday 26th March 2010

European Union leaders from Germany and France are said to be behind a potentially controversial move which would see the introduction of "an economic government of the EU". In simple terms this would be an authority within the European Union which would oversee the economies of member countries and where "relevant" would have the power to implement fines if states continue with long term high budget deficits. So what would this mean for the UK?

Polityczni spadkobiercy budowniczych Auschwitz forsują realizację kolejnej próby kontrolowania Europy, a w konsekwencji życia milionów ludzi.

Angela Merkel (BAYER, BASF) i Nicolas Sarkozy (HOECHST/dziś SANOFI) są politycznymi poplecznikami trzech siostrzanych spółek kartelu ponoszących ostateczną odpowiedzialność za II wojnę światową.

Ujawnienie zbrodniczej przeszłości spółek tego kartelu przyszło w samą porę. Rozprzestrzenienie się na cały świat informacji zawartych w niniejszej książce pozwoli ludzkości nauczyć się ważnej lekcji historii i nie paść po raz trzeci ofiarą interesów tego kartelu.

Nikt nie może mówić: „Nie wiedziałem”!

Hallstein całe życie pozostał znanym sługusem kartelu. Jak obsesyjny przestępca popełnia zbrodnię za zbrodnią, tak Hallstein nigdy nie zaprzestał prób dokończenia powierzonej mu misji – złożenia Europy w ręce kartelu.

Chociaż Hallstein bez wątpienia nie mógł otwarcie wyjawić, jakim korporacyjnym interesom służy, to jednak tworząc Brukselską Unię Europejską, w sposób uderzająco jasny pisał o swoich intencjach.

W liczącej 500 stron książce pod tytułem „Wspólnota Europejska” (niem. Die Europäische Gemeinschaft), która w roku 1979 miała już pięć wydań, z dumą wspomina o oryginalności głównych założeń wymyślonej przez siebie Komisji Europejskiej. Twierdzi, że „nie ma ona żadnych pierwowzorów w dziejach”.

Propagowanie dyktatury kartelu

Organy konstytucyjne

- **Komisja**

Wszelkie działania inicjuje Komisja [Europejska].

Komisja [Europejska] jest najbardziej oryginalnym ogniwem w organizacji Wspólnoty [Europejskiej], które nie ma żadnych pierwowzorów w dziejach.

Funkcja reprezentowania Wspólnoty [Europejskiej] wewnątrz i na zewnątrz. (…)

Komisja [Europejska] jest organem niezależnym w stosunku do rządów państw członkowskich. Państwa członkowskie nie mogą wydawać Komisji [Europejskiej] żadnych wytycznych, a Komisja [Europejska] nie może ich przyjmować. (…)

Komisja ma monopol na inicjatywę ustawodawczą (…)

Walter Hallstein

„Wspólnota Europejska”
Wydanie piąte
Econ. Verlag, Düsseldorf, 1979

To oczywiste, że niewielu politycznych przywódców, którzy podpisali Traktat Lizboński, czytało książkę Hallsteina, a jeszcze mniej potraktowało poważnie to, co napisał.

Kartel, ośmielony tym samozadowoleniem, zrobił kolejny krok.

Jest już najwyższy czas dla demokratycznych polityków i tak samo dla milionów ludzi, aby upomnieć się o podstawowe prawa wolności i demokracji. Jeżeli nie zaczniemy działać teraz, możemy nie mieć kolejnej szansy, aby to uczynić dla przyszłych pokoleń.

Siedemdziesiąt lat po tym, jak Hallstein przedstawił swoją wizję Europy w wygłoszonym przez siebie przemówieniu, jest ona bliska urzeczywistnienia.

Sarkozy, Merkel, Berlusconi i inni politycy bezwzględnie słuchają rozkazów kartelu naftowo-farmaceutycznego

To nie przypadek, że dokładnie ci sami politycy przymuszali innych przywódców politycznych do złożenia podpisu pod tak zwanym Traktatem Lizbońskim, który umożliwia kartelowi przejęcie władzy nad Europą.

Ponieważ tym politykom nie starczyło odwagi, aby oprzeć się przymusowi popleczników kartelu, narody Europy muszą same podjąć decyzję, czy zgodzić się na korporacyjną dyktaturę w Europie, czy bronić naszych podstawowych praw do demokracji, zarówno w tym pokoleniu Europejczyków, jak i we wszystkich, jakie nadejdą.

Rozdział 3

Kartel makroregionalny (niem. *Das Großraum-Kartell*) i jego sieć organizacyjna

Walter Hallstein w żadnym razie nie był jedynym twórcą świata po II wojnie światowej pod kontrolą koalicji kartelowo-nazistowskiej. Od 1941 r. nazistowski reżim utrzymywał niektóre oficjalne „instytuty", a przyświecał mu tylko jeden cel: ukształtowanie przyszłości gospodarczej i politycznej świata, jaki miał nadejść po wygranej II wojnie światowej przez koalicję kartelowo-nazistowską.

Jednym z tych, utrzymywanych na potrzeby podboju, instytutów był Centralny Instytut Badań nad Narodowym Ładem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną w Dreźnie. Szefem tego kartelowo-nazistowskiego urzędu do spraw planowania był Arno Sölter.

W roku 1941 Sölter pokrótce opisał planowany przez kartel i nazistów wygląd Europy po II wojnie światowej pod ich własną kontrolą w książce pod tytułem „Kartel makroeregionalny – narzędzie ładu gospodarczego w nowej Europie" Oryginalny, niemiecki tytuł tej publikacji brzmiał: „Das Großraum-Kartell – Ein Instrument der industriellen Marktordnung in einem neuen Europa".

Książka Söltera stała się podstawą Brukselskiej Unii Europejskiej. Zbieżności zapierają dech w piersiach.

Nazistowski kartel makroregionalny jako plan strukturalny i funkcjonalny Brukselskiej Unii Europejskiej.

WPROWADZENIE

Niemiecki termin *Großraum* lub *Großer raum* oznacza dosłownie większą przestrzeń lub większy krąg oddziaływania.

Latem 1941 r. koalicja kartelu naftowo-farmaceutycznego IG Farben (BAYER, BASF, HOECHST – dziś część Sanofi-Aventis) i nazistów, ich politycznych i wojskowych popleczników, okupowała już Francję i brutalnie podbiła znaczne obszary Europy.

W tym czasie kartel naftowo-farmaceutryczny IG Farben zaczął ujawniać swoje powojenne plany. Po sfinansowaniu przejęcia władzy przez nazistów i budowy ich machiny wojennej (kartel dostarczał jej prawie 100% materiałów wybuchowych, benzyny, gumy i większej części innych podstawowych surowców), kartel naftowo-farmaceutyczny szukał niebotycznych zwrotów z tej inwestycji.

Arno Sölter, szef oficjalnego nazistowskiego Centralnego Instytutu Badań nad Narodowym Porządkiem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną w Dreźnie i autor publikacji pod tytułem „Kartel makroeregionalny”

(niem. *Das Großraum-Kartel***).**

Fakty te zostały szczegółowo opisane w 1945 r. podczas przesłuchań w Kongresie Stanów Zjednoczonych w sprawie koncernu IG Farben oraz w procesach przeciw koncernowi toczących się przed Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych w Norymberdze **(www.cartel-roots-ww2.org).**

Kartel IG Farben otrzymał zwroty z inwestycji jakich szukał, przeważnie nie ponosząc z tego tytułu żadnych kosztów. Zasilał z około 20 krajów, brutalnie podbitych przez nazistowskie oddziały, między innymi przemysł chemiczny, farmaceutyczny, petrochemiczny, mineralny. Za każdym czołgiem, jaki wtoczył się do Belgii, Holandii, Francji, Polski, Czechosłowacji, Danii, Norwegii i pozostałych europejskich krajów, szli panowie w szarych garniturach, przedstawiciele kartelu IG Farben poszukujący łupów.

To bezwzględne plądrowanie całych branż i krajów miało być krokiem do realizacji globalnego skoku, trwającego aż do dziś. Firma Halliburton, składająca się z wielu międzynarodowych korporacji naftowo-farmaceutycznych, a także innych „inwestorów" instytucjonalnych, w czasach prezydentury Busha dołożyła wszelkich starań, by mieć odpowiednio duży zwrot z inwestycji dokonywanych w czasie wojny w Iraku.

Ale wróćmy do II wojny światowej. Początkowo przez powojenne rządy w skali makro rozumiano tereny Europy, łącznie z Rosją. Ale celowo zadbano o elastyczność tego pojęcia, aby – po planowanych zwycięskich działaniach wojennych w Azji, Ameryce i w innych regionach świata mogło ono również pomieścić cały świat.

Plany zbrojnego podboju świata i mającego nastąpić po nim podporządkowania gospodarczego całego świata interesom koalicji nazistów i kartelu IG Farben zostały szczegółowo opisane w protokołach z procesów przeciwko dyrektorom kartelu toczących się przed Norymberskim Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych. Kopie ponad 40 tysięcy oryginalnych dokumentów z tych historycznych rozpraw zostały ukryte przed opinią publiczną w Archiwach Narodowych Stanów Zjednoczonych na sześćdziesiąt lat. W roku 2007 zostały w końcu udostępnione opinii publicznej, w sieci pod adresem http://www.profit-over-life.org.

Poniższy szczegółowy opis planów koncernu IG Farben po II wojnie światowej został przedstawiony w 1941 r. w książce Arno Söltera zatytułowanej „Kartel makroregionalny jako narzędzie ładu gospodarczego w nowej Europie". Oryginalny, niemiecki tytuł tej publika-

cji brzmiał: „Das Großraum-Kartell – Ein Instrument der industriellen Marktordnung in einem neuen Europa”.

Wydanie tej książki nie jest dziełem tylko jednego człowieka. Sölter był szefem działającego wówczas oficjalnego nazistowskiego Centralnego Instytutu Badań nad Narodowym Ładem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną w Dreźnie. „Instytut” ten był jednym z oficjalnych urzędów planowania gospodarczego powojennej Europy pod władzą koalicji kartelowo-nazistowskiej.

Książka ta przedstawia szkic tego, co miało później stać się strukturą Unii Europejskiej, która jest emanacją grupy interesów kartelu, domagających się powstania makroregionów jako przyszłych rynków, która działa poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.

FRAGMENTY KSIĄŻKI SÖLTERA WYDANEJ W ROKU 1941.

TYTUŁ ROZDZIAŁU: KARTEL MAKROREGIONALNY

Pamiętamy, jak wygląda hierarchiczna organizacja rynku: państwo – grupa ekonomiczna – kartel który ustanowiliśmy dla makroregionu. W związku z tym, pomijamy odpowiedzialność państwa za dziedziny takie jak, handel czy polityka pieniężna w ramach makroregionu. Chcemy się natomiast dokładniej przyjrzeć problemowi organizacji europejskiego rynku z punktu widzenia kartelu, a następnie zająć się kwestiami polityki gospodarczej państwa, jakie z pewnością się pojawią w związku z zasadami regulującymi rynek na całym obszarze makroregionu kartelu (niem. Großraum-Kartell). Za cały makroregion kartelu bezpośrednio odpowiada grupa gospodarcza, której funkcje regulujące rynek chcemy zebrać w biurze kartelu.

Funkcjonujący dotychczas dział kartelu do spraw grup ekonomicznych ma podjąć funkcje tego nowego biura. Jednostką nadrzędną wobec biura kartelu będzie główne biuro kartelu, które na podstawie przyznanych mu kompetencji będzie odpowiadało obecnemu działowi nadzoru kartelu należącego do niemieckiej grupy przemysłowej (niem. Reichsgruppe Industrie), ale także departamentowi kartelu do spraw departamentów specjalnych Niemieckiego Ministerstwa Spraw Gospodarczych[1].

Dzisiejsza komisja Europejska jest dokładną kopią owego głównego biura kartelu. Rządzi w imieniu interesów kartelu, poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.

Z praktycznego punktu widzenia zadania należałoby podzielić na kategorie, aby uniknąć ich dublowania. Byłoby wskazane wprowadzenie faktycznego nadzoru nad biurami kartelu przez Ministerstwo Spraw Gospodarczych, wziąwszy pod uwagę fakt, że obowiązki głównego biura kartelu wobec przemysłu będą się bardziej koncentrowały na podstawowych kwestiach organizacji rynku, a także na związanych z nim kwestiach międzypaństwowych. Aby działania kartelu były skuteczne, biuro zajmujące się przemysłem powinno być informowane o wszelkich zaistniałych problemach. Jeżeli będziemy chcieli omawiać cele głównego biura kartelu, to powinniśmy również pomówić o związanych z nim problemach biznesu i poszczególnych przedsiębiorstw, to znaczy problemach nie wyszczególnionych w powyższym podziale na jednostki nadrzędne.

Rzeczą naturalną jest to, że niemiecka metoda nadzoru nad kartelem zostanie wprowadzona w pozaniemieckich obszarach ogólnoeuropejskiej strefy wpływów. Zakres i charakter tej organizacji w innych krajach będzie oczywiście bardzo różny; będzie to zależało od stopnia uprzemysłowienia tych krajów. Poniżej przedstawimy sposób działania sieci kartelu w warunkach panujących w Niemczech.

[1] Za względu na potrzebę uproszczenia organizacji uważamy funkcjonowanie Niemieckiej Izby Ekonomicznej *(niem. Reichswirtschaftskammer)* za niepożądane.

1. Główne biuro kartelu

a) Główne biuro kartelu jest najwyższą instytucją regulacyjną; a zatem

i. odpowiada za podejmowanie ostatecznych decyzji w kwestii obszarów odpowiedzialności instytucji nadzorczych;

ii) odpowiada za utrzymywanie bliskich kontaktów z zespołami eksperckimi najwyższego szczebla, to znaczy między innymi za politykę gospodarczą i handlową, za politykę cenową czy za politykę towarową oraz za koordynowanie z wspomnianymi zespołami eksperckimi decyzji w tych kwestiach i formułowanie podstawowych wytycznych dla podległych instytucji.

Budynek głównego biura kartelu, jakim jest siedziba Brukselskiej Unii Europejskiej – gmach Berlaymont, to siedziba urzędowania Komisji Europejskiej w Brukseli. W rzeczywistości stanowi on jeden z kilkudziesięciu kompleksów biurowych Komisji Europejskiej w tym mieście. Te struktury to bazy operacyjne dla ponad 54 tysięcy niewybieranych karierowiczów, którzy rządzą Europą w imieniu kartelu.

b) Główna siedziba kartelu prawdopodobnie utrzymuje kontakty z głównymi biurami krajowymi w innych państwach Europy, porozumiewając się zarówno w ważnych, podstawowych kwestiach jak i w sprawie decyzji na obszarach, odpowiedzialności co do których kartel makroekonomiczny lub poszczególne kartele narodowe nie mogą się porozumieć.

"Crown Room" UE w Brukseli "Central Cartel Office": sala konferencyjna z "Komisja Europejska" na 13 piętrze w jego siedzibie w Brukseli.

c)
Główna siedziba kartelu stanowi również właściwy podmiot do składania skarg w sprawie decyzji podejmowanych przez poszczególne biura. Co więcej, skargi dotyczące spraw, takich jak podjęte działania lub naruszenia spowodowane przez obce kartele, należy składać za pośrednictwem głównej siedziby kartelu.

d)
Prawo kartelu, które jak dotychczas jest bardzo różne i słabo zorganizowane, należy zreformować i unormować tak bardzo, jak to tylko możliwe, w ramach całości makroregionu.

Ponad sześćdziesiąt lat później Komisja Europejska wdroży praktycznie taki sam plan, w celu ustanowieni unormowanego kartelowego prawa, aby rządzić życiem prawie 500 milionów Europejczyków, bez jakiejkolwiek demokratycznej kontroli.

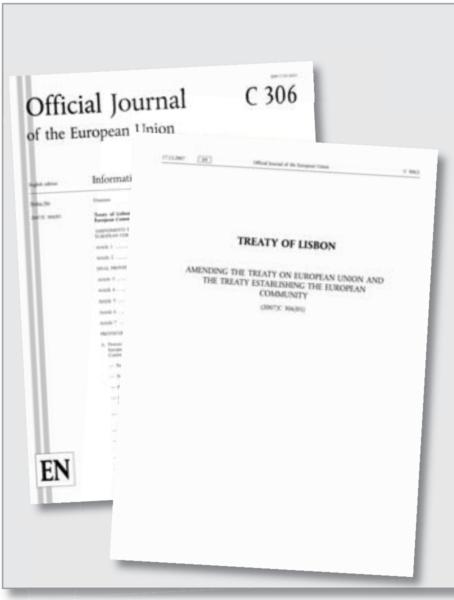
e) *Należy opracować ogólne zasady regulacji rynku dla Makroregionu Europejskiego. Jeśli chodzi o przepisy rynkowo-kartelowe, to należy opracować podobne zasady, tak że jak dekrety ekonomiczne, które zostały opracowane – albo raczej – wciąż są opracowywane przez Ministerstwo Spraw Gospodarczych dla systemu księgowości.*

Kilkadziesiąt lat później dekrety koalicji nazistów i kartelu IG Farben zmienią się w dyrektywy Unii Europejskiej – nie tylko rządząc życiem i zdrowiem ludów Europy, ale również drenując ich gospodarki.

f) *Również na polu ekonomii biznesu należy podjąć współpracę z krajami pozaniemieckimi, aby dało się wytworzyć właściwe regulacje rynkowe (w tym porównania międzykorporacyjne).*

g) *Należy przygotować modelowy plan organizacji kartelu makroekonomicznego wraz z jasnym i prostym wzorem regulaminu spółki. Aby zapewnić skuteczny nadzór kartelu, niezbędna jest właściwie sporządzona umowa kartelowa. Ze względu na kierunek dziejów i często niezliczone zmiany w zapisach umów, wiele umów kartelowych staje się w końcu zupełnie niejasne. Z tego powodu w przyszłości należy doprowadzić do stworzenia odpowiednio sformułowanej umowy ogólnej, która będzie nadrzędna wobec szczegółów zapisanych w przyszłych zmianach i uzupełnieniach.*

Ta umowa ogólna w końcu przyjęła nazwę tak zwanego „Traktatu Lizbońskiego" – ratyfikowanego w 2009 r. prawa, która przyznaje kierowanej przez kartel Komisji Europejskiej kwazi-dyktatorską władzę. Istniał dobry powód, aby kartel uniemożliwił przeprowadzenie demokratycznego ogólnoeuropejskiego referendum nad tą umową ogólną – obawa, że Europejczycy by ją odrzucili. Znamienne jest, że mieszkańcy kraju, który jako jedyny przeprowadził głosowanie w tej sprawie – chodzi o Irlandię powiedzieli w czerwcu 2008 r. głośne „nie" głównej siedzibie kartelu, czyli siedzibie Komisji Europejskiej w Brukseli.

h) Należy również opracować jednolite schematy klasyfikacyjne na potrzeby statystyk produkcji i dystrybucji kartelu. Statystyki sprzedaży muszą zostać ułożone w taki sposób, aby w dowolnym momencie możliwe było dostosowanie dystrybucji do potrzeb konsumentów.

i) Należy utworzyć centralny rejestr kartelu, w którym zapisywano by nie tylko dane z Niemiec, ale także dane o międzynarodowych uczestnikach wszelkich dziedzin, na jakie ma wpływ kartel makroregionalny. W rejestrze tym powinny się znaleźć informacje o rodzaju zawartych umów, o uzyskanych towarach, o siedzibach biznesowych, warunkach produkcyjnych itp. Do pewnego stopnia rejestr musi być lustrzanym odbiciem kartelu makroregionalnego jako całości.

j) Główna siedziba kartelu powinna wydawać dziennik, „Das Großraum-Kartell" (Kartel makroregionalny), w którym będą publikowane wszelkie decyzje najwyższych władz dotyczące podstawowych kwestii regulacji rynku europejskiego, dyrektywy [!] i podobne sprawy.

> **Również ten punkt został przyswojony przez Brukselską Unię Europejską, która wydaje oficjalny dziennik Unii Europejskiej jako swoją gazetę prawną. Żaden przepis czy dyrektywa w Unii Europejskiej nie może wejść w życie, dopóki nie zostanie opublikowana w tej gazecie.**

Teksty pogrubione i w nawiasach są komentarzami.

KARIERA ARNO SÖLTERA JAKO TWÓRCY BRUKSELSKIEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Można wybaczyć, że ktoś myśli, że Arno Sölter był jednym z nazistowskich zbrodniarzy, którzy zniknęli z powierzchni ziemi po klęsce „Tysiącletniej Rzeszy" w 1945 r.

Jednakże tak naiwne przypuszczenie byłoby bardzo dalekie od prawdy. W rzeczywistości usługi nazistowsko-kartelowego architekta poddania Europy interesom kartelu przez wiele lat powojnie pozostawały w cenie. W roku 1962, 5 lat po utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, Sölter znów zapisał się jako jeden ze strategów kartelu w ramach Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG).

Sölter przedstawił swoje dawne i nowe koncepcje na temat kartelu w numerze 4/1962 wydawanego przez Carla Heymannsa czasopisma „Kartellrundschau", w artykule pod tytułem „Wyłączne prawo dystrybucji na wspólnym rynku pod względem aspektów prawnych karteli w gospodarce Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej" *(niem. „Vertriebsbindungen im gemeinsamen Markt unter wirtschaftlichem und EWG-kartellrechtlichen Aspekt")*.

Biorąc pod uwagę niezauważalną przemianę budowniczych nowej Europy spod znaku Trzeciej Rzeszy w twórców Brukselskiej Unii Europejskiej, jaką opisujemy w niniejszej książce, nikt już nigdy nie powinien być zaskoczony kwazi-dyktatorskim charakterem Brukselskiej Unii Europejskiej.

Dalsze informacje: GB3A5666

Rozdział 4

DZISIEJSZA BRUKSELSKA UNIA EUROPEJSKA:

Co kartel naftowo-farmaceutyczny i jego polityczni poplecznicy chcieliby przed Tobą ukryć?

Traktaty Unijne – próby umocnienia władzy politycznej nad Europą podejmowane przez kartel naftowo-farmaceutyczny

Na arenie politycznej lata 90. XX w. i pierwszego dziesięciolecia wieku XXI można zaobserwować podejmowanie przez kartel naftowo-farmaceutyczny coraz śmielszych kroków, zmierzających do umocnienia władzy politycznej nad Europą. Kamieniem milowym w tym procesie było utworzenie globalnego politbiura w celu obrony przed naturalnymi metodami ochrony zdrowia i utrzymania ogólnoświatowego monopolu kartelu na leki opatentowane. Do najważniejszych posunięć zmierzających w tym kierunku było podpisanie w roku 1992 Traktatu z Maastricht, w roku 1997 Traktatu Amsterdamskiego, w 2001 Traktatu z Nicei, a w końcu Traktatu Lizbońskiego, który wszedł w życie w grudniu 2009 r.

Należy zauważyć, że w przypadku każdego z tych traktatów absolutna większość ludności Europy nie miała szansy przejąć ani odrzucić decyzji własnych rządów o oddaniu ich praw i swobód. Gdyby Unia Europejska była prawdziwie demokratyczna, to przecież wszyscy jej obywatele mieliby wcześniej prawo wyrazić swoją wolę w publicznym referendum i najprawdopodobniej tych traktatów nigdy by nie ratyfikowano.

Traktat z Maastricht:

- Zmienił strukturę Unii Europejskiej i otworzył drogę do integracji politycznej, co sprawiło, że kartel uzyskał większą kontrolę polityczną nad wszystkimi krajami Unii Europejskiej.
- Wprowadził unię gospodarczą i walutową, co sprawiło, że kartel zdobył większą kontrolę ekonomiczną nad krajami Unii Europejskiej.

- Wprowadził wspólną politykę zagraniczną i politykę bezpieczeństwa, co sprawiło, że kartel zdobył większą kontrolę nad działaniami krajów Unii Europejskiej na szczeblu międzynarodowym.
- Wprowadził politykę „ochrony konsumenta”, co umożliwiło kartelowi korzystanie z niej jako przykrywki, pod którą forsuje on własne interesy. Tak zwana dyrektywa o suplementach diety, przyjęta w roku 2002, jest tego klasycznym przykładem. Dyrektywa ta nakłada w całej Europie ograniczenia na sprzedaż witamin i suplementów mineralnych właśnie ze względu na potrzebę „zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów”. Oczywiście, tak naprawdę ograniczenia zostały wprowadzone po to, aby chronić wartą wiele miliardów euro sprzedaż leków syntetycznych wytwarzanych przez przemysł farmaceuty, któremu, ze względu na odkrycie związku pomiedzy szkorbutem i chorobą serca, zaczęło zagrażać coraz powszechniejsze odchodzenie od leków opatentowanych na rzecz nieopatentowanych metod leczenia, na przykład terapii witaminowej.

Podpisanie Traktatu z Maastricht 7 lutego 1992 r.

Dalsze informacje: GB3MT347

Traktat Amsterdamski

- Oddał sprawy związane ze swobodnym przemieszczaniem się osób pod kontrolę prawną Unii Europejskiej. To oznaczało konieczność utworzenia ogólnoeuropejskich systemów informatycznych, przez co kartel zyskał większe możliwości zakłócania życia prywatnego obywateli.
- Uchwalił program rozwoju działalności Europolu (europejskiego Urzędu Policji), co umożliwiło zwiększenie międzynarodowej kontroli nad swobodami obywateli na całym terytorium wspólnoty.
- Rozpoczął wdrażanie wspólnej polityki bezpieczeństwa w celu stopniowego formułowania wspólnej polityki obronnej, co dało kartelowi środki do zdobycia ostatecznej kontroli wojskowej na szczeblu globalnym.

Przywódcy europejscy zebrani w celu ratyfikacji Traktatu Amsterdamskiego

Dalsze informacje: GB3AT833

Wpływ kartelu naftowo-farmaceutycznego na treść Traktatu Amsterdamskiego i na system oceny ryzyka

W styczniu 2010 r. uczeni z uniwersytetów w Bath i Edynburgu w Wielkiej Brytanii opublikowali dowody na to, że producenci ropy, leków, środków chemicznych, żywności i tytoniu w połowie lat 90. wspólnie lobbowali na rzecz korzystnego dla nich kształtu polityki Europejskiej. Długotrwały lobbing przyniósł oczekiwany sukces.

Według analizy opublikowanej w czasopiśmie „Public Library of Science Medicine" (Publiczna biblioteka medycyny naukowej) i streszczonej na stronie http://euobserver.com, duże korporacje, w tym Shell, Bayer, Zeneca, SmithKline Beecham, Unilever, Tesco i British American Tobacco, przeprowadziły długoletnią kampanię lobbingową, której celem było takie ukształtowanie systemu oceny oddziaływania, aby faworyzował interesy przedsiębiorstw kosztem zdrowia ludzi.

Forma oceny oddziaływania, jaką forsowały te międzynarodowe korporacje, została w końcu przyjęta przez Unię Europejską w ramach ratyfikacji Traktatu Amsterdamskiego.

Z tego powodu obowiązująca od roku 2002 dyrektywa w sprawie suplementów diety opiera się na mechanizmie oceny ryzyka, aby nakładać ogólnoeuropejskie ograniczenia sprzedaży suplementów diety zawierających witaminy i minerały w celu ochrony wysokiej sprzedaży opatentowanych leków syntetycznych, produkowanych przez koncerny farmaceutyczne.

Traktat z Nicei

- Wprowadził w Radzie Europy system głosowania na zasadzie większości kwalifikowanej co znów zmniejszyło możliwość wyrażenia sprzeciwu wobec interesów kartelu przez pojedyncze państwa członkowskie. W wyniku tej zmiany trzy główne kraje wspierające kartel – Niemcy, Francja i Wielka Brytania, a także Włochy, mogą teraz skutecznie utrzymywać równowagę sił w Radzie Europy.

Dalsze informacje: GB3NT972

- Zwiększył i poszerzył liczbę miejsc w Parlamencie Europejskim z korzyścią dla trzech największych krajów wspierających kartel – Niemiec, Francji i Wielkiej Brytanii, a także dla Włoch.

Podpisanie Traktatu Nicejskiego, 26 lutego 2001 r.

Traktat Lizboński

Traktat Lizboński, który wszedł w życie na terytorium Unii Europejskiej w grudniu 2009 r., wspomógł organizowaną przez kartel naftowo-farmaceutyczny próbę wzniesienia władzy politycznej nad Europą na zupełnie nowy szczebel. Traktat legitymizujący Brukselską Unię Europejską, stanowi podstawę przyszłej całkowicie niedemokratycznej Europy. Jest on wyraźnym i niechybnym krokiem ku ogólnoeuropejskiej dyktaturze. Traktat wprowadza:

- Brak konstytucyjnego podziału władzy, usuwa kluczowy składnik demokratycznego systemu.
- Brak możliwości demokratycznego wyboru przez ludność Europy własnego prezydenta, zamiast tego prezydent jest wybierany w sposób niejawny przez europejską elitę polityczną w imię korporacyjnych interesów.
- Brak możliwości wyboru 27 członków Komisji Europejskiej przez obywateli poszczególnych krajów. Zamiast tego władza wykonawcza czyli europejski gabinet jest „mianowany" przez europejską elitę polityczną w imieniu korporacyjnych interesów.
- Brak możliwości wymiany Komisji Europejskiej, nawet jeśli w powszechnym przekonaniu narusza i ogranicza ona prawa człowieka.
- Brak ochrony praw i swobód przed dalszym ich odbieraniem. Traktat Lizboński, opracowany jako akt prawny podlegający nowelizacji, umożliwia Brukselskiej Unii Europejskiej decydowanie o tym, czy i kiedy będzie sięgać po większą władzę, oraz czy brać ją za zgodą, czy bez zgody ludu w ramach referendum.

Niedemokratyczna historia Traktatu Lizbońskiego

Najpierw Konwencja o Przyszłości Europy, gremium, któremu przewodniczył były prezydent Francji, Valéry Giscard d'Estaing, w lutym 2002 r. rozpoczęła prace nad tak zwaną Eurokonstytucję. Wersję roboczą tego dokumentu przedstawiono na szczycie odbywającym się w czerwcu 2003 r., a uchwalono w czerwcu 2004 r.

Jednak w maju 2005 r. społeczeństwo francuskie w ogólnonarodowym referendum powiedziało konstytucji „nie". Wkrótce potem, w czerwcu tego samego roku mieszkańcy Holandii również odrzucili Eurokonstytucję. Potem odłożono ją do szuflady do dalszej refleksji. I przynajmniej przez krótki czas mogło się wydawać, że już z niej nie wyjdzie.

W styczniu 2009 r. Niemcy pod rządami Angeli Merkel przejęły przewodnictwo w Unii Europejskiej i wyraziły opinię, że czas na refleksję już minął. Zaledwie w dwa miesiące później, w marcu wszystkie kraje członkowskie Unii Europejskiej przyjęły Deklarację Berlińską, w której wyrażono intencję aby uchwalić nowy traktat w czasie wyborów do parlamentu w roku 2009. Tekst nowego traktatu, który od tego momentu będzie znany jako Traktat Lizboński, został opublikowany 4 czerwca 2007 r.

Kanclerz Niemiec Angela Merkel odegrała kluczową rolę we wskrzeszeniu odrzuconej Eurokonstytucji i zmianie jej nazwy na Traktat Lizboński.

Było to kompletne zaskoczenie dla Francuzów i Holendrów, a także dla wielomilionowej rzeszy kochających demokrację mieszkańców Europy. Okazało się, że 96 procent zapisów odrzuconej Konstytucji Europejskiej znalazło się w nowym traktacie. Kiedy szok zamienił się w gniew, nawet główny autor wersji roboczej traktatu, Valéry Giscard d'Estaing był w końcu zmuszony przyznać, że różnice między konstytucją a nowym projektem „są niewielkie i że mają przede wszystkim charakter kosmetyczny, a nie faktyczny”.

Mimo oczywistego oszustwa 27 przywódców państw członkowskich Unii Europejskiej podpisało nowy traktat w Lizbonie (Portugalia).

Jedynym krajem, który upierał się przy poddaniu traktatu demokratycznemu głosowaniu w publicznym referendum, które odbyło się 13 grudnia 2007 r., była Irlandia. W pozostałych 26 państwach członkowskich, w tym także we Francji i w Holandii (oba kraje odrzuciły w publicznym referendum niemal identyczny dokument, jakim była Eurokonstytucja), traktat został przyjęty przez narodowe zgromadzenia parlamentarne bez jakiegokolwiek publicznego głosowania.

Premier Wielkiej Brytanii, Gordon Brown i prezydent Francji, Nicolas Sarkozy dzwonili do premiera Portugalii, José Sócratesa, nalegając, aby uznał, że referendum w sprawie Traktatu Lizbońskiego nie jest konieczne.

W Portugalii wycofano się z pomysłu zorganizowania referendum pod naciskiem premiera Wielkiej Brytanii, Gordona Browna i prezydenta Francji, Nicolasa Sarkozyego. Brown i Sarkozy dzwonili do José Sócratesa i przekonywali go, że publiczne głosowanie nie jest potrzebne (sam Sarkozy odmówił narodowi francuskiemu prawa do referendum w sprawie traktatu, wbrew sondażom, które mówiły, że 58 procent osób uprawnionych do głosowania opowiada się za jego przeprowadzeniem).

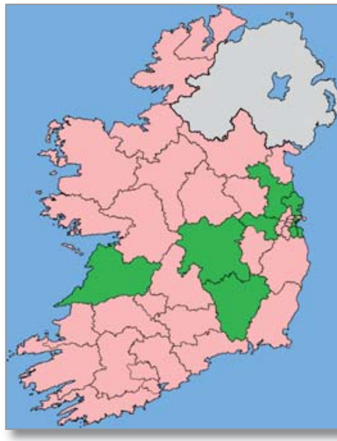
W czerwcu 2008 r. Irlandczycy poszli głosować w referendum w sprawie traktatu i wyrazili w nim swoje stanowcze „nie". Wynik dokładnie odzwierciedlał opinię, jaką w 2005 r. wyrazili na temat Eurokonstytucji mieszkańcy Francji i Holandii. Irlandczycy w sposób wyraźny i wiążący wyrazili sprzeciw wobec Brukselskiej Unii Europejskiej. Odrzucili go wyborcy z 33 na 43 okręgi wyborcze. Frekwencja wyniosła 53%. Każde prawdziwie demokratyczne państwo w tym momencie wsłuchałoby się w głos własnego ludu i wyrzuciło traktat na śmietnik historii – tam, gdzie jego miejsce.

Ale wtedy – wbrew sondażom, które pokazały, że prawie trzy czwarte głosujących Irlandczyków sprzeciwia się kolejnemu referendum w sprawie traktatu – Brukselska Unia Europejska pokazała swoją prawdziwą twarz. Zażądała, aby Irlandczycy zagłosowali ponownie i by wynik głosowania odpowiadał jej oczekiwaniom. Wszystko to zamiast przyjąć wolę ludu, co miałoby miejsce w każdym prawdziwie demokratycznym państwie. Przywódcy Unii Europejskiej zareagowali na „nie" w głosowaniu, dając Irlandii czteromiesięczne ultimatum na wyjaśnienie, w jaki sposób zdobyć

poparcie ludzi dla traktatu. Zwłaszcza Nicolas Sarkozy nalegał, aby „Irlandczycy musieli głosować ponownie".

Potem kolejne ingerencje polityczne Komisji Europejskiej, masowo rozpowszechniane groźby wobec irlandzkiego elektoratu i serwowane mu kłamstwa, łącznie z twierdzeniem, że „nie" skaże Irlandię na izolację ekonomiczną, interwencje przedsiębiorstw, takich jak Ryanair (który wydał pół miliona euro na kampanię poparcia dla traktatu), Intel (który wydał kilkaset tysięcy), a także spółka farmaceutyczna Pfizer (która głośno straszyła ucieczką kapitału z Irlandii, jeżeli kraj ten nie poprze traktatu) oraz wcale nie najmniej ważna przyczyna – szeroko komentowane zniesienie obowiązujących w Irlandii przepisów o bezstronności w mediach (co spowodowało, że radiostacje i telewizje komercyjne nie musiały już równomiernie dzielić czasu antenowego na debatę pomiędzy obydwie strony sporu o traktat). W ponownym głosowaniu w październiku 2009 r. Irlandczycy zagłosowali na tak. W związku z tym traktat mógł wejść w życie w całej Europie 1 grudnia 2009 r.

Irlandzkie referendum w sprawie Traktatu Lizbońskiego, czerwiec 2008 r.

W referendum w Irlandii, które odbyło się w czerwcu 2008 r., W 33 z 43 okręgów wyborczych traktat został odrzucony. Okręgi wyborcze, w których odrzucono traktat, oznaczono na różowo. Mapa pochodzi ze zbiorów Wikipedii.
Mapa pochodzi ze zbiorów Wikipedii.

Fakty i mity dotyczące Traktatu Lizbońskiego

Mit:
Traktat Lizboński nie zmienia podstaw funkcjonowania Europy.

Fakty są następujące: Artykuł 1 zmian w Traktacie o Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Unię Europejską zawartych w Traktacie Lizbońskim, stwierdza „Unia zastępuje Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym." Do tego w artykule 46a stwierdza się, że: „Unia ma osobowość prawną." Z tego powodu, jest po prostu oczywiste, że Unia po ratyfikacji Traktatu Lizbońskiego jest całkowicie nowym tworem prawnym i konstytucyjnym oraz że Wspólnota Europejska, którą tworzyło dotychczas 27 państw członkowskich, przestała istnieć.

Na mocy Traktatu Lizbońskiego prezydentem Unii Europejskiej został Herman van Rompuy, a ministrem spraw zagranicznych Catherine Ashton. W obu obywatele Europy nie mieli możliwości wypowiedzieć się na temat tych nominacji w głosowaniu.

Oprócz tego na mocy Artykułu 24 zmian w Traktacie o Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Unię Europejską, Brukselska Unia Europejska może teraz podpisywać w imieniu należących do niej państw członkowskich traktaty z innymi państwami lub organizacjami międzynarodowymi, we wszystkich obszarach leżących w jej kompetencjach.

I oczywiście nie możemy zapominać, że to również traktat tworzy stanowisko prezydenta Unii Europejskiej

(którym bez jakiegokolwiek publicznego głosowania został Herman van Rompuy), ministra spraw zagranicznych Unii Europejskiej (którym również bez publicznego głosowania została Catherine Ashton), a także korpus dyplomatyczny Unii Europejskiej.

Można się zatem przekonać, że w rzeczywistości traktat zasadniczo zmienia „podstawy funkcjonowania” Europy.

Mit:
Traktat Lizboński ułatwia zwiększenie demokratycznej kontroli na szczeblu parlamentów narodowych.

Fakty są następujące: Z praktycznego punktu widzenia artykuł 7 Protokołu w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, będący częścią traktatu, daje parlamentom narodowym jedynie prawo do wnoszenia skarg w spornych kwestiach. A zatem po prostu oferuje mechanizm, dzięki któremu można zgłaszać sprzeciw, jeżeli skarga została poparta przez jedną trzecią parlamentów narodowych. Jednakże Brukselska Unia Europejska ma obowiązek zmienić lub wycofać jakiekolwiek podjęte przez nie kroki i po prostu nie uwzględnić danej skargi, jeżeli tak chce.

Co więcej, jeżeli nawet większość narodowych parlamentów zgłosi sprzeciw do propozycji legislacyjnej Komisji Europejskiej, to w dalszym ciągu nie ma ona obowiązku zmieniać lub wycofywać danego działania. W takiej sytuacji może ona najzwyczajniej w świecie nie uwzględnić skargi i przekazać ją do rozstrzygnięcia Radzie Europy lub Parlamentowi Europejskiemu. I w ten sposób w praktyce widać, że zamiast zwiększać mechanizmy demokratycznej kontroli ze strony parlamentów narodowych, biurokratyczne przeszkody, sprawiają, że mało prawdopodobne jest, aby dało się powstrzymać dyktatorskie zapędy Unii Europejskiej.

Mit:
Traktat Lizboński tworzy bardziej demokratyczny proces podejmowania decyzji w Unii Europejskiej

The facts are: Fakty są następujące: Ze wszystkich kłamstw serwowanych przez Brukselską Unię Europejską, to chyba jest jednym z najgorszych. Z jednej strony – nie tak jak w prawdziwej demokracji – Parlament Europejski nie może sam podejmować inicjatywy ustawodawczej ani uchwalać ustaw w żadnej z dziedzin, do których jest powołany. A z drugiej strony – tak jak opisaliśmy to wyżej – na mocy Traktatu Lizbońskiego zostało utworzona funkcja prezydenta i ministra spraw zagranicznych Unii Europejskiej, a urzędnicy ci są powoływani bez żadnego publicznego głosowania. I oczywiście oprócz tego 27 członków Komisji Europejskiej, organu wykonawczego Unii Europejskiej, nadal będzie się powoływać bez jakiegokolwiek udziału obywateli.

Do Traktatu Lizbońskiego można wprowadzać zmiany; może być on modyfikowany bez konsultacji z obywatelami Unii Europejskiej za pośrednictwem referendum.

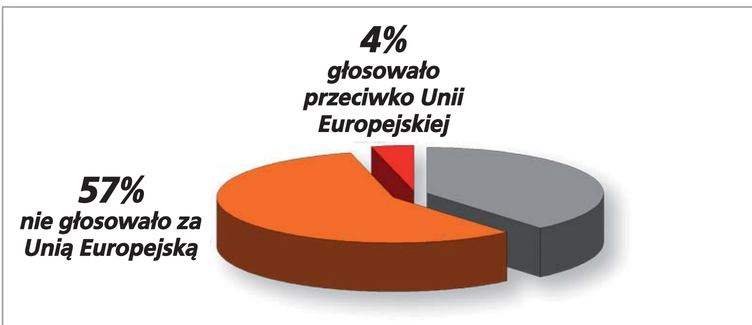
Co gorsza, w Artykule 48 zmian w Traktacie o Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską, stanowiących część Traktatu Lizbońskiego, wyjaśniono, że traktat można zmieniać i to w taki sposób, że nie wymaga to zwoływania konferencji międzyrządowej lub konsultowania się z obywatelami za pomocą referendów.

Biorąc pod uwagę te fakty, można się przekonać, że daleki od demokracji mechanizm wykonawczy podejmowania decyzji w Brukselskiej Unii Europejskiej u swych podstaw przypomina niewybieralną dyktaturę.

Mit:
Traktat Lizboński jest odpowiedzią na troski obywateli Unii Europejskiej i zwiększy prawne umocowanie działań Brukselskiej Unii Europejskiej.

Fakty są następujące: Biorąc pod uwagę, że zatroskani obywatele Francji i Holandii w referendach przeprowadzonych w 2005 r. walnie odrzucili tak zwaną Eurokonstytucję, fakt, że 96% tekstu Traktatu Lizbońskiego jest identyczny z treścią Eurokonstytucji i że ponad 99% Europejczyków uprawnionych do głosowania nie otrzymało żadnej szansy głosowania, sprawia, że twierdzenie, że Unia Europejska spełnia te wymagania, wydaje się absurdalne.

EUROWYBORY 2009

57% mieszkańców Europy, którzy mogliby głosować w eurowyborach, celowo się od tego powstrzymało, a dalsze 4% świadomie oddało głosy przeciwko dyktaturze Unii Europejskiej.

Co więcej, nie należy zapominać, że 57% mieszkańców Europy, którzy mogliby wziąć udział w eurowyborach w czerwcu 2009 r., wyraziło swój sprzeciw wobec Brukselskiej Unii Europejskiej, świadomie powstrzymując się od udziału w głosowaniu, a dalsze 4% wyborców świadomie zagłosowało przeciwko dyktaturze Unii Europejskiej, oddając głosy na partie antyunijne lub sprzeciwiające się Traktatowi

Lizbońskiemu. Z tego powodu jakiekolwiek przekonanie, że Traktat Lizboński wychodzi naprzeciw trosk zwykłych ludzi, jest – delikatnie mówiąc – trąci paranoją.

Mit:
Traktat Lizboński nie tworzy europejskiej armii

Fakty są następujące: Artykuł 28a (c) 3, ust. 1 zmian w Traktacie o Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską, stanowiących część Traktatu Lizbońskiego, stwierdza, że: „Państwa Członkowskie, w celu realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, oddają do dyspozycji Unii swoje zdolności cywilne i wojskowe, aby przyczynić się do osiągnięcia celów określonych przez Radę.” W ustępie 2 postuluje się jeszcze większą militaryzację Brukselskiej Unii Europejskiej: „Państwa Członkowskie zobowiązują się do stopniowej poprawy swoich zdolności wojskowych.” i wyjaśnia, że Europejska Agencja Bezpieczeństwa będzie podlegać postanowieniom obydwu traktatów.

Co powiedzieli o Traktacie Lizbońskim polityczni poplecznicy Brukselskiej Unii Europejskiej

Porównując go do odrzuconej Eurokonstytucji:

Opinia publiczna będzie nakierowana do zaakceptowania – nie wiedząc o tym – propozycji, których nie ośmieliliśmy się przedstawić wprost (...) Wszystkie wcześniejsze propozycje będą w nowym tekście, ale będą ukryte i w pewien sposób zamaskowane.
Były prezydent Francji Valéry Giscard d'Estaing, przewodniczący Konwencji o Przyszłości Europy, która opracowała Eurokonstytucję.
„Le Monde", 14 czerwca 2007
„Sunday Telegraph", 1 lipca 2007

Trzon konstytucji został zachowany. To fakt.
Kanclerz Niemiec Angela Merkel,
Przemówienie z 27 czerwca 2007 r.
w Parlamencie Europejskim

Dobrą stroną nienazywania tego dokumentu konstytucją jest to, że nikt nie może domagać się referendum w jej sprawie.
Były premier Włoch Guiliano Amato, wiceprzewodniczący Konwencji o Przyszłości Europy, która opracowała Eurokonstytucję.
Podczas przemówienia, wygłoszonego 21 lutego 2007 r. w London School of Economics

Istota tego, co zostało uzgodnione w roku 2004 przetrwała. Odeszliśmy jedynie od nazwy „konstytucja".
Dermot Ahem, minister spraw zagranicznych Irlandii,Irlandzkie wydanie „Daily Mail", 25 czerwca 2007

Praktyczna niezrozumiałość zastapiła prostotę jako główne podejście do reformy Unii Europejskiej. Co do obecnie proponowanych zmian w traktacie konstytucyjnym, większość z nich jest wprowadzana na pokaz i nie ma żadnego znaczenia praktycznego. Zostały one wprowadzone po prostu po to, aby umożliwić niektórym głowom państw sprzedanie swoim obywatelom idei ratyfikacji traktatu przez parlament, raczej niż przez referendum.
Były Irlandzki taoiseach (szef rządu Irlandii), Dr Garret FitzGerald, „Irish Times", 30 czerwca 2007

O tym, czy politykom zależy, aby traktat był zrozumiały

Postanowiono, że dokument powinien być nieczytelny. Jeśli jest nieczytelny, to nie jest konstytucyjny, to szczególny sposób patrzenia... wyobraźmy sobie, że brytyjski premier idzie do Izby Gmin i mówi: Proszę popatrzeć, jest całkowicie nieczytelny, to typowy brukselski traktat, nic nowego, nie ma potrzeby referendum?". Jeżeli udałoby się go zrozumieć na pierwszy rzut oka, mogłaby być to jakaś podstawa do referendum, ponieważ znaczyłoby to, że jest tam coś nowego.
Były premier Włoch Guiliano Amato, wiceprzewodniczący Konwencji o Przyszłości Europy, która opracowała Eurokonstytucję. Wypowiedź zarejestrowana przez Open Europe, ośrodek na rzecz zreformowania Europy, Londyn, 12 lipca 2007

Celem traktatu konstytucyjnego było to, by był bardziej czytelny; celem tego traktatu jest by był nieczytelny... Konstytucja miała być jasna, natomiast ten traktat miał być niejasny. To sukces.
Minister spraw zagranicznych Belgii Karel de Gucht, Flandreinfo, 23 czerwca 2007

O irlandzkim glosowaniu w 2008 r. – „nie” dla traktatu

Wszyscy [przywódcy polityczni] bardzo dobrze wiedzą, że jeżeli podobne pytanie postawiono by ich wyborcom w referendum, to odpowiedź w 95% państw prawdopodobnie również brzmiałaby „nie”.
Irlandzki Komisarz Europejski Charlie McCreevy, „Irish Times”, 27 lipca 2009

O francuskim „nie” w głosowaniu w 2005 r. w sprawie Eurokonstytucji (z którą traktat jest zgodny w 96%)

Francja wyprzedzala inne kraje, w głosowaniu „nie”. To samo stałoby się we wszystkich innych państwach członkowskich, jeżeli zorganizowano by w nich referendum. Istnieje rozłam między obywatelami a rządami... Dziś referendum postawiłoby Europę w niebezpieczeństwie. Nie byłoby traktatu, gdyby we Francji odbyło się referendum, co powtórzyłoby się po referendum w Wielkiej Brytanii.
Prezydent Francji Nicolas Sarkozy, przemawiając na spotkaniu prezydium Parlamentu Europejskiego, „The Economist”, 14 listopada 2007

O odbieraniu władzy i suwerenności obywatelom

Nie sądzę, że jest to dobry pomysł, żeby zastępować tę powolną, a zarazem skuteczną metodę – która utrzymuje państwa narodowe wolne od niepokoju podczas kiedy odbiera im się władzę – przez wielkie rozwiązania instytucjonalne... Z tego powodu, ja osobiście wolę taktykę małych kroków, by kruszyć suwerenność kawałek po kawałeczku, unikając ostentacyjnych przejść z władzy narodowej do federalnej. Sądzę, że to jest sposób, w jaki powinniśmy budować wspólną politykę Europy.

Były premier Włoch Guiliano Amato, zanim został wiceprzewodniczącym Konwencji o Przyszłości Europy, która opracowała Eurokonstytucję, w rozmowie z Barbarą Spinelli, „La Stampa”, 13 lipca 2000

Kartel naftowo-farmaceutyczny wynosi do władzy Nicolasa Sarkozyego

Nicolas Sarkozy otrzymał władzę we Francji z rąk kartelu naftowo-farmaceutycznego w roku 2007. Jest synem węgierskiego arystokraty, którego dojście do władzy i wybór stanowiły plan B kartelu. Na wypadek gdyby władza w Białym Domu w USA przypadła w udziale siłom mniej sprzyjającym interesom kartelu niż gabinet prezydenta George'a W. Busha – co faktycznie nastąpiło, kiedy w listopadzie 2008 r. został wybrany Barack Obama – funkcjonariusze kartelu chcieli mieć pewność, że tę stratę uda się zniwelować dzięki innym wpływowym rządom. W tej sytuacji pierwszym naturalnym kandydatem była Francja, dysponująca bronią jądrową.

Dojście do władzy Sarkozyego zostało przez kartel starannie przygotowane . W roku 2004, kiedy Sarkozy był jeszcze ministrem spraw wewnętrznych, zaaranżował mariaż między francuskim karłem farmaceutycznym, Sanofi a szwajcarsko-niemieckim gigantem, Aventis/Hoechst. Korporacja Hoechst, niezwykle posażna panna młoda w tym wymuszonym związku, należała oczywiście (wraz z Bayerem i BASF-em) do haniebnego tria, które wyniosło do władzy Hitlera i finansowało przygotowania do II wojny światowej, łącznie z budową obozu koncentracyjnego Auschwitz. Wraz z przenosinami spółki Hoechst z Niemiec do Francji, przetransferowano tam również całe know-how - jak znajdować politycznych popleczników, utrzymywać kontrolę nad władzą wykonawczą, tworzyć quasi-dyktatorskie reżimy, a wreszcie dążyć do władzy nad światem. Przeniesienie władzy ekonomicznej i wiedzy politycznej, z ponazistowskich Niemiec do Francji, było jedną z technik kamuflażu, jakie kartel opanował do perfekcji.

Kampania wyborcza Sarkozyego była dokładną kopią ostatnich wyborów w Niemczech przed II wojną światową. Kampanię wyborczą kandydata wspieranego przez kartel wspomagały koncerny działające w przemyśle petrochemicznym, farmaceutycznym i energetyki jądrowej, a także propaganda medialna. Tak samo, jak odbywało się to w Niemczech w latach 30., Sarkozy prowadził tworzącą podziały kampanię wyborczą, wzywając do nienawiści do cudzoziemców i imigrantów, chcąc wzbudzić w przeciętnych Francuzach strach, a w konsekwencji wepchnąć ich w ramiona kartelu. Posunął się nawet do tego, że nazwał nie posiadającą praw wyborczych młodzież z przedmieść Paryża „mętami społecznymi", celowo podsycając klimat polityczny, aby przedstawić siebie jako kandydata, który zapewni „prawo i porządek". Po zdobyciu władzy w maju 2006 r, wraz z kanclerzem Niemiec Angelą Merkel osadził sam siebie na „tronie" Brukselskiej Unii Europejskiej w sposób przypominający wstępowanie na tron średniowiecznych cesarzy.

Ale Europa nie wystarczała ani Sarkozyemu, ani jego korporacyjnym sponsorom. W dwa lata po objęciu stanowiska ogłosił się przywódcą Imperium Śródziemnomorskiego, pchając w ramiona kartelu kilkanaście krajów wokół Morza Śródziemnego. Sojusz Unii Europejskiej z państwami basenu Morza Śródziemnego uderzająco przypomina ekspansję terytorialną Imperium Rzymskiego za czasów Juliusza Cezara, kolejnej po Napoleonie postaci historycznej, którą Sarkozy widocznie usiłuje naśladować.

Sarkozy – sieć powiązań biznesowych

Dojście Sarkozyego do władzy we Francji w 2006 r. zostało sfinansowane przez francuski biznes. Poniżej przedstawiamy listę głównych darczyńców.

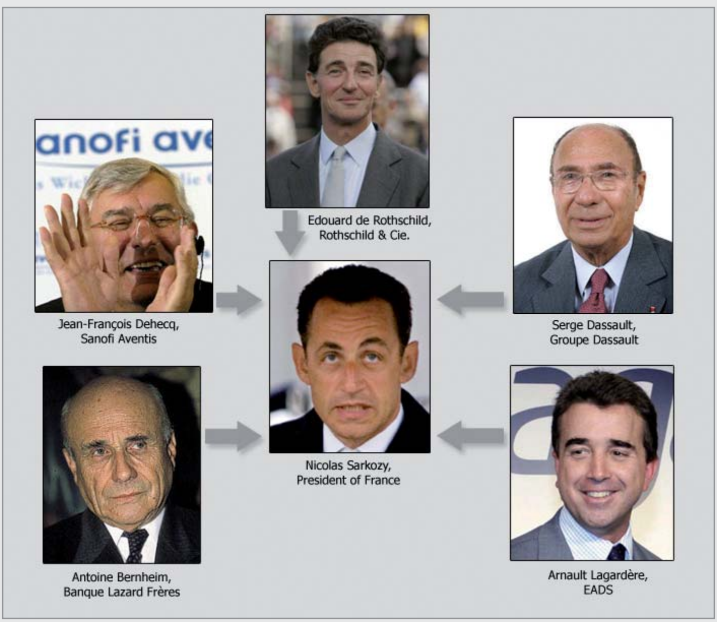
Jednakże samo wsparcie korporacyjne nie wystarczyłoby do zwycięstwa w wyborach. Z tego powodu jego kampania wyborcza była napędzana systematycznym nakręcaniem spirali strachu, podobnie jak to miało miejsce w kampanii wyborczej Busha w roku 2004. Ale Sarkozy posunął się o krok dalej. Postanowił zrobić z nienawiści do emigrantów znak rozpoznawczy swojej kampanii. Dał się poznać na całym świecie, publicznie nazywając młodych imigrantów z przedmieść Paryża „mętami", nawołując w ten sposób do nienawiści rasowej. Ta metoda wojny psychologicznej

przeciwko własnym obywatelom miała na celu pchnięcie zalęknionych i zastraszonych wyborców w jego ramiona.

Dwie podpory kampanii wyborczej Sarkozyego – ślepo służące interesom kartelu a jednocześnie przyciągające wyborców, rozniecając w nich strach – to dokładnie taki sam mechanizm, jak zastosowany w innej kampanii wyborczej, sfinansowanej przez kartel naftowo-farmaceutyczny w roku 1993. Wówczas niemiecki kartel IG Farben (BAYER, BASF i HOECHST – który dziś jest częścią francuskiego koncernu Sanofi Aventis, wyniósł do władzy innego polityka bez żadnych skrupułów, co miało straszliwe konsekwencje dla całego świata. Szczegółowe informacje na temat wsparcia kartelu naftowo-farmaceutycznego stojącego za przejęciem władzy przez partię nazistowską w roku 1933 zostały udokumentowane w protokołach z rozpraw toczących się przed Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych w Norymberdze przeciw IG Farben.

Historia mówi nam: „Ci, którzy nie pamiętają o przeszłości, są skazani, aby przeżyć ją ponownie" (George Santayana).

Interesy korporacyjne stojące za wyniesieniem Nicolasa Sarkozyego do władzy.

Jeśli spojrzeć na to, co ma zaoferować tym krajom, od razu ujawnia się desperacja wpisana w naturę przedsięwzięć Sarkozyego w Europie, Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie. W czasach, gdy cały świat jest gotowy na stosowanie wodoru i innych odnawialnych form energii, nie tylko do napędzania samochodów, ale także do pokrycia znacznej części całkowitych dostaw energetycznych, Sarkozy, jak zdesperowany komiwojażer, próbuje wykorzystywać przestarzałą energię jądrową, aby zmusić dziesiątki krajów rozwijających się i krajów objętych specjalnymi programami pomocy międzynarodowej do brzemiennej w skutkach zależności od kartelu naftowo-farmaceutyczno-nuklearnego.

Infiltracja mafijno-masońska, fałszerstwo, korupcja, propaganda i utrata swobód obywatelskich w Brukselskiej Unii Europejskiej

Wartości moralne czy podejrzane układy?
Korupcja przedstawicieli jest stałym problemem Komisji Europejskiej już od chwili jej narodzin. Stanowisko jej członków w kwestiach moralnych może podsumować najlepiej wydarzenie, jakie miało miejsce w listopadzie 2004 r. Rocco Buttiglione, szczery katolik i przyjaciel ówczesnego papieża Jana Pawła II, został mianowany członkiem Komisji Europejskiej. Zaraz potem odrzucono go na za zdecydowanie katolickie poglądy, których publicznie bronił.

Buttiglione został zastąpiony przez Franco Frattiniego, bliskiego sojusznika premiera Włoch Silvio Berlusconiego. Jak donosił 10 listopada 2004 r. londyński „The Times", odchodząc „Buttiglione dał jasne ostrzeżenie, mówiąc: „Mam nadzieję, że [podczas przesłuchania Frattiniego] nie zapytają go, czy jest wolnomularzem".

Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej Franco Frattini, komisarz do spraw sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa

Mimo tego jawnego ostrzeżenia, Frattini został wiceprzewodniczącym Komisji Europejskiej, jak na ironię, obejmując urząd komisarza do spraw sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa. Na tym stanowisku, które piastował w latach 2004–2006, Frattini osobiście nadzorował wdrażanie praw, mających ograniczyć prawa obywatelskie w całej Europie i wywrzeć zasadniczy wpływ na każdą dziedzinę życia obywateli Unii Europejskiej.

To zdarzenie, tak z pozoru niewinne, rzuca wyraźne światło na wartości moralne przyświecające Brukselskiej Unii Europejskiej.

Infiltracja mafijno-masońska w Brukselskiej Unii Europejskiej

Wolnomularstwo jest we Włoszech kwestią bardzo drażliwą od 1981 r., kiedy to tajna, nielegalna, prawicowa loża masońska o nazwie P2 (skrót od wł. „Propaganda Due") rozpadła się w atmosferze publicznego skandalu. Interesująco okazało się, że nazwisko Silvio Berlusconiego, obecnego premiera Włoch, figurowało wśród tysiąca innych nazwisk na liście jej członków. Do loży należeli czołowi przedstawiciele bankowości, biznesu, służby wywiadowczej, dziennikarstwa, wojskowości i polityki. Uważa się, że Berlusconi, którego zeznający w charakterze świadka nawrócony gangster łączy z zamachami bombowymi organizowanymi przez mafię w 2009, wstąpił do loży P2 w 1978 r.

Licio Gelli, były wielki mistrz loży P2 (Propaganda Due), nielegalnej, prawicowej loży masońskiej mającej powiązania z nazizmem. Członkiem P2 był między innymi obecny premier Włoch, Silvio Berlusconi (zdjęcie pochodzi z Wikipedii).

Historycznie, P2 jest znana ze związków z nazizmem i prawicowymi ekstremistami. Były wielki mistrz loży, Licio Gelli znalazł się w 1998 r. w więzieniu za korupcję i oszustwa w związku ze skandalem związanym z bankiem Ambrosiano, a przez „New York Times" został otwarcie nazwany znanym faszystą. Dziennikarz śledczy David A. Yallop w książce pod tytułem „W imię Boga. Śledztwo w sprawie morderstwa papieża Jana Pawła I" twierdzi nawet, że Gelli był zamieszany w spisek, który doprowadził do zamordowania w 1978 r. papieża Jana Pawła I, który sprawował pontyfikat zaledwie 33 dni. Niepokojące wieści z niektórych źródeł, jak na przykład nowozelandzka gazeta „New Zealand Herald" i brytyjski „The Observer" napisały, że istnieją powiązania między lożą P2 a terroryzmem państwowym. W międzyczasie inne media, takie jak BBC, wskazywały, że loża miała powiązania zarówno z mafią, jak i z prawicowymi grupami terrorystycznymi.

Paul van Buitenen – który, wypowiadając się w 2000 r. dla BBC, poinformował o oszustwach i nieprawidłowościach w Komisji Europejskiej pod zwierzchnictwem Jacques'a Santera, musiał złożyć rezygnację (patrz niżej) – mówił otwarcie o obawie infiltracji mafijno-masońskiej w Brukselskiej Unii Europejskiej.

Oszustwa w Komisji Europejskiej i kary dla osób, które je ujawniają

W roku 1999 cała Komisja Europejska kierowana przez Jacques'a Santera, musiała podać się do dymisji po opublikowaniu raportu demaskującego ogromne afery finansowe z jej udziałem. Wśród głównych aferzystów wymienionych w raporcie figurowała francuska komisarz Edith Cresson, którą oskarżono o udział w serii powtarzających się oszustw, takich jak: fałszowanie umów, podrabianie pisma odręcznego innych osób i defraudowanie funduszy europejskich. Posunęła się nawet do tego, że w czasie swego urzędowania zatrudniła swego bliskiego znajomego, chirurga Rene Berthelot na na sowicie wynagradzane stanowisko doradcy Unii Europejskiej do spraw HIV/AIDS, mimo że nie miał on żadnego doświadczenia w tej dziedzinie. Berthelot w ciągu ponad dwóch lat pracy dla Cresson spłodził jedynie 24 strony bezwartościowych lub kompletnie bezwartościowych notatek. Później uznano, że nie posiada wymaganych kwalifikacji. W roku 2006 Europejski Trybunał Sprawiedliwości oświadczył, że Cresson, pełniąc funkcję komisarza, przekroczyła swoje uprawnienia.

Dalsze zarzuty, które w końcu doprowadziły do dymisji całego gabinetu, przedstawił członek Parlamentu Europejskiego z Holandii, Paul van Buitenen, który w tym czasie pracował jako audytor w dziale nadzoru Komisji Europejskiej. Za donos unijni oficjele nałożyli na niego karę za złamanie procedur, na cztery miesiące obniżając mu pensję o połowę i przenosząc na niższe stanowisko, gdzie zajmował się między innymi kontrolowaniem wydatków na żarówki.

Ale w porównaniu do innych osób ujawniających unijne afery, van Buitenen wyszedł z opresji prawie bez szwanku. W roku 2004 były główny księgowy Komisji Europejskiej, Marta Andreasen została

zwolniona ze stanowiska za stwierdzenie, że księgowość Unii Europejskiej jest dziurawa jak sito, przez które przecieka pełno brudnych pieniędzy, i że pełno w niej nadużyć finansowych. Mimo że jej oskarżenie było poparte wyraźnymi dowodami zawartymi w publicznie dostępnych sprawozdaniach unijnych audytorów – w 2004 r. Andreasen nie zgodziła się na likwidację rachunków przez 10 lat, wskazując na możliwość nadużyć – sąd służby cywilnej Unii Europejskiej nie zgodził się na jej wniosek, aby wstrzymać i anulować likwidację. Każda skarga przeciwko niej w 55-stronicowym uzasadnieniu pochodziła z Komisji Europejskiej.

Oszustwa w Parlamencie Europejskim

Pod koniec 2006 r., w ramach kontroli wydatków i wynagrodzeń próby obejmującej ponad 160 członków Parlamentu Europejskiego, sporządzono tak zwany Raport Galvina, którego nazwa pochodzi od widocznego na stronie tytułowej nazwiska wewnętrznego audytora Unii Europejskiej Roberta Galvina. W sprawozdaniu wykazano powtarzające się, poważne nieprawidłowości w płatnościach za prace i usługi biurowe: podejrzanie wysokie sumy na rzecz pracowników i usługodawców poza pensją i oprócz niej, nieprawidłowości w zapisach księgowych i podatkach, niedbałe fakturowanie lub nawet jego brak, a także nieprzejrzyste lub nieudokumentowane wnioski o zwrot kosztów.

Informacja o tym szokującym raporcie nie przedostała się do opinii publicznej aż do lutego 2008 r., kiedy wiadomość o tym, że taki raport został sporządzony, została ujawniona przez brytyjskiego członka Parlamentu Europejskiego Chrisa Daviesa. Ale nawet wówczas treść raportu pozostawała tajna, a zapoznać się z nim indywidualnie mogła jedynie grupa wybranych członków Parlamentu Europejskiego i to w zamkniętym i strzeżonym pomieszczeniu. Gdy rozeszła się wieść o istnieniu raportu i deputowanych oskarżono o udział w masowym oszustwie, parlamentarzyści nie głosowali za jego ujawnieniem, lecz za utrzymaniem własnych przekrętów finansowych w tajemnicy.

Korupcja w unijnej agencji zwalczania przestępczości zorganizowanej

Nawet Eurojust, czyli tak zwana agencja Unii Europejskiej do zwalczania przestępczości zorganizowanej, był zamieszany w afery korupcyjne. José de Mota podał się do dymisji po tym, jak został zawieszony na 30 dni w związku z naciskiem na prokuratorów portugalskich, aby zatrzymali prowokację korupcyjną, której przedmiotem był między innymi José Sócrates. Według agencji informacyjnej UPI, Sócrates został oskarżony o akceptowanie przekrętów w czasie sprawowania funkcji ministra środowiska w zamian za zgodę na budowę domu na chronionym terenie.

Wojna propagandowa Brukselskiej Unii Europejskiej

Brukselska Unia Europejska, daleka od przejrzystości dla obywateli, uruchomiła z pieniędzy podatników potężną machinę propagandową.

Według informacji, jakie przekazała szefowa szwedzkiego instytutu Timbro – Maria Rankka, niewybieralna Komisja Europejska udostępnia na przykład nadmierne fundusze, o wiele większe niż 213 milinów euro budżetu oficjalnie przewidzianego na komunikację, to znaczy na stacje radiowe i witryny internetowe sponsorowane przez Unię Europejską. Przykłady, jakie przywołuje, to Europejska Sieć Rozgłośni Radiowych (Euranet) oraz unijny kanał YouTube – EU Tube.

Rankka wskazuje również, że nadawca Euronews otrzymuje z funduszy Brukselskiej Unii Europejskiej 10,8 miliona euro rocznie oraz że utworzone na podstawie traktatu z Maastricht Europejskie Centrum Dziennikarstwa w Brukseli, kształcące przyszłych dziennikarzy podobno dostało w roku 2008 dotację w wysokości miliona euro. A zatem skoro takie instytucje otrzymają tak pokaźne wsparcie finansowe od jednostek politycznych, należałoby poważnie zadać pytania o ich obiektywność.

Jednakże to nie wszystko, ponieważ Rankka wskazuje, że Brukselska Unia Europejska finansuje również instytucje takie jak Ośrodek Stu-

diów nad Polityką Europejską, Ruch Europejski, Europa na rzecz Obywateli i Przyjaciół. Biorąc pod uwagę to, jak bardzo prounijne są te instytucje, istnieją podstawy, aby sądzić, że to wsparcie finansowe służy po prostu uprawomocnieniu twierdzenia Brukselskiej Unii Europejskiej, że społeczeństwo obywatelskie popiera jej politykę.

Jak dotąd wysiłki propagandy Brukselskiej Unii Europejskiej są w przeważającej mierze ukierunkowane na obywateli w wieku wyborczym. Jednakże w przyszłości, jak się wydaje, w jej polu zainteresowania znajdą się także dzieci. Niektórzy członkowie Parlamentu Europejskiego, powołując się na szerzenie „kłamstw" i „nieufności" wobec Brukselskiej Unii Europejskiej, wzywają na przykład do tego, aby uczniowie w wieku szkolnym we wszystkich 27 krajach musieli mieć lekcje o Unii Europejskiej. Jednakże nie ma wątpliwości, że w proponowanym programie nauczania – który na pewno będzie obejmował takie zagadnienia jak „Ojcowie-założyciele" czy „W jaki sposób Unia Europejska wpływa na życie każdego z nas" – nie będzie się uczyć dzieci o takich faktach, jak informacje przedstawione w niniejszej książce.

Kłamstwa Brukselskiej Unii Europejskiej w kwestii praw człowieka i podstawowych wolności

Brukselska Unia Europejska podjęła niemały trud, aby utrzymać iluzję, że chroni prawa człowieka i podstawowe swobody własnych obywateli. Wśród mitów rozpowszechnianych w tej dziedzinie klasycznym przykładem jest Nagroda Sacharowa na rzecz wolności myśli.

Ustanowiono ją w 1988 r., aby „uhonorować osoby i instytucje za ich wysiłki na rzecz praw człowieka i podstawowych swobód". Nagrodę Sacharowa raz do roku na specjalnym posiedzeniu w Strasburgu przyznaje Parlament Europejski.

Chociaż oczywiście nie jest naszą intencją jakiekolwiek umniejszenie odwagi i bezinteresownych wysiłków niektórych wybitnych osobowości, które na przestrzeni lat otrzymały tę nagrodę, to jednak fakty są takie, że to bardzo nieszczere ze strony Brukselskiej Unii Europej-

skiej, że ją przyznaje, a jednocześnie buduje państwo policyjne, które śledzi prywatne życie obywateli i stopniowo odbiera wolności obywatelskie, lekceważąc podstawową zasadę demokracji, nie pozwalając własnym obywatelom na wybór przedstawicieli do władz wykonawczych i podejmując kroki, aby zabronić obywatelom dostępu do potwierdzonych naukowo, ratujących życie naturalnych metod leczenia i do wiedzy na ich temat.

Tworzenie się europejskiego państwa policyjnego

Brukselska Unia Europejska wydaje miliony funtów na rozwój orwellowskich technologii komputerowych, przeznaczonych do analizy obrazów z kamer przemysłowych i przeszukiwania internetu w celu wykrywania „nienormalnych zachowań". W ramach pięcioletniego programu badań, znanego jako Projekt Indect, Brukselska Unia Europejska stara się stworzyć oprogramowanie komputerowe do monitorowania i przetwarzania informacji ze stron internetowych, forów dyskusyjnych, serwerów plików, sieci peer-to-peer a nawet komputerów osobistych. To oprogramowanie tworzy się jako uzupełnienie dla istniejącego już systemu przechowywania szczegółowych informacji o e-mailach, odwiedzinach na stronach internetowych, i rozmowach telefonicznych prowadzonego przez eu-

Brukselska Unia Europejska wydaje miliony funtów na rozwój orwellowskich technologii komputerowych, przeznaczonych do analizy obrazów z kamer przemysłowych i przeszukiwania internetu w celu wykrywania „nienormalnych zachowań".

ropejskich dostawców internetowych, na których wymusza to unijne prawo.

Podobne wysiłki czyni Unia Europejska, aby zbudować ogólnoeuropejski system inwigilacji i wprowadzić unijny rejestr dowodów osobistych. Jeżeli te plany się powiodą, to automatyczne systemy przekraczania granic sterowane za pomocą maszyn czytających dane biometryczne i systemy oceniające ryzyko w najbliższej przyszłości dla ponad 500 milionów europejskich obywateli staną się normą.

Co gorsza, wydaje się, że duże spółki podjęły decyzję o poszerzeniu programu tak zwanego „bezpieczeństwa narodowego i globalnego" na obszarze Unii Europejskiej, aby w ostatecznym rozrachunku czerpać z niego krociowe zyski. Według brytyjskiego zespołu do spraw monitorowania wolności obywatelskich Statewatch, warty ponad 1,4 miliarda euro Europejski Program Badań nad Bezpieczeństwem (ERSP) został „zamówiony w wielkich korporacjach, które mają największe zyski z jego wdrażania". Do tych spółek należą firmy działające w dziedzinie obronności, takie jak Thales, Finmeccanica, EADS, Saab i Sagem Défénsé Sécurité.

Rozdział 5

OSIEMSET LAT PO AKCIE MAGNA CARTA

Rządy Brukselskiej Unii Europejskiej mogą zakończyć wieki wolności i niezależności Wielkiej Brytanii

800 LAT PO AKCIE MAGNA CARTA
Rządy Brukselskiej Unii Europejskiej mogą zakończyć wieki wolności i niezależności Wielkiej Brytanii

Oto prawo, które stoi ponad królem i którego nawet on nie może łamać. To potwierdzenie najwyższego prawa i wyrażenie go w sposób ogólny jest wielką zasługą aktu Magna Carta. I choćby to tłumaczy szacunek, jakim darzą go ludzie.

Winston Churchill, 1956

Z wieków chwalebnej historii swobód i niepodległości w Europie, jakie zakończą totalitarne rządy Brukselskiej Unii Europejskiej, koniec wielowiekowej tradycji wolności i samostanowienia w Wielkiej Brytanii jest niewątpliwie jednym z najbardziej tragicznych. Dla ludzi z kraju, który dwukrotnie odegrał kluczową rolę w uniemożliwieniu kartelowi chemiczno-naftowo-farmaceutycznemu zdobycia panowania nad światem, oddanie Europy w zaborcze łapy, które wywołały obydwie wojny światowe, stanowi wydarzenie, dla udaremnienia którego ponad milion ich odważnych przodków oddało życie.

Angielska Magna Carta, podpisana w czerwcu 1215 r., doprowadziła świat do stworzenia prawa konstytucyjnego; powszechnie uważa się ją za jeden z najważniejszych dokumentów prawnych w dziejach demokracji.
(Ilustracja pochodzi z Wikipedii)

Cofając się do dawno minionych dziejów, warto również wspomnieć, że Wielka Brytania za pośrednictwem Anglii, który jest największym krajem wchodzącym w jej skład, ofiarowała akt Magna Carta całemu światu, akt który powszechnie uważa się za jeden z najważniejszych dokumentów prawnych w dziejach demokracji. Karta, podpisana w Runnymede, w angielskim hrabstwie Surrey w czerwcu 1215 r., przez wieki była w Anglii bastionem przeciw tyranii. Poprzez zmiany prawa, takie jak ustawa Habeas Corpus – prawo zabraniające aresztowania zatrzymanego bez nakazu niezależnego sądu, który sprawdzi, czy zatrzymanie było prawidłowe, sprawiła, że nawet władcy i urzędnicy zaczęli podlegać prawu. Angielska Magna Carta wywołała rozwój prawa konstytucyjnego na świecie.

Jednakże niewielu Brytyjczyków wie, że tak zwany Europejski Nakaz Aresztowania, uchwalony przez Brukselską Unię Europejską w roku 2002, unieważnił ustawę Habeas Corpus. Jednakże Traktat Lizboński podważa nie tylko gwarantowaną przez akt Magna Carta ochronę przed samowolnym lub bezpodstawnym aresztowaniem, ale także suwerenność brytyjskiego parlamentu, zgromadzenia, które było wzorem parlamentaryzmu na całym świecie.

Powszechnie uważa się brytyjski parlament za wzór parlamentaryzmu na całym świecie. Tymczasem jego suwerenność, tak jak i suwerenność pozostałych parlamentów na terytorium Brukselskiej Unii Europejskiej, została odebrana przez Traktat Lizboński.
(Zdjęcie pochodzi ze zbiorów Wikipedii)

Chwalebna historia: Wielka Brytania dwukrotnie obroniła świat przed kartelem naftowo-farmaceutycznym

Wielka Brytania przystąpiła do I wojny światowej 14 sierpnia 1914 r, kiedy premier Herbert Asquith wypowiedział wojnę Cesarstwu Niemieckiemu w odpowiedzi na niemiecką inwazję na Belgię. Jedną z istotnych, chociaż często pomijanych, przyczyn klęski Niemiec w I wojnie światowej były działania brytyjskiej marynarki wojennej Royal Navy, która była wówczas największą flotą na świecie. Tak naprawdę rola brytyjskiej floty była na tyle ważna, że bez niej niewątpliwie trudno by było uczestniczyć Wielkiej Brytanii w wojnie.

Sir Winston Churchill, premier Wielkiej Brytanii w latach 1940-1945, 1951-1955

W czasie I wojny światowej marynarka jako całość uczestniczyła tylko w bitwie jutlandzkiej, która rozegrała się 31 maja 1916 r., ale przez cały czas z sukcesem uniemożliwiała flocie niemieckiej opuszczenie basenu Morza Północnego. Miało to decydujące znaczenie dla handlu morskiego między Wielką Brytanią i jej sojusznikami, jaki trwał w czasie całej wojny. Wielka Brytania wraz z potężną liczebnie armią zapewniła także uzbrojenie i środki finansowe na potrzeby sojuszu i skutecznie przeciwstawiła się nawet nieograniczonej wojnie podwodnej[1], wypowiedzianej przez Niemcy w lutym 1917 r. Wobec powyższego doskonale widzimy, że bez udziału Wielkiej Brytanii wynik I wojny światowej mógł być zupełnie inny.

Wielka Brytania przystąpiła do II wojny światowej 3 września 1939 r., wypowiadając wojnę Niemcom po ich ataku na Polskę. Odważnie odrzuciła zawieszenie broni zaproponowane przez Niemców, a jej ponowny udział w obronie świata przed zakusami kartelu miał nie mniej kluczowe znaczenie niż 25 lat wcześniej. Pod zwierzchnictwem premiera Winstona Churchilla, chyba najwybitniejszego przywódcy

[1] BBC Historia, Wielka Brytania w czasie I wojny światowej, 1901 – 1918.

wojennego w dziejach współczesnych, Wielka Brytania twardo stanęła przeciwko armii finansowanej przez kartel i odniosła sukces w walce z praktycznie niewyobrażalną potęgą, zmuszając Hitlera do walki na dwóch frontach, co w końcu doprowadziło do przegranej Niemiec.

Niestety, siły kartelu zaczęły się przegrupowywać i knuć spisek przeciwko Wielkiej Brytanii już w kilka lat po zakończeniu II wojny światowej.

Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy spiskuje, jak zwabić Wielką Brytanię do Brukselskiej Unii Europejskiej

Dzieje Komitetu Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy zostały skrzętnie ukryte przed brytyjską opinią publiczną

Mało znany Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy, którego dzieje skrzętnie ukryto przed brytyjską opinią publiczną, został założony 13 października 1955 r przez Jeana Monneta[2]. Monnet, kombinator, który nigdy nie został wybrany w sposób demokratyczny na żaden publiczny urząd, dotąd był członkiem Wysokich Władz Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWS), ale miesiąc wcześniej ustąpił ze stanowiska. Komitet zaczął zbierać się na obradach w styczniu 1956 r., a jego spotkania były tajne.

Monnet od samego początku jasno mówił, o co chodzi. W liście wysłanym do polityków i związkowców, którzy przyłączyli się do komitetu, pisał tak:

Zwykła współpraca między rządami już nie wystarcza. Państwa koniecznie muszą przekazać pewną część własnych uprawnień europejskim instytucjom federalnym, wyznaczonym przez wszystkich członków wspólnoty. Należy również zadbać o przekonanie do tych rozwiązań Wielkiej Brytanii.

[2] Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy, Statements and Declarations 1955-67, Chatham House, London, 1969.

Krótko mówiąc, ostatecznym celem komitetu, jawnym od chwili jego powołania, było „doprowadzenie za pomocą konkretnych kroków do powstania Stanów Zjednoczonych Europy".

Potem w liście z 28 września 1968 r. Jean Monnet ogłosił decyzję komitetu o zaproszeniu do tej inicjatywy trzech głównych partii politycznych działających w Wielkiej Brytanii. Co więcej, otwarcie stwierdził, że partie polityczne i związki zawodowe, które utworzyły komitet, są „zdeterminowane, aby utorować drogę do członkostwa Wielkiej Brytanii we Wspólnocie Europejskiej tak szybko, jak to będzie możliwe".

Jean Monnet, kombinator, który nigdy nie został wybrany w sposób demokratyczny na żaden publiczny urząd, założył w 1955 r. Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy. Wszystkie trzy główne partie polityczne Wielkiej Brytanii weszły w skład komitetu, który odegrał kluczową rolę w zwabieniu Wielkiej Brytanii do Brukselskiej Unii Europejskiej.

Jednakże Brytyjczycy nie wiedzą, że najstarszym stażem członkiem władz komitetu był Niemiec, Kurt Georg Kiesinger, który zasiadał w nich od stycznia 1956 r. do maja 1965 r. Kiesinger był członkiem partii nazistowskiej (nr legitymacji członkowskiej partii nazistowskiej NSDAP: 2633930), a w czasie II wojny światowej pracował w wydziale propagandy radiowej nazistowskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych[3]. Później został kanclerzem Republiki Federalnej Niemiec. Pełnił tę funkcję w latach 1966-1969.

Do innych znanych członków tego komitetu należeli: Włoch Aldo Moro, który był sekretarzem politycznym tego gremium od maja 1959 r. do grudnia 1962 r. Wracając do II wojny światowej, Moro był członkiem Uniwersyteckiej Organizacji Nazistowskiej (wł. Gioventù Universitaria Fascista), sponsorowanej przez Partię Faszystowską Mussoliniego. W końcu Moro został premierem Włoch i sprawował tę funkcję dwukrotnie, od 1963 do 1968 r. i od 1974 do 1976 r.

[3] „New York Times", 10 marca 1988.

Najstarszym stażem członkiem władz Komitetu Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy był Niemiec, Kurt Georg Kiesinger. Kiesinger był członkiem partii nazistowskiej. W czasie II wojny światowej pracował w wydziale propagandy radiowej nazistowskiego ministerstwa spraw zagranicznych. *(Zdjęcie pochodzi ze zbiorów Wikipedii)*

Zadziwiające jest to, że pomimo opisanych wyżej faktów, przywódcy trzech głównych brytyjskich partii bardzo pozytywnie zareagowali na propozycję Monneta. Na przykład premier Herold Wilson w imieniu rządzącej Partii Pracy napisał: „Wysiłki komitetu są bardzo zbliżone do postulatów, pod którymi podpisuje się Partia Pracy”. Dodał, że z radością przyjmuje skierowane do Partii Pracy zaproszenie do przystąpienie do komitetu „w charakterze pełnoprawnego członka”. Wilson wyznaczył na swoich przedstawicieli trzech członków partii – George'a Browna, Waltera Padleya i Michaela Stewarta.

Szef Partii Konserwatywnej, Anthony Barber odpowiedział równie pozytywnie. Oświadczył, że po naradzie z partyjnymi kolegami z wielką przyjemnością przyjmuje zaproszenie i że jego partia bardzo sobie ceni członkostwo w komitecie. Barber również mianował na swoich przedstawicieli trzech członków swojej partii – swego zastępcę Reginalda Maudlinga, rzecznika prasowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, sir Aleca Douglasa-Home'a oraz wcześniejszego sekretarza w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i byłego ministra skarbu, Selwyna Lloyda.

Lider Partii Liberalnej, Jeremy Thorpe wyraził taki sam entuzjazm. Stwierdził, że przystępuje do komitetu „z wielkimi nadziejami”. Dodał, ze obszar współpracy należy „poszerzyć o sferę dyplomacji i obronności, uwzględniając również wiele elementów polityki kulturalno-społecznej”.

Skutkiem tego uczestnicy 14 posiedzenia komitetu, które odbyło się 11 marca 1969 r., przyjęli w swe szeregi członków trzech głównych

partii politycznych Wielkiej Brytanii. Żaden z nich nie zasiadał tam jako osoba prywatna, ale jako przedstawiciel własnej partii. Posiedzenie odbyło się w Londynie i było kulminacyjnym wydarzeniem w procesie wabienia Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej.

Komitet Działań na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy zbierał się przez całe lata 60., a zakończył działalność dopiero w roku 1973, kiedy Wielka Brytania przystąpiła do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Decymalizacja brytyjskiej waluty – pierwszy krok ku likwidacji funta

Jednym ze sposobów, jakich autorzy Brukselskiej Unii Europejskiej imają się, aby uniemożliwić krajom członkowskim opuszczenie wspólnoty, był pomysł utworzenia jednej, ogólnoeuropejskiej waluty – euro. Powód był prosty: odebranie waluty narodowej i poddanie jej kontroli banku centralnego opanowanego przez kartel, redukuje niezależne państwo do roli okręgu wyborczego w superpaństwie będącym we władaniu kartelu.

Przed utworzeniem euro, w systemach walutowych sześciu państw, które założyły Brukselską Unię Europejską, korzystano walut, których podstawą jest wartość 100. Z tego powodu od razu zdecydowano, że jeden ogólnoeuropejski pieniądz również będzie miał za podstawę tę wartość.

Brytyjska waluta, funt szterling, to najstarszy używany do dziś pieniądz na świecie.

Biorąc pod uwagę to, że przed 1791 r. podstawą dla waluty Wielkiej Brytanii – funta szterlinga, najstarszego używanego do dziś pieniądza na świecie, była wartość 200 i 40, dostosowanie jej do podstawy dziesiętnej, obowiązującej w sześciu krajach założycielskich, uznano za konieczne,

zanim jeszcze Brytyjczycy zostaną zmuszeni do pozbycia się funta i przyjęcia jednej, ogólnoeuropejskiej waluty o podstawie opartej na dzielnikach 100.

W ten sposób narodziło się to, co później zyska miano decymalizacji Wielkiej Brytanii.

To, że Wielka Brytania ma „się udziesiętnić", ogłosił 1 marca 1966 r. ówczesny minister skarbu, James Callaghan, który opisał ten krok jako „historyczną i doniosłą" decyzję. Mimo że prawdziwe powody tej decyzji nigdy nie zostały Brytyjczykom w pełni wyjaśnione, Callaghan publicznie potwierdził, że „duża część" przemysłu, handlu i banków doszła do wniosku, że to przysłuży się gospodarce[4]. Nie trzeba chyba mówić, że tak precyzyjne stwierdzenie Callaghana, że brytyjskie podstawy 200 i 40 do pewnego stopnia odpowiadają za hamowanie brytyjskiej gospodarki, nigdy nie zostało szczegółowo uzasadnione. Pomimo to nadeszła era nowej, dziesiętnej waluty, która zaczęła się w całym kraju 15 lutego 1971 r[5].

Edward Heath – człowiek, który oddał Wielką Brytanię w ręce Brukselskiej Unii Europejskiej

Wielka Brytania przystąpiła do Unii Europejskiej w styczniu 1973 r. Premierem państwa był wówczas Edward Heath, człowiek, który od dawna żywił pragnienie połączenia Wielkiej Brytanii z federacją państw europejskich. W przemówieniu inauguracyjnym na forum parlamentu, jakie wygłosił 26 czerwca 1950 r., kiedy dostał się do brytyjskiej Izby Gmin, otwarcie wezwał władze do przyłączenia się do Planu Schumana. Plan, przedstawiony przez ministra spraw zagranicznych Francji, Roberta Schumana zaledwie w miesiąc przed dostaniem się Heatha do brytyjskiego parlamentu, bezpośrednio przyczynił się do powstania Brukselskiej Unii Europejskiej.

Heath miał silne powiązania z elitą kartelu. Uczestniczył w tajnym zebraniu klubu Bilderberg w 1976 r[6]. W 1980 r. wspomniał również o komisji trójstronnej, której przewodniczył. Rockefeller[7]. Pełniąc funkcję premiera Wielkiej Brytanii w latach 1970–74, przyjaźnił się

[4] Britain to go decimal in 1971, BBC News. [5] D-Day delivers new UK currency, BBC News. [6] „The Daily Collegian", 9 września 1976. [7] Posiedzenie plenarne komisji trójstronnej w 1980 r.

Edward Heath, premier Wielkiej Brytanii w latach 1970–74, miał silne powiązania z elitą kartelu, wydał Wielką Brytanię w ręce Brukselskiej Unii Europejskiej

z prezesem i dyrektorem wykonawczym koncernu farmaceutycznego Glaxo, sir Austinem Bidem, człowiekiem, o którym brytyjski dziennik „The Independent" napisał, że „jest głównym autorem przemiany Glaxo ze spółki znanej przede wszystkim z żywności dla niemowląt w światową potęgę w przemyśle farmaceutycznym"[8]. Szczególnie wart podkreślenia jest fakt, że kiedy Bide pracował w Glaxo w czasie II wojny światowej, zajmował się witaminami i penicyliną, ale także patentami [9].

Innym bliskim przyjacielem Heatha był Eric Roll, który później został baronem Roll of Ipsden i członkiem brytyjskiej Izby Lordów. Roll również często uczestniczył w spotkaniach klubu Bilderberg. Był też członkiem jego wpływowych władz[10].

Ale Bide i Roll nie byli jedynymi kontrowersyjnymi przyjaciółmi Heatha. Po tym, jak prezydent Francji, Charles de Gaulle odrzucił możliwość przystąpienia Wielkiej Brytanii do Brukselskiej Unii Europejskiej w latach 60., Heath zaprosił byłego nazistowskiego prawnika, Waltera Hallsteina, który był wówczas przewodniczącym Komisji Europejskiej, do Chequers, swojej letniej rezydencji, aby dowiedzieć się, dlaczego akcesja się nie powiodła[11]. Ta wizyta była jedną z wielu, jakie Hallstein złożył w Chequers, kiedy premierem był Heath. Poza kurtyną, w dziesięcioleciu poprzedzającym wstąpienie Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej w roku 1973, Hallstein i Heath spotykali się przy różnych okazjach i blisko ze sobą współpracowali.

[8] Sir Austin Bide: Industrialist who transformed Glaxo into a world force and then clashed with Thatcher at British Leyland, w: „The Independent", niedziela, 24 maja 2008. [9] Sir Austin Bide: After success at Glaxo, he failed to deliver at British Leyland, w: „The Guardian", czwartek, 5 czerwca 2008. [10] British House of Lords, Register of Lords' Interests. [11] Andrew Roth, Heath and the Heathmen, Routledge & Kegan Paul 1972, s. 169.

W uznaniu bliskiej współpracy Hallstein napisał nawet wstęp do niemieckiego wydania książki Andrew Rotha, która ukazała się w 1973 r. Książka miała tytuł „Edward Heath - Ein Mann für Europa”[12]. Z tego – na podstawie jego własnego postępowania – jasno widać, że Hallstein używał Heatha jako swoistego barometru do zbadania temperatury politycznej przed oficjalnymi spotkaniami i negocjacjami na temat przystąpienia Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej. Jest rzeczą równie jasną, że Hallstein, obiecując Heathowi, że będzie po jego stronie w forsowaniu członkostwa Wielkiej Brytanii w Brukselskiej Unii Europejskiej, i tak był zdeterminowany, żeby to uczynić bez względu na sprzeciw Brytyjczyków. W tym świetle znamienne jest, że Hallstein podsumował rolę Heatha w wydaniu Wielkiej Brytanii w ramiona Brukselskiej Unii Europejskiej, takimi słowami: „Zwycięstwo w tej wojnie było w decydującym stopniu jego zasługą”.

Były nazistowski prawnik, Walter Hallstein i brytyjski premier, Heath spotykali się przy różnych okazjach i blisko ze sobą współpracowali. Hallstein obiecał Heathowi, że będzie po jego stronie w forsowaniu członkostwa Wielkiej Brytanii w Brukselskiej Unii Europejskiej.

W roku 1974 Heath stracił władzę na rzecz Partii Pracy, kierowanej przez Wilsona. To jego manifest wyborczy doprowadził do tego, że pozwolono Brytyjczykom na referendum, czy Wielka Brytania powinna zostać na wspólnym rynku na nowych, renegocjowanych warunkach czy zupełnie się z niego wycofać.

Podczas kampanii poprzedzającej referendum, które odbyło się 6 czerwca 1975 r., biznesmen i milioner Alastair McAlpine – który później został skarbnikiem Partii Konserwatywnej Heatha – odpowiadał również za finanse zwolenników pozostania w Unii. Udzielając wy-

[12] Andrew Roth, Edward Heath - Ein Mann für Europa, tłum. Heinrich Gottwald, Böhlau-Verlag, Köln 1973.

wiadu w „The Independent" w czerwcu 2005 r., McAlpine przyznał, że „banki i duże przedsiębiorstwa przemysłowe wpłacały ogromne sumy" na kampanię na „tak".

„The Independent" opisuje również, w jaki sposób – według słów Caroline de Courcey Ireland, organizatora kampanii glosowania na „tak" – zwolennicy pozostania w Unii otrzymywali dodatkowe pieniądze od Komisji Europejskiej. Przekazane przez nią fundusze posłużyły do wynajęcia kilku 100-miejscowych samolotów odrzutowych od linii lotniczych British Caledonian, aby przewieźć 1000 proeuropejskich agitatorów na spotkania z najwyższymi unijnymi dostojnikami. Ujawniając ten fakt, de Courcey Ireland nazwała te pieniądze „rodzajem specjalnej ulgi"[13].

Masowe wsparcie finansowe ze strony przedsiębiorstw i Komisji Europejskiej przyczyniło się do tego, że ponad 67% głosujących odpowiedziało „tak" na pytanie referendalne: „Czy uważasz, że Wielka Brytania powinna pozostać we Wspólnocie Europejskiej (na Wspólnym rynku)?" Po głosowaniu Heath przyznał, że „pracował na to 25 lat"[14].

Aż do dziś glosowanie z 1975 roku pozostaje jedynym referendum, jakie Brytyjczycy mieli w sprawie Europy.

Czy Brytyjczycy będą walczyć o utrzymanie wolności i niezależności?

Po przyjęciu Traktatu Lizbońskiego, wszystko, co chciał w czasie II wojny światowej osiągnąć dla kartelu Göring, jako dowódca niemieckiej Luftwaffe, jest bliskie spełnienia. Zatem utrata tylu istnień ludzkich i bezinteresowne ofiary, jakie ponoszono, aby pokonać korporacyjną zachłanność, która doprowadziła do dwóch wojen światowych, pójdą na marne, chyba że Brytyjczycy przygotują się do walki o utrzymanie wolności i niepodległości.

[13] How we were talked into joining Europe, w: „The Independent", sobota, 4 czerwca 2005.

[14] UK embraces Europe in referendum, w: BBC News.

Z tego względu oczywiste jest, że chociaż w globalnych bitwach z kartelem naftowo-farmaceutycznym Wielka Brytania zawsze stała po właściwej stronie, to jednak jeżeli jej obywatele nie będą walczyć z Brukselską Unią Europejską i nie przeciwstawią się okupacji własnego kraju, wszystko, o co w walczyli ich ojcowie i dziadowie, legnie w gruzach.

To study the “Further information” references shown in the red boxes at the foot of various pages in this book, please insert the respective reference number into the search box on the left-hand side of the following web page and click ‘Go’

http://www.reject-the-eu.co.uk/nazi-roots/whoswho/index.html

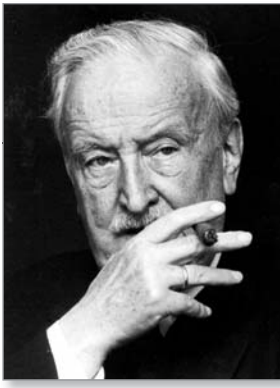
Rozdział 6

Kto jest kim w Brukselskiej Unii Europejskiej

Kto jest kim w Brukselskiej Unii Europejskiej

W tym rozdziale przedstawiamy oparte na danych historycznych, zwięzłe noty biograficzne wybranych osób, o których wspominamy na kartach tej książki. Lista jest wyborem arbitralnym, a poszczególne osoby zostały umieszczone w porządku alfabetycznym.

Obecność na liście tych konkretnych postaci nie jest sugestią, że łączy je jakaś więź wspólnej organizacji lub stronnictwa. Wspólnym mianownikiem tych ludzi jest to, że służyli, lub służą kartelowi chemiczno-naftowo-farmaceutycznemu jako jego poplecznicy.

Abs, Hermann Josef
(*1901 †1994)

Hermann Josef Abs był jedną z najważniejszych postaci niemieckiej gospodarki od końca lat 30. do końca lat 70.

- Od roku 1940 Abs był członkiem rady nadzorczej IG Farben i zajmował się głównie transakcjami finansowymi.
- Jego głównym zadaniem jako członka zarządu największego niemieckiego Banku – Deutsche Banku, – było zgodnie z jego doświadczeniem i zdobytą wiedzą – zapewnienie bankowi czołowej pozycji w okupowanych europejskich krajach.
- Abs był również członkiem rady nadzorczej wielu innych spółek, które uczestniczyły w niemieckiej okupacji Europy Wschodniej.
- 80% transakcji finansowych, dokonanych w czasie budowy kombinatu Auschwitz przez IG Farben, realizował właśnie Deutsche Bank, a wszystkie pieniądze przechodziły przez ręce Absa.
- Abs był szefem niemieckiej delegacji, podpisującym w 1953 r. Porozumienie o redukcji zadłużenia zewnętrznego, które zakończyło okres wypłat stosunkowo niskich reparacji wojennych przez Niemcy, oraz spłaty długów związanych z prowadzeniem II wojny światowej. Chodzi tu również o przyszłe roszczenia stowarzyszeń ofiar.
- Abs był bezpośrednio zamieszany w wywłaszczanie żydowskich przedsiębiorstw w Niemczech i w krajach okupowanych.
- Po wojnie Abs na krótko znalazł się w więzieniu, ale szybko powrócił do działalności biznesowej, nawiązując kontakty z brytyjskimi i amerykańskimi siłami okupacyjnymi.

- Przed powrotem do dawnych obowiązków w Deutsche Banku był szefem Kreditanstalt für Wiederaufbau (niemieckiego przedsiębiorstwa udzielającego kredytów na odbudowę) i doradcą finansowym ***Konrada Adenauera***. Zatem aktywnie uczestniczył w odbudowie niemieckiej gospodarki.
- W latach 60. Abs był członkiem rad nadzorczych 30 spółek, a w 20 z nich pełnił funkcję prezesa. To doprawdy imponująca władza.

Adenauer, Konrad

(*1876 †1967)

Konrad Adenauer, pierwszy powojenny kanclerz Niemiec, korzystał ze swych możliwości, aby przywracać do życia publicznego znajomych nazistów.

- Po odejściu ze stanowiska burmistrza Kolonii w 1933 r., w sierpniu 1934 r. Adenauer nawiązał kontakt z wysokimi nazistowskimi dygnitarzami i zachwalał swoje usługi dla nazizmu. Potem otrzymywał pieniądze od nazistowskich władz.
- W toczących się w 1949 r. negocjacjach Niemiec z siłami okupacyjnymi. Adenauer starał się zapobiec rozebraniu laboratoriów należących do firmy farmaceutycznej Bayer.
- Przez 14 lat sprawowania funkcji kanclerza celem strategicznym Adenauera było przywrócenie do życia publicznego nazistowskich zbrodniarzy, i to na stanowiska rządowe. Innym nazistom pomagał wydostać się z więzienia i odzyskać dawne, wysokie stanowiska w spółkach.
- Jednym z tych nazistowskich zbrodniarzy był ***Hans Globke***, którego Adenauer zatrudnił jako doradcę do spraw bezpieczeństwa narodowego.
- Kolejna postać to ***Walter Hallstein***, któremu Adenauer pomógł stać się głównym twórcą Brukselskiej Unii Europejskiej i pierwszym w historii przewodniczącym Komisji Europejskiej.
- W roku 1956 Adenauer powołał do życia niemieckie służby specjalne, Bundesnachrichtendienst (BND). Szef BND i wiele pracujących w nich osób wywodziło się z szeregów dawnej nazistowskiej SS i Gestapo.

Dalsze informacje: GB5KA364

Ambros, Otto
(*1901 †1990)

Otto Ambros był członkiem kierownictwa IG Farben w latach 1938–1945.

- Ambros jako kierownik operacyjny nadzorował wybór lokalizacji, projektowanie, budowę i uruchamianie kombinatu i obozu koncentracyjnego IG Auschwitz.
- W katach 1940–45 Ambros był doradcą szefa Urząd do Spraw Planu Czteroletniego (niem. Vier-jahresplan), ***Carla Kraucha*** oraz szefom Działu Badań i Rozwoju tego biura.
- Ambros został mianowany dowódcą przemysłu wojskowego (niem. Wehrwirtschafsführer), gdzie odpowiadał za bojowe środki chemiczne. Osobiście doradzał Adolfowi Hitlerowi stosowanie środków paralityczno-drgawkowych, takich jak sarin czy tabun.
- Ambros opracował dla IG Farben chemiczny środek bojowy sarin (1933 r.) i soman (1944 r.)
- W procesie przed Trybunałem w Norymberdze przeciwko IG Farben Ambrosa oskarżono o popełnienie zbrodni w czasie II wojny światowej. Uznano go winnym zmuszania do niewolniczej pracy i skazano na pięć lat więzienia.
- W roku 1952 wypuszczono go na wolność, mimo że nie odbył jeszcze całej kary. Później był zatrudniany przez ***Konrada Adenauera*** i firmy farmaceutyczne jako doradca.

Dalsze informacje: GB5OA882

Augstein, Rudolf
(*1923 †2002)

Rudolf Augustein, wydawca magazynu informacyjnego „Der Spiegel", był jednym z najbardziej wpływowych dziennikarzy w powojennych Niemczech.

- Augstein używał swoich wpływów do odwracania uwagi opinii publicznej od nazistowskiej odpowiedzialności za pożar niemieckiego parlamentu, Reichstagu w roku 1933. Bajka o tym, jakoby ogień podłożył Marinus van der Lubbe, który – jak sugerowano – miał być jedynym winowajcą, została zaserwowana właśnie w tygodniku „Der Spiegel".
- Augstein korzystał z doświadczenia byłych esesmanów i gestapowców do stworzenia systemu „dziennikarstwa śledczego", którego celem było wpływanie na polityków w powojennych Niemczech.
- Aresztowanie Augsteina w 1962 i tak zwana afera „Der Spiegel" została wykorzystana przez propagandę do wzbudzenia w społeczeństwie przekonania, że jest on lewicowcem. Nie ma zatem nic dziwnego w tym, że w tygodniku „Der Spiegel" widziano obrońcę wolności prasy.
- Augstein dobierał sobie również byłych nazistowskich dygnitarzy do współpracy na wysokich stanowiskach w kierowanym przez siebie wydawnictwie:
- Wilfried van Oven, osobisty rzecznik prasowy nazistowskiego ministra propagandy, Josepha Goebbelsa, został korespondentem ma Amerykę Południową. Na tę funkcję osobiście wybrał go Augstein, który podpisał jego legitymację dziennikarską.

- Paul Carell, rzecznik prasowy ministra spraw zagranicznych Niemiec w czasie II wojny światowej, ***Joachima von Ribbentropa***. Często pisał artykuły dla Augsteina.
- Georg Wolff, wysoki urzędnik w Głównym urzędzie Bezpieczeństwa Rzeszy. Zaczął pracować w tygodniku „Der Spiegel" na początku lat 50. Ostatecznie został zastępcą redaktora naczelnego.
- Horst Mahnke, inny wysoki urzędnik Głównego Urzędu Bezpieczeństwa Rzeszy. Był szefem Działu Spraw Zagranicznych tygodnika „Der Spiegel". Mahnke w późniejszych latach pisał także dla Axela Springera.
- Karl-Friedrich Grosse, wysoki urzędnik w ministerstwie kierowanym przez ***Joachima von Ribbentropa***. Został szefem berlińskiego biura tygodnika „Der Spiegel".
- Erich Fischer, szef departamentu w ministerstwie Goebbelsa. Został dyrektorem wydawniczym w düsseldorfskim biurze tygodnika „Der Spiegel".
- Rudolf Diels, pierwszy szef gestapo. Napisał dla „Der Spiegel" serię artykułów o kierowanej przez siebie tajnej policji, w których wybielał byłych kolegów, którzy podjęli działalność publiczną w powojennych Niemczech. W roku 1933 Diels – w tym czasie kierujący gestapo – był głównym przesłuchującym Marinusa van der Lubbe po podpaleniu Reichstagu.

Dalsze informacje: GB5RA733

Bangemann, Martin

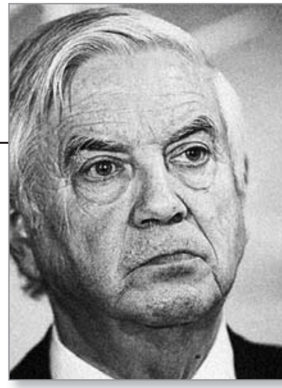
(*1934)

Martin Bangemann, niemiecki polityk. Był członkiem Komisji Europejskiej w latach 1989–1999.

- W trakcie swej pierwszej kadencji w Komisji Europejskiej, w latach 1989–1995 Bangemann pełnił funkcję komisarza rynku międzynarodowego i przemysłu.
- Jako komisarz Bangemann w latach 90. popadł w kłopoty, gdy brał gigantyczne sumy za wygłaszanie przemówień, mimo że komisarz nie ma prawa tego robić.
- Bangemanna oskarżono również o nadużywanie władzy, po tym jak namówił swojego służbowego kierowcę, żeby przyjechał służbową limuzyną do południowej Francji, aby spotkać się z nim na jachcie.
- Bangemann był komisarzem Unii Europejskiej do spraw przemysłu, informatyki i telekomunikacji, kiedy przewodniczącym komisji był Jacques Santer. W 1996 r, był zamieszany w afery finansowe i został zmuszony do ustąpienia ze stanowiska wraz z całym gabinetem Santera.
- Zaledwie w tydzień po ustąpieniu gabinetu Santera Bangemann został mianowany prezesem zarządu hiszpańskiej firmy telekomunikacyjnej Telefonica. Unia Europejska oddała tę sprawę do sądu ze względu na wysokie prawdopodobieństwo konfliktu interesów. Sprawa została umorzona, kiedy Bangemann zgodził się nie pracować dla koncernu Telefonica do końca roku 2000.

Dalsze informacje: GB5MB824

Bolkestein, Frits
(*1933)

Frits Bolkestein był unijnym komisarzem do spraw usług i rynku wewnętrznego w latach 1999–2004.

- W roku 1996 Bolkestein, który był wówczas liderem rządzącej w Holandii partii VVD, próbował przekonać tamtejszego ministra zdrowia, Elsa Borsta do umieszczenia leku obniżającego cholesterol na liście leków refundowanych holenderskiej służby zdrowia. Specyfik o nazwie Cozaar rozprowadzała spółka Merck, Sharp & Dome, której dyrektorem był właśnie Bolkestein. Według programu informacyjnego Netwerk, pojawiły się również doniesienia, że Bolkestein naciskał na Borsta, aby zwiększył limit refundacji na lek o nazwie Zocor, również produkowany przez Merck, Sharp & Dome.
- W czasie sprawowania funkcji komisarza do spraw usług i rynku wewnętrznego Bolkestein przygotował „Dyrektywę dotyczącą usług na rynku wewnętrznym". Tak zwana „Dyrektywa Bolkesteina" miała utworzyć jednolity rynek usług, w głównej mierze w duchu planów byłego nazistowskiego prawnika Waltera Hallsteina.
- W 2001 r. Bolkestein odmówił podjęcia działań, kiedy pewien europarlamentarzysta poprosił Komisję Europejską o wszczęcie dochodzenia w sprawie oskarżeń o posiadanie tajnych kont, prowadzonych przez Clearstream, filię dostawcy usług finansowych Deutsche Börse. W 2006, a więc pięć lat później demaskator unijnych afer, Paul van Buitenen, który wcześniej ujawnił skandale związane z komisją pod przewodnictwem Santera, donosił, że Bolkestein jest członkiem rady konsultacyjnej rosyj-

skiego banku Menatep. Bank Menatep został wcześniej oskarżony przez francuskiego eurodeputowanego, Harlema Désira o prowadzenie tajnych kont w spółce świadczącej usługi finansowe, Clearstream. Z tego względu od razu nasuwa się pytanie o przyczynę odmówienia przez Bolkesteina wszczęcia dochodzenia wobec tej spółki.

- W latach 1960–75 Bolkestein pracował dla spółki petrochemicznej Royal Dutch Shell.

Dalsze informacje: GB5FB421

Bosch, Carl
(*1874 †1940)

Carl Bosch był prezesem rady nadzorczej koncernu IG Farben od roku 1931 aż do śmierci.

- W roku 1910, razem z Fritzem Haberem, Bosch opracował proces produkcji dużych ilości amoniaku do wytwarzania materiałów wybuchowych. Otworzyło to drogę do stworzenia bardzo dochodowego monopolu należącej do Boscha spółce BASF, a następnie koncernowi IG Farben na produkcję amoniaku.
- W roku 1918 Bosch został doradcą ekonomicznym niemieckiego rządu w rokowaniach pokojowych po I wojnie światowej. Mimo początkowych intencji zwycięskich sił, aby rozebrać zakłady chemiczne, Boschowi udało się uzyskać zgodę na ocalenie fabryk. W zamian siły sprzymierzone otrzymały tajną wiedzę na temat produkcji barwników i procedury otrzymywania amoniaku opracowanej przez Habera i Boscha.
- Po powstaniu koncernu IG Farben w roku 1925 Bosch został prezesem zarządu tej firmy.
- W roku 1931, po śmierci ***Carla Duisberga***, Bosch został prezesem rady nadzorczej koncernu IG Farben. Pełnił tę najwyższą funkcję kierowniczą aż do śmierci w roku 1940.
- W roku 1937 Bosch otrzymał nominację na szefa Towarzystwa im. Cesarza Wilhelma, osłaniającego działalność Instytutu Cesarza Wilhelma, placówki będącej pionierem w dziedzinie nieetycznych badań naukowych prowadzonych przez nazistów. Towarzystwo było finansowane ze środków prywatnych i publicznych. Do jego prywatnych sponsorów należeli: koncern IG Farben i Fundacja Rockefellera.

Dalsze informacje: GB5CB992

Daitz, Werner

(*1884 †1945)

Werner Daitz był jednym z głównych zwolenników nazistowskiej koncepcji makroregionu Europy pod kontrolą Niemiec.

- Werner Daitz studiował chemię stosowaną i przez 10 lat pracował jako dyrektor generalny Schön & Co. Później zakłady te stały się częścią koncernu IG Farben.
- W roku 1916 to właśnie Daitz ukuł termin „Europejska Wspólnota Gospodarcza". Czterdzieści lat później nazwa ta zostanie wykorzystana przez jego spadkobierców jako nazwa poprzedniczki Unii Europejskiej.
- Mniej więcej wtedy Daitz zaczął publikować artykuły i książki o tematyce społeczno-gospodarczej, skupiając się przede wszystkim na wielkim europejskim rynku ekonomicznym pod zwierzchnictwem nazistowskich Niemiec.
- W roku 1931 Daitz został członkiem kierownictwa ekonomicznego partii nazistowskiej Hitlera, gdzie odpowiadał za kwestie gospodarcze.
- Po roku 1933 Daitz był deputowanym do Reichstagu z ramienia partii nazistowskiej.
- W roku 1933 Daitz został szefem biura do specjalnych poruczeń, a następnie biura handlu zagranicznego partii nazistowskiej. Biuro handlu zagranicznego było jednym z głównych ośrodków badań nad ideologią nazistowską, a kierował nim Arnold Rosenberg, jeden z hitlerowskich specjalistów od wizerunku w sprawach międzynarodowych.

- W roku 1939 Daitz założył Towarzystwo na rzecz Europejskiego Planowania Gospodarczego i Makroekonomii, który był finansowany przez biuro handlu zagranicznego partii nazistowskiej.
- Bezpośrednią filią Towarzystwa na rzecz Europejskiego Planowania Gospodarczego i Makroekonomii był Centralny Instytut Badań nad Gospodarką Makroregionalną którego szefem był ***Arno Sölter***.

Dalsze informacje: GB5WD198

Davignon, Étienne
(*1932)

Étienne Davignon był unijnym komisarzem. Obecnie jest prezesem klubu Bilderberg i członkiem zarządu firmy farmaceutycznej Gilead.

- Davignon był unijnym komisarzem do spraw rynków przemysłowych, unii celnej i przemysłu, gdy przewodniczącym Komisji Europejskiej był Jenkins, w latach 1977–1981 i 1981–1985, a za czasów Thorna był komisarzem do spraw przemysłu i energii.
- Davignon jest członkiem komisji trójstronnej.
- W latach 1989–2001 Davignon był szefem belgijskiej spółki Société Générale de Belgique.
- Od roku 1990 Davignon jest członkiem zarządu firmy farmaceutycznej Gilead Sciences, tej samej, dla której pracował jako członek zarządu i prezes zarządu były amerykański sekretarz obrony Donald Rumsfeld.
- W roku 2005 Davignon został prezesem tajemniczego klubu Bilderberg, którego niejawne spotkania odbywają się za zamkniętymi drzwiami, z daleka od wzroku ludzi postronnych. W spotkaniach tych można uczestniczyć wyłącznie na zaproszenie bogatej i potężnej ścisłej elity ze świata arystokracji, polityki, biznesu, bankowości i dziennikarstwa.

Dalsze informacje: GB5ED424

Frattini, Franco
(*1957)

Franco Frattini jest ministrem spraw zagranicznych Włoch i byłym komisarzem Unii Europejskiej.

- Wybór Frattiniego na komisarza w 2004 r. spotkał się z natychmiastową, gwałtowną reakcją w postaci oskarżeń o wolnomularstwo.
- W roku 2008 Frattini ogłosił plan pobierania odcisków palców i badania wszystkich przybyszów przekraczających granice Unii Europejskiej. Następnego roku pojawił się obowiązek umieszczania cyfrowego odcisku palca wraz ze zdjęciem we wszystkich nowo wydawanych paszportach w Unii Europejskiej. Od 2011 roku wszystkie osoby nie będące obywatelami Unii Europejskiej starające się o wizę będą musiały przekazać swoje dane biometryczne.
- Znajomi Frattiniego, tacy jak premier Włoch, Silvio Berlusconi, są oskarżani o powiązania z masonerią i z mafią.

Dalsze informacje: GB5FF666

Globke, Hans

(*1898 †1973)

Hans Globke pracował nad nazistowskim prawem wprowadzającym holokaust i był szarą eminencją w otoczeniu pierwszego po wojnie kanclerza Niemiec, Konrada Adenauera.

- Globke przed wstąpieniem do pruskiej, a potem niemieckiej służby cywilnej studiował prawo i nauki polityczne.
- W roku 1929 Globke został radcą administracyjnym w pruskim Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.
- Po pożarze w Reichstagu Globke był współautorem ustawy o pełnomocnictwach i ustawy o rozwiązaniu pruskiej Rady Państwa. Potem przeniesiono go do niemieckiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
- Globke zyskał reputację jako ekspert w sprawach rasowych. Napisał drugie rozporządzenie o wdrożeniu ustawy o zmianie nazwisk i imion (niem. Zweite Verordnung zur Durchführung des Gesetzes über die Änderung von Familiennamen und Vornamen).
- Ustawy i przepisy, nad którymi pracował Globke w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, odegrały zasadniczą rolę w utorowaniu drogi do wprowadzenia norymberskich ustaw rasowych.
- W roku 1936 był współautorem komentarza do norymberskich ustaw rasowych.
- W czasie II wojny światowej Globke odegrał zasadniczą rolę w przeniesieniu nazistowskich praw związanych z holokaustem na terytoria okupowane w całej Europie.

- W powojennych Niemczech Globke stał się szarą eminencją w otoczeniu pierwszego powojennego kanclerza Republiki Federalnej Niemiec, ***Konrada Adenauera***. Ta rola zapewniła mu ogromny wpływ na kształt nowych Niemiec i na opracowywanie planów Brukselskiej Unii Europejskiej.

Dalsze informacje: GB5HG188

Göring, Hermann
(*1893 †1946)

Hermann Göring był jednym z czołowych nazistowskich polityków i szefem Planu Czteroletniego nadzorowanego przez IG Farben.

- Göring był synem komisarza I Rzeszy na Niemiecką Afrykę Południowo-Zachodnią (dziś Namibia).
- W I wojnie światowej, po początkowej walce w siłach naziemnych Niemiec, przeniósł się do niemieckich sił powietrznych. W roku 1917 został dowódcą eskadry powietrznej, a w roku 1918 komandorem eskadry myśliwców. Pod koniec I wojny światowej otrzymał stopień kapitana.
- W roku 1922 Göring, studiując historię i ekonomię w Monachium, poznał Adolfa Hitlera. Został dowódcą bojówek szturmowych SA (niem. Sturmabteilung). W roku 1928 został deputowanym do Reichstagu z ramienia partii nazistowskiej, a w trakcie drugiej kadencji zasiadania w parlamencie, został jego przewodniczącym. Zajmując to stanowisko, Göring odgrywał kluczową rolę w zburzeniu niemieckiej demokracji i ustanowieniu nazistowskiego reżimu.
- W roku 1933 Göring został ministrem lotnictwa nazistowskiej Rzeszy i otrzymał zadanie odbudowy niemieckich sił powietrznych. W związku z tym zadaniem, Hitler promował go najpierw na najwyższy istniejący stopień wojskowy – generała feldmarszałka (niem. Generalfeldmarschall), a w roku 1940, na mocy specjalnego dekretu, na nowo utworzony, jeszcze wyższy stopień wojskowy – marszałka Rzeszy (niem. Reichsmarschall).

- W roku 1936 Göring został mianowany komisarzem-pełnomocnikiem do spraw Planu Czteroletniego, który miał przygotować wojsko niemieckie do wojny w ciągu czterech lat. ***Carl Krauch***, który starał się o tę posadę, miał później odegrać w nim kluczową rolę. Potem, przy sposobności uroczystości urodzinowej, Göring podziękował Hermannowi Schmitzowi, szefowi zarządu IG Farben, za polecenie mu ***Carla Kraucha***.
- Göring w czasie pełnienia funkcji szefa Planu Czteroletniego odpowiadał za wyzysk ekonomiczny terenów okupowanych. To, że miliony ludzi zginęły z głodu, Göring uznał za „konieczne".
- W roku 1940, mimo rozszerzenia Planu Czteroletniego Göringa, jego wpływy w nazistowskim reżimie malały. Hitler był z niego coraz mniej zadowolony, ponieważ uzależnił się od morfiny. W roku 1942 obowiązki związane z Planem Czteroletnim zostały w większości przejęte przez Ministerstwo Zbrojeń, na czele którego stal Albert Speer.
- Po zakończeniu wojny Göring został postawiony w stan oskarżenia przed Norymberskim Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych. W roku 1946 uznano go winnym uczestnictwa w planie czy spisku na rzecz zbrodni przeciw pokojowi poprzez zaplanowanie, rozpoczęcie i finansowe wspieranie wojen zaczepnych, zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości. Został skazany na śmierć przez powieszenie, ale na krótko przed egzekucją popełnił samobójstwo.

Dalsze informacje: GB5HG322

zu Guttenberg, Karl-Theodor (*1971)

Karl-Theodor zu Guttenberg pełni dziś funkcję ministra obrony Niemiec. Jest potomkiem starej niemieckiej arystokracji.

- Jego przodkiem był ***Joachim von Ribbentrop***, nazistowski sekretarz stanu, który po II wojnie światowej został skazany na śmierć przez Trybunał w Norymberdze.

Dalsze informacje: **GB5KG822**

Heath, Edward
(*1916 †2005)

Edward Heath był premierem Wielkiej Brytanii w latach 1970-74. Za jego rządów, w styczniu 1973 r., Wielka Brytania przystąpiła do Brukselskiej Unii Europejskiej.

- Heath od dawna żywił pragnienie związania Wielkiej Brytanii z federacją europejską. W przemówieniu inaugurującym dostanie się do Izby Gmin, jakie wygłosił 26 czerwca 1950 r., otwarcie wezwał rząd do przystąpienia do Planu Schumana. Plan Schumana został przedstawiony przez ministra spraw zagranicznych Francji, Roberta Schumana zaledwie na miesiąc, nim Heath został członkiem brytyjskiego parlamentu. Plan bezpośrednio prowadził do powstania Brukselskiej Unii Europejskiej.
- Heath miał dobre relacje z elitą kartelu. Wspominał również o spotkaniu w 1980 r. z komisją trójstronną, której przewodniczył Rockefeller. Przyjaźnił się z prezesem i dyrektorem wykonawczym koncernu farmaceutycznego Glaxo, sir Austinem Bidem.
- Innym bliskim przyjacielem Heatha był Eric Roll, który później został baronem Roll of Ipsden i członkiem brytyjskiej Izby Lordów. Roll również często uczestniczył w spotkaniach klubu Bilderberg i był nawet członkiem jego wpływowych władz.
- Po tym, jak prezydent Francji, Charles de Gaulle odrzucił możliwość przystąpienia Wielkiej Brytanii do Brukselskiej Unii Europejskiej w latach 60., Heath zaprosił byłego nazistowskiego prawnika, Waltera Hallsteina, ówczesnego przewodniczącego Komisji Europejskiej, do Chequers, swojej letniej rezydencji. Ta wizyta była jedną z wielu, jakie Hallstein złożył w Chequers,

kiedy premierem był Heath. Poza kurtyną w dziesięcioleciu poprzedzającym wstąpienie Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej w roku 1973 Hallstein i Heath spotykali się przy różnych okazjach i blisko ze sobą współpracowali.

- Hallstein, podsumowując rolę Heatha w wydaniu Wielkiej Brytanii w ramiona Brukselskiej Unii Europejskiej, napisał nawet we wstępie do niemieckiego wydania książki Andrew Rotha, jaka ukazała się w 1973 r., pod tytułem „Edward Heath - Ein Mann für Europa", że „Zwycięstwo w tej wojnie było w decydującym stopniu jego zasługą".

Dalsze informacje: GB5EH388

Ilgner, Max
(*1899 †1966)

Max Ilgner był członkiem zarządu koncernu IG Farben i w istocie głównym łącznikiem między nazistowskimi władzami a koncernem IG Farben.

- Ilgner od urodzenia był zwiazany z branżą chemiczną. Jego ojciec pracował w spółce BASF. Po pobycie w pruskiej szkole oficerskiej w Berlinie studiował chemię, prawo, metalurgię i ekonomię polityczną.
- W roku 1924 Ilgner zostaje szefem zaopatrzenia i pełnomocnikiem w firmie Castella, która jako pierwsza miała produkować leki chemioterapeutyczne.
- Kiedy Castella połączyła się z IG Farben, Ilgner został szefem głównego działu finansowego w Berlinie.
- W następnych latach Ilgner uruchomił system manipulowania nazistowskim rządem, który nazwano później „systemem Ilgnera”. W berlińskiej siedzibie koncernu IG Farben powołany został nowy dział, berliński „WN7” (dział ekonomii politycznej), którym kierował Ilgner. Do zadań działu należało utrzymywanie kontaktów z przedstawicielami władz.
- Dział ekonomiczny, mieszczący się w kierowanych przez Ilgnera biurach koncernu IG Farben, służył do szpiegowania dla faszystowskiego rządu w innych państwach. Z przekazywanych przezeń sprawozdań często korzystano w agencjach rządowych.
- Ilgner był nieodłączną częścią tak zwanego „Kręgu F”, do którego należeli czołowi przemysłowcy. Krąg F spotykał się w biurach Ilgnera i doradzał Josephowi Goebbelsowi, hitlerowskiemu

Dalsze informacje: GB5MI444

ministrowi propagandy, w sprawach dotyczących propagandy międzynarodowej w przemyśle niemieckim.

- W 1938 r. Max Ilgner otrzymał nominację na szefa przemysłu zbrojeniowego.
- Do zadań Maxa Ilgnera w berlińskich biurach IG Farben należało opracowanie strategii utworzenia ogólnoeuropejskiego makroregionu ekonomicznego. W związku z tym jako wiceprezes Ilgner był aktywnym przedstawicielem IG Farben na utworzonym w celu opanowania rynku środkowoeuropejskiego Środkowoeuropejskim Forum Biznesu, mającym reprezentować interesy niemieckiego przemysłu, banków i izb handlowych.
- Przed atakiem armii niemieckiej na Polskę Ilgner przedstawił rządowi niemieckiemu listę zakładów, jakie chciał przejąć na własność IG Farben. Ten proceder powtarzał się za każdym razem, kiedy Niemcy szykowali się do okupacji kolejnych krajów.
- Ilgner został aresztowany w 1945 r. przez wojsko amerykańskie i skazany na trzy lata więzienia za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości poprzez plądrowanie i grabież okupowanych terytoriów oraz przejmowanie zakładów produkcyjnych.

Kohl, Helmut
(*1930)

Helmut Kohl był niemieckim kanclerzem, a zarazem pełnoetatowym lobbystą przemysłu farmaceutycznego.

- Po II wojnie światowej przemysł chemiczny i farmaceutyczny stale usiłował umieszczać na najwyższych stanowiskach rządowych przychylnych sobie polityków. Jednym z nich był właśnie Helmut Kohl.
- W latach 1959–69 Kohl był pełnoetatowym lobbystą przemysłu farmaceutycznego, działającym na rzecz Towarzystwa Przemysłu Chemicznego (niem. Verband der Chemischen Industrie).
- W roku 1969 Kohl został przewodniczącym landtagu Nadrenii-Palatynatu, w którym duże znaczenie ma przemysł farmaceutyczny.
- W roku 1962 Kohl w wyniku konstruktywnego wotum nieufności zdobył najwyższe stanowisko w rządzie federalnym, został kanclerzem. Kartel farmaceutyczny umożliwił Kohlowi ogromny awans ze zwyczajnego pracownika firmy BASF Kohl stał się kimś, kto mógł przechadzać się po głównych salonach władzy.
- Kohl pokazał, że bardzo zależy mu na zjednoczeniu Europy. Był jednym z głównych autorów Traktatu z Maastricht i euro. Miał znaczący wpływ na decyzję o lokalizacji głównej siedziby Europejskiego Banku Centralnego.
- Przez 16 lat Helmut Kohl, pełniąc funkcję kanclerza Republiki Federalnej Niemiec, promował globalne interesy polityczne kartelu farmaceutycznego.

Dalsze informacje: GB5HK841

- W czasie, gdy Kohl był kanclerzem, w roku 1995 wyszło na jaw, że jakiś handlarz bronią dokonywał niedeklarowanych wpłat na konto kierowanej przez Kohla Chrześcijańskiej Partii Demokratycznej (CDU). Skandal zaczął zataczać coraz szersze kręgi w listopadzie 1999 r., kiedy prokuratura w Augsburgu (Niemcy) wydała nakaz aresztowana byłego skarbnika CDU, którego oskarżono o unikanie podatków płacenia w związku z niezadeklarowaniem przez niego darowizny od lobbisty z branży zbrojeniowej. Śledczy odkryli również, że pieniądze nie pochodziły z wpłaty jednorazowej oraz że CDU od dawna korzysta z mechanizmu tajnych kont przeznaczonych na darowizny. Mimo to Helmut Kohl wielokrotnie wzbraniał się przed ujawnieniem darczyńców i wciąż nie wiadomo, ile milionów tak naprawdę CDU w ten sposób otrzymała.

Krauch, Carl
(*1887 †1968)

Carl Krauch był prezesem rady nadzorczej koncernu IG Farben.

- Carl Krauch studiował chemię, a w roku 1912 zaczął pracować dla firmy BASF. W 1922 r. został dyrektorem należącej do BASF-a fabryki amoniaku w Merseburgu.
- Carl Krauch studiował chemię, a w roku 1912 zaczął pracować dla firmy BASF. W 1922 r. został dyrektorem należącej do BASF-a fabryki amoniaku w Merseburgu.
- W roku 1929 Krauch został szefem nowego działu IG Farben, zajmującego się chemią wysokociśnieniową (niem. Hochdruck-Chemie), a roku 1934 członkiem zarządu koncernu IG Farben.
- Poza pracą szefa działu Chemii Wysokociśnieniowej, Krauch był również szefem jednostki o nazwie Vermittlungsstelle Wehrmacht, będącej łącznikiem między IG Farben a wojskiem niemieckim.
- W roku 1936 Krauch zostaje dyrektorem Działu Badań i Rozwoju w Urzędzie do spraw Planu Czteroletniego. Departament Planu Czteroletniego był agencją utworzoną przez rząd w celu przygotowania Niemiec do wojny w ciągu czterech lat. Przed utworzeniem departamentu Krauch czynnie lobbował na rzecz powstania Departamentu do spraw Mobilizacji Wojskowej.
- W roku 1938 został głównym agentem do specjalnych poruczeń Urzędu do spraw Planu Czteroletniego w dziedzinie wyrobów chemicznych. Najważniejszym obszarem jego zainteresowań było propagowanie stosowania w nadchodzącej wojnie produkowanych przez IG Farben gazów trujących.

- W roku 1939 Krauch otrzymał awans na dyrektora Departamentu Ekspansji Ekonomicznej, który był częścią Urzędu do spraw Planu Czteroletniego.
- W roku 1940 Krauch zastąpił Carla Boscha na stanowisku prezesa rady nadzorczej IG Farben. Jednak mimo nowej funkcji w IG Farben, pozostał czynnym pracownikiem Urzędu do spraw Planu Czteroletniego.
- W roku 1948 Krauch został skazany w Norymberdze na sześć lat więzienia za zbrodnie wojenne oraz za zbrodnie przeciwko ludzkości w związku z uczestnictwem w zmuszaniu ludzi do niewolniczej pracy i wywożeniem niewolniczej siły roboczej.
- Zwolniono go w roku 1950, a wówczas został członkiem rady nadzorczej Chemische Werke Hüls AG, jednej z firm powstałych po rozpadzie IG Farben.

Dalsze informacje: GB5CK498

Merkel, Angela
(*1954)

Angela Merkel w roku 2005 została kanclerzem Niemiec. Ma ścisłe powiązania z lobby chemicznym.

- W latach 1973–78 Merkel studiowała fizykę na Uniwersytecie w Lipsku (Niemcy wschodnie). Później otrzymała doktorat za dysertację na temat chemii kwantowej. W latach 1978–1990 Merkel pracowała i studiowała w Centralnym Instytucie Chemii Fizycznej wschodnioberlińskiej Akademii Nauk.
- Po zjednoczeniu Niemiec w roku 1990 Merkel została wybrana na posła do Bundestagu.
- W roku 1991 Merkel została ministrem do spraw kobiet i młodzieży w gabinecie ***Helmuta Kohla***. W latach 1994–98 Merkel pełniła funkcję ministra środowiska i bezpieczeństwa nuklearnego. Utrzymywała bliskie relacje z ***Helmutem Kohlem*** i mówiło się o niej jako o jego dziewczynie (niem. Kohls Mädchen). W roku 2000 Merkel zastąpiła ***Helmuta Kohla*** na stanowisku szefa partii CDU.
- W roku 2005 Merkel została kanclerzem Niemiec. W przemówieniu, jakie wygłosiła na krotko przed własnym wyborem, powiedziała: „Lud Niemiec w przyszłości nie ma prawa do demokracji i gospodarki wolnorynkowej!” Było jasne, że popierają ją przedstawiciele kartelu.
- Jednym z jej bliskich doradców jest dyrektor wykonawczy spółki BASF, Jürgen Hambrecht. W czasie II wojny światowej BASF był częścią kartelu IG Farben.

Dalsze informacje: GB5AM988

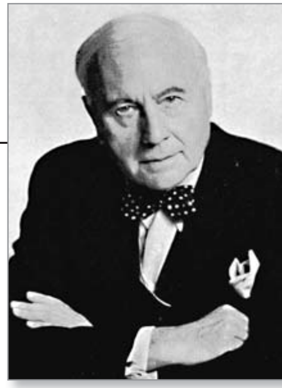
Oettinger, Günther
(*1953)

Günther Oettinger w roku 2010 został unijnym komisarzem do spraw energii.

- W roku 1972 Oettinger rozpoczął studia prawnicze i ekonomiczne na Uniwersytecie w Tybindze. Od roku 1984 pracował jako prawnik w Ditzingen.
- Jego kariera polityczna rozpoczęła się w roku 1983, kiedy został przewodniczącym Unii Młodych (niem. Junge Union), organizacji młodzieżowej rządzącej partii konserwatywnej, w swoim macierzystym regionie, Badenii-Wirtembergii.
- W tym czasie Oettinger założył Andenpakt. Andenpakt był nieformalnym stowarzyszeniem polityków, do którego należeli między innymi przewodniczący landtagu Hesji, Roland Koch i Dolnej Saksonii, Christian Wulff byli ministrowie Matthias Wissmann i Franz-Josef Jung, deputowany do europarlamentu, Elmar Brok i były przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Hans-Gerd Pöttering.
- W roku 2005 Oettinger został przewodniczącym landtagu Badenii-Wirtembergii. Pełniąc tę funkcję, wygłosił mowę pochwalną, w której wysławiał jednego ze swych poprzedników – nazistowskiego prawnika, Hansa Filbingera. Oettinger, zamiast przedstawiać go jako nazistowskiego zbrodniarza, którym przecież był, próbował zrobić z niego przeciwnika nazistowskiego reżimu.
- Mimo czynionych przez Oettingera widocznych prób wybielenia nazistowskiej przeszłości Filbingera, Angela Merkel chciała nominować na komisarza Unii Europejskiej właśnie jego, przez co w 2010 r. został on unijnym komisarzem do spraw energii. Tymczasem – i nie jest to chyba dużym zaskoczeniem – Oettinger jest również ostro krytykowany za brak doświadczenia w polityce europejskiej i kwestiach dotyczących światowej energetyki.

Dalsze informacje: GB5GT422

Ophüls, Carl Friedrich
(*1895 †1970)

Carl Friedrich Ophüls był niemieckim prawnikiem.

- Przed rozpoczęciem pracy w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Niemiec w 1923 r. Ophüls studiował ekonomię i prawo.
- W latach 1925–31 Ophüls pracował w Ambasadzie Niemieckiej w Londynie.
- Po przejęciu władzy przez nazistów Ophüls pracował jako sędzia prawa patentowego i prezes sądu rejonowego we Frankfurcie (Niemcy).
- W roku 1942 otrzymał posadę wykładowcy na Uniwersytecie we Frankfurcie.
- Po wojnie Ophüls został doradcą prawnym rządu niemieckiego w kwestiach integracji europejskiej. W latach 1955–58 był ambasadorem Niemiec w Belgii.

Dalsze informacje: **GB5CO266**

Ortoli, François-Xavier
(*1925 †2007)

François-Xavier Ortoli był przewodniczącym Komisji Europejskiej w latach 1973–77 i unijnym komisarzem w latach 1977–84.

- W roku 1968 Ortoli został ministrem gospodarki i finansów Francji. W latach 1969–72 był ministrem rozwoju przemysłu i nauki.
- W roku 1973 Ortoli został przewodniczącym Komisji Europejskiej i był nim do roku 1977. W kolejnej kadencji, kiedy przewodniczącym Komisji był Roy Jenkins, Ortoli był unijnym komisarzem do spraw gospodarki i finansów.
- W roku 1983 Ortoli uczestniczył w pierwszym w historii posiedzeniu „Europejskiego Okrągłego Stołu do spraw Przemysłu”, wpływowej grupy interesów, w której skład wchodzili między innymi wysocy rangą przedstawiciele potentatów w branży chemicznej, petrochemicznej i farmaceutycznej. Wśród uczestników tego posiedzenia znaleźli się wysocy rangą przedstawiciele spółki petrochemicznej Shell, spółki chemiczno-farmaceutycznej Ciba-Geigy oraz spółki chemicznej ICI.
- W roku 1984, zaraz po zakończeniu ostatniej kadencji w Komisji Europejskiej, Ortoli został prezesem francuskiej spółki petrochemicznej, Total.

Dalsze informacje: GB5FO552

Reithinger, Anton

(*1898 - ?)

Anton Reithinger był szefem Działu Polityczno-Gospodarczego koncernu IG Farben w Berlinie. Kierowany przez niego dział zajmował się szpiegowaniem dla nazistowskiego rządu w innych krajach, a z jego sprawozdań intensywnie korzystały różne instytucje nazistowskiej władzy.

- Anton Reithinger był dyrektorem Działu Polityczno-Gospodarczego (niem. Volkswirtschaftliche Abteilung – Vowi) koncernu IG Farben, mieszczącego się w berlińskiej siedzibie kartelu – NW7.
- Kierowany przez Reithingera dział zajmował się szpiegowaniem dla nazistowskiego rządu w innych krajach. Ze sporządzanych w nim sprawozdań intensywnie korzystały różne instytucje nazistowskiej władzy, dlatego było w nich mnóstwo miejsca na manipulację.

Dalsze informacje: GB5AR877

von Ribbentrop, Joachim (*1893 †1946)

Joachim von Ribbentrop był ministrem spraw zagranicznych Niemiec w latach 1938–45. Skazany zbrodniarz wojenny. Został powieszony w 1946 r. po procesie przed Trybunałem w Norymberdze.

- Po udziale I wojnie światowej, w trakcie którego dosłużył się stopnia porucznika, Ribbentrop został przedstawicielem handlowym francuskiej spółki winiarsko-likiewniczej. W roku 1920 ożenił się z Anną Elisabeth Henkell, córką Ottona Henkella, bogatego szefa przedsiębiorstwa produkującego szampany, Henkell & Co. W latach 20. spółka importowo-eksportowa Ribbentropa była jedną z największych firm tego typu w Niemczech.
- Ribbentrop spotkał Adolfa Hitlera pod koniec lat 20., a w roku 1932 wstąpił do partii nazistowskiej. Potem pomagał nawiązywać kontakty między nazistami a innymi wpływowymi osobistościami.
- Po przejęciu władzy przez Hitlera Ribbentrop został doradcą partii nazistowskiej w kwestiach polityki zagranicznej. Później został ministrem, ambasadorem i pełnomocnikiem Rzeszy w Large. To stanowisko piastował w latach 1935–36. Po dwóch latach pełnienia funkcji niemieckiego ambasadora w Londynie, w roku 1938 został ministrem spraw zagranicznych Niemiec.
- Ribbentrop był głównym twórcą antybrytyjskiej fobii Hitlera i niemieckiego rządu. W roku 1939 odegrał kluczową rolę w negocjacjach dotyczących niemiecko-sowieckiego paktu o nieagresji.

- Po udanym zajęciu Francji i innych krajów Europy Zachodniej kierowane przez Ribbentropa Ministerstwo Spraw Zagranicznych przejęło odpowiedzialność za „rozwiązanie kwestii żydowskiej" na podbitych terytoriach. Ribbentrop brał czynny udział w zorganizowanym ludobójstwie na żydach z tych krajów, a w roku 1943 za swoje działania w tej kwestii otrzymał od Adolfa Hitlera nagrodę w wysokości miliona marek.
- Aresztowano go w roku 1945 i w procesie toczącym się przed Trybunałem w Norymberdze uznano winnym zbrodni przeciwko pokojowi, planowania wojny zaczepnej, zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości. W październiku 1946 r. został skazany na śmierć i powieszony.

Dalsze informacje: GB5JR411

Sarkozy, Nicolas
(*1955)

Nicolas Sarkozy od 2007 r. jest prezydentem Francji.

- Sarkozy studiował prawo cywilne i korporacyjne na paryskim uniwersytecie, Université de Paris X w Nanterre. Później pracował jako prawnik, specjalizujący się w prawie korporacyjnym i rodzinnym. Jednym z jego klientów był Silvio Berlusconi, włoski premier i magnat medialny.
- Kariera polityczna Sarkozyego rozpoczęła się w roku 1982, kiedy został burmistrzem Neuilly-sur-Seine, jednej z najbogatszych gmin we Francji. Pozostawał na tym stanowisku do 2002 r.
- W roku 2002 Sarkozy został ministrem spraw wewnętrznych Francji. W czasie swego urzędowania wymusił mariaż między francuskim karłem farmaceutycznym, Sanofi a szwajcarsko-niemieckim gigantem tej branży, Aventis/Hoechst. W latach 2004–2005 Sarkozy był ministrem finansów Francji, po czym, w latach 2005–2007, po raz kolejny ministrem spraw wewnętrznych.
- W roku 2006 Sarkozy ogłosił plan ubiegania się o prezydenturę. W trakcie dzielącej społeczeństwo kampanii wyborczej, próbując wystraszyć zwykłych obywateli Francji, Sarkozy ostro krytykował cudzoziemców i imigrantów. Posunął się nawet do tego, że nazwał niepochodzącą z Francji młodzież mieszkającą na przedmieściach Paryża „mętami społecznymi”, rozmyślnie zaostrzając klimat polityczny i przedstawiając siebie jako kandydata reprezentującego „prawo i porządek”.

Dalsze informacje: GB5NS721

Sölter, Arno

(*1911 †1987)

Arno Sölter był wielkim orędownikiem nazistowskiej teorii makroregionu.

- Sölter był szefem oficjalnego nazistowskiego Centralnego Instytutu Badań nad Narodowym Ładem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną.
- W roku 1941 Sölter opisał plan kształtu gospodarczego Europy pod kontrolą nazistów w znaczącej książce pod tytułem „Kartel makroregionalny” (niem. „Das Großraum-Kartell”).
- Po II wojnie światowej Sölter pracował w niemieckiej przemysłowej grupie lobbingowej (niem. Bundesverband der Industrie – BDI).

Dalsze informacje: GB5AS335

Sutherland, Peter
(*1946)

Peter Sutherland był komisarzem unijnym w latach 1965–89. Zasiadał w kilku zarządach wartych wiele miliardów dolarów międzynarodowych korporacjach, w tym w spółce petrochemicznej BP.

- Sutherland studiował prawo na Uniwersytecie w Dublinie. W roku 1982 został prokuratorem generalnym Irlandii.
- W roku 1985 wszedł w skład Komisji Europejskiej jako komisarz do spraw polityki konkurencji. W roku 1990, po zakończeniu kadencji, wszedł w skład zarządu spółki petrochemicznej BP. W roku 1997 został prezesem zarządu tego koncernu.
- W roku 1992 Sutherland, będąc w zarządzie BP, został przewodniczącym komisji, która informowała Komisję Europejską o sytuacji na tak zwanym „rynku wewnętrznym” Unii Europejskiej.
- W roku 1995 został dyrektorem generalnym Światowej Organizacji Handlu. W roku 2007 Sutherland, mimo zajmowania stanowiska prezesa w BP, został doradcą do spraw energii i zmian klimatycznych przy Komisji Europejskiej, której przewodniczył Barroso.
- Oprócz tego, że Sutherland jest prezesem zarządu BP, jest również prezesem Goldman Sachs International. Był również dyrektorem Royal Bank of Scotland oraz członkiem zarządu międzynarodowej korporacji inżynierskiej ABB.
- Sutherland jest również członkiem kierownictwa klubu Bilderberg. Jest też prezesem finansowanej przez Rockefellera komisji trójstronnej na Europę, która składa się z elity przywódców ze świata biznesu, mediów, nauki, polityki i organizacji pozarządowych z Japonii, Europy i Ameryki Północnej.

Dalsze informacje: GB5PS961

ter Meer, Fritz
(*1884 †1967)

Fritz ter Meer był członkiem zarządu IG Farben. Został skazany za zbrodnie wojenne.

- Ter Meer studiował chemię i prawo we Francji i w Niemczech, a potem pracował w przedsiębiorstwie chemicznym należącym do jego ojca – Dr. E. ter Meer & Cie. W 1925 r. spółka ta połączyła się z IG Farben.
- Ter Meer w roku 1925 został członkiem zarządu IG Farben i pozostał w niej do 1945 r. Był również członkiem zespołu roboczego i zespołu technicznego tego koncernu.
- Ter Meer był dyrektorem wydziału II niemieckiego ministerstwa wojny.
- W roku 1939 przekonał szefa niemieckiej Agencji do spraw Uzbrojenia do użycia gazu trującego produkowanego przez IG Farben – tabunu.
- Od 1941 roku Ter Meer odpowiadał za budowę i pracę zakładów IG Farben w obozie koncentracyjnym w Auschwitz.
- W roku 1943 Ter Meer został głównym pełnomocnikiem na Włochy, ministrem Rzeszy do spraw uzbrojenia i produkcji wojennej.

- Ter Meer został aresztowany w 1945 r. i został postawiony przed sądem w procesie toczącym się przed Trybunałem w Norymberdze przeciwko IG Farben. Uznano go winnym zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości w postaci plądrowania i grabieży na terytoriach okupowanych, przejmowania zakładów i uczestniczenia w zmuszaniu do niewolniczej pracy i wywożenia na roboty przymusowe. Został skazany na siedem lat, ale zwolniono go już w roku 1950.
- W roku 1952 Ter Meer został członkiem rady nadzorczej firmy Bayer.
- W czasie norymberskiego procesu przeciwko kartelowi IG Farben obrońca Fritza ter Meera podkreślał, że pragnienia jego klienta w dużej mierze ukształtowała koncepcja obszaru gospodarczego obejmującego całą Europę.

Dalsze informacje: GB5FM677

Wurster, Carl
(*1900 †1974)

Carl Wurster pracował w koncernie IG Farben i Degesch. Jest jedną z osób odpowiedzialnych za produkcję gazu trującego cyklonu B.

- Wurster studiował chemię, a w roku 1924 zaczął pracę w spółce BASF. W roku 1925 zaczął pracę w Dziale Chemii Nieorganicznej IG Farben.
- W roku 1934 Wurster został dyrektorem Działu Chemii Nieorganicznej IG Farben.
- Wurster był również członkiem zarządu należącej do IG Farben spółki Degesch, producenta cyklonu B, gazu stosowanego w komorach gazowych w obozie Auschwitz.
- W 1952 r. Wurster został dyrektorem wykonawczym zrestrukturyzowanej spółki BASF.

Dalsze informacje: GB5CW892

Rozdział 7

Relay Of Life (Sztafeta Życia)

Relay Of Life (Sztafeta Życia)

W poprzednich rozdziałach niniejszej książki podzieliliśmy się z Państwem z pewnością otwierającą oczy analizą, jak spadkobiercy budowniczych Auschwitz podejmują jeszcze raz próbę zdobycia świata.

Uświadomienie sobie skali iluzji i oszustw, jakie sprawiają, że próba podjęta przez owe siły również i dziś może się powieść, powinno stanowić dla Czytelnika dobrą lekcję. Jedyny sposób, aby powstrzymać podbój świata, zarówno dziś, jak i w przyszłości, to uodpornienie się nas wszystkich na kłamstwa i zwodniczą mowę, tkwiących u samych podstaw modus operandi tych sił.

Co więcej, teraz, gdy ujawniliśmy prawdę o budowniczych Auschwitz, uważamy za nasz święty obowiązek zaproponowanie wyjścia z tej sytuacji.

Książka ta to nic więcej, ale napisana od nowa historia XX w.

Wynika z niej, że plany na wiek XXI muszą być zrewidowane by uwzględnić nasze nowe zrozumienie przeszłości.

Otrzeźwiająca analiza przedstawiona w niniejszej książce daje też niepowtarzalną okazję kształtowania naszej przyszłości bez powtarzania błędów z przeszłości. Biorąc pod uwagę ogrom tych błędów, już dzisiaj należy podjąć bardzo odważne, daleko idące kroki o znaczeniu globalnym.

Co więcej, czas na planowanie drogi do lepszego świata nadszedł właśnie teraz. Ponieważ jeżeli natychmiast nie wyciągniemy poprawnych wniosków z lekcji historii, to ludzkość zaprzepaści ważną okazję do zmiany kursu.

W tym rozdziale przedstawimy działania konieczne do stworzenia świata zdrowia, pokoju i sprawiedliwości. Taki świat nie musi być dłużej iluzją. Można, a nawet trzeba zbudować go teraz.

To, jak szybko stanie się on rzeczywistością, zależy tylko od jednego czynnika, od tego, jak wielu z nas poświęci się realizacji tego celu. To

wezwanie do działania kierujemy przede wszystkim do młodszego pokolenia, bo to ich świat i dzisiaj waży się ich przyszłość.

Ludzkość stoi na rozdrożu. A alternatywa jest skrajnie zróżnicowana. Z jednej strony znajdują się interesy ekonomiczne, które wzbogacają się na chorobach, nędzy i śmierci milionów ludzi. Z drugiej zaś znajdują się ludzie świata, dla których nie ma ważniejszej rzeczy niż ochrona ich zdrowia i życia.

Ci, którzy przeżyli obóz koncentracyjnych w Auschwitz, dostrzegli ten decydujący moment w historii ludzkości. Jako nieliczni ocaleni z piekła na ziemi sprzed kilkudziesięciu lat, przekazują oni obowiązek moralny całej dzisiejszej ludzkości poprzez wezwanie do „Relay of Life” (Sztafety Życia).

„Sztafeta Życia” jest nie tylko obowiązkiem moralnym, ale także wezwaniem do działania, aby chronić życie na ziemi w najszerszym tego słowa znaczeniu, tworząc w ten sposób podstawy dla lepszego świata.

Cele

Ludzkość ma dziś szanse na zbudowanie świata opartego na zdrowiu, pokoju i sprawiedliwości. Ale ten nowy świat nie pojawi się sam. To my, ludzie musimy go sami zbudować.

Niniejsza książka stanowi fundament dla jednego z największych ruchów w dziejach ludzkości – Ruchu Życia. Celem tego ruchu jest uwolnienie ludzkości z kajdan stuletniej zależności od kartelu naftowo-farmaceutycznego i ochrona życia ludzkiego teraz i w przyszłych pokoleniach.

Ruch Życia ma następujące cele:

- **Szerzenie prawdy**
  Dziś jest sprawą oczywistą, że my, ludzie świata byliśmy zwodzeni w tak ważnych kwestiach jak: kto ponosi ostateczną odpowiedzialność za największe zbrodnie XX w. – za sześćdziesiąt milionów istnień ludzkich, jakie pochłonęła II wojna światowa. Jeżeli grupy interesów, które ukrywały przed nami te informacje przez ponad siedemdziesiąt lat, będą i dziś kontrolować opinię publiczną, to musimy zadać sobie kolejne ważne pytania:

  1. Dlaczego nas okłamywano?
  2. Jeżeli grupy te zwodziły nas w tak ważnych sprawach, to dlaczego mielibyśmy im wierzyć dzisiaj?

  To oczywiste, że poznanie i rozpowszechnianie prawdy historycznej jest niepodważalnym warunkiem budowy lepszego świata.

- **Ochrona zdrowia i życia**
  Najważniejszym celem Ruchu Życia jest ochrona, dziś i w przyszłości, zdrowia i życia mieszkańców naszej planety przed wykorzystaniem lub poświęcaniem ich interesom wielkich korporacji.

- **Delegalizacja patentów dotyczących zdrowia i życia**
  Ludzkość musiała przejść przez dwie wojny światowe, w których zginęło ponad sto milionów ludzi, aby uświadomić sobie, że przyczyną, która leżała u podstaw tych wojen, są patenty. Zatem głównym celem ruchu musi być delegalizacja patentowania zdrowia i życia.

- **Utworzenie nowego systemu opieki zdrowotnej**
  Przez całe zeszłe stulecie firmy farmaceutyczne usiłowały zmonopolizować dziedzinę zdrowia na świecie za pomocą dwóch elementów: wyłączności na produkcję leków patentowanych jako terapii i prywatyzacji sektora opieki zdrowotnej pod ich kontrolą. Nie trzeba mówić, że warunkiem konicznym do powstania nowego systemu jest eliminacja tych elementów kontroli.

  W przeciwieństwie do istniejącego systemu opieki zdrowotnej, który opiera się na utrzymywaniu i szerzeniu chorób leczonych przy pomocy opatentowanych leków, celem nowego systemu opieki zdrowotnej jest zapobieganie chorobom i ich eliminowanie. Jest to oczywiste, że pierwszym krokiem do osiągnięcia tego celu jest eliminacja wszelkich patentów na leki terapeutyczne i inne środki medyczne.

  Drugi krok to poddanie systemu opieki zdrowotnej kontroli publicznej. To jedyny sposób, aby zagwarantować, że badania, edukacja i praktyka medycyny będą służyć wyłącznie zdrowiu ludzi, a nie interesom finansowym, stojącym za przemysłem farmaceutycznym.

- **Ochrona życia**
  Genom ludzki jako plan i biologiczna podstawa życia należy do nas wszystkich. Wysiłki prowadzące do zawłaszczenia kodu genetycznego w celu jego przebudowy, sprzedaży czy manipulowania ludzkim ciałem lub jego częściami dla zysku, powinny być zabronione.

- **Ochrona źródeł żywności**
  Informacje genetyczne zawarte w organizmach zwierząt, roślin i żywności rosnących na naszych polach i w naszych ogrodach od tysiącleci, należą do nas wszystkich. Manipulowanie genetycznym zapisem życia i jego modyfikowanie w celu uzyskania patentów i tworzenia ogólnoświatowego monopolu rynkowego niesie niebezpieczeństwo, że nasze zapasy żywności mogą być kontrolowane i wykorzystywane do celów politycznych przez interesy korporacyjne.

- **Ochrona środowiska naturalnego**
  Dobre zdrowie i utrzymanie życia zależy od czystości powietrza, wody i eliminacji toksycznych środków chemicznych ze środowiska naturalnego. Przez całe zeszłe stulecie zanieczyszczenie atmosfery związkami pochodnymi węgla, któreych źródłem jest przemysł wydobycia ropy naftowej i węgla, stawało się coraz większym zagrożeniem dla naszego środowiska naturalnego. Globalne ocieplenie i wszelkie inne konsekwencje takiego postępowania zagrażają również przetrwaniu naszej planety. Oprócz tego rabunkowe konwencjonalne metody uprawy roli wymagają używania dużych ilości opatentowanych, toksycznych pestycydów, herbicydów i sztucznych nawozów, które zanieczyściły naszą glebę i wodę, co zagraża równowadze ekologicznej, a nawet życiu jako całości.

  W XXI w. energię opartą na związkach węgla należy zastąpić energią wodorową, słoneczną, wiatrową, wodną i wszelkimi innymi rodzajami energii odnawialnej. Pozwoli to chronić również życie ludzkie i środowisko naturalne. Należy również zamienić rabunkowe metody uprawy roli na rolnictwo ekologiczne i inne zdecentralizowane, naturalne metody uprawy pól.

- **Ochrona światowego pokoju**
  Zachowanie pokoju było i jest marzeniem każdego pokolenia na przestrzeni dziejów. Choć większość wojen wynikała z konfliktów regionalnych, to jednak w XX w. doświadczyliśmy dwóch wojen, które objęły właściwie cały świat.

  Właściwa analiza przyczyn obydwu wojen światowych to warunek niezbędny dla uchronienia się przed kolejnym konfliktem globalnym. Ponieważ taki konflikt bez wątpienia pociągnie za sobą użycie broni masowego rażenia, taka analiza jest również bardzo istotna z punktu widzenia przetrwania rodzaju ludzkiego.

  Fakty, przedstawione w niniejszej książce, pozwalają wysnuć tylko jeden wniosek: zakończenie zasady patentowalności w dziedzinie ochrony zdrowia i życia jest warunkiem niezbędnym dla zachowania światowego pokoju.

Tak samo terminacja zależności światowej energii od ropy naftowej usunie motyw zysków stający u podstaw militanej inwazji obszarów bogatych w zrodla roponośne. A zatem, im prędzej światowe zapotrzebowanie na energię będzie mogło zostać zaspokojone dzięki zdecentralizowanym, odnawialnym formom energii, tym mniej będzie wojen.

- **Wprowadzenie sprawiedliwości społecznej**
  Imperia kolonialne minionych wieków, które podzieliły świat na biednych i bogatych, zostały zastąpione przez światowych eksporterów środków chemicznych, farmaceutyków i produktów petrochemicznych. Ogólnoświatowe interesy kartelu naftowo-farmaceutycznego nie tylko wpływają na utrwalenie niesprawiedliwości na ziemi, ale każdego dnia ją pogłębiają.

  Ze wszystkich współczesnych form zależności ekonomicznej najohydniejszy jak dotąd jest „kolonializm farmaceutyczny". Pod zwodniczym welonem pomocy charytatywnej i zwalczania epidemii promuje on trujące i śmiercionośne leki, dziesiątkujące ludność i wzmagające zależność ekonomiczną krajów rozwijających się.

  Podobnie rzecz ma się z podziałem na kraje bogate i biedne, który pogłębia się przez promocję opatentowanych, genetycznie modyfikowanych ziaren i produktów żywnościowych do krajów rozwijających się pod pretekstem zwalczania głodu na świecie.

  Wnioski z historii są jasne. Tak długo, jak ludzkość będzie pozwalała spadkobiercom budowniczych Auschwitz stać u steru dzisiejszego światowego porządku, tak długo nie będzie szans na sprawiedliwość społeczną.

  Zakończenie biznesu bazującego na patentowanych lekach i żywności jest nieodzownym warunkiem zmniejszania przepaści między krajami uprzemysłowionymi a rozwijającymi się oraz wprowadzenia sprawiedliwości na świecie.

Nowoczesne, zdecentralizowane technologie w dziedzinie zdrowia, żywienia, energii itp. są podstawą wzrostu gospodarczego w krajach rozwijających się, a także podstawą ich niezależności. Co więcej, skończenie z płaceniem przez kraje rozwijające się haraczu kartelowi naftowo-farmaceutycznemu uwolni ogromną ilość środków ekonomicznych, które będą mogły zostać skierowane na zaspokojenie podstawowych potrzeb ludzi w zakresie żywności, zdrowia, edukacji i zatrudnienia.

To my, ludzie jesteśmy architektami tego świata

W tym szczególnym momencie historii, my, ludzie mamy przed sobą dwie drogi. Pierwszą z nich jest pozwolenie korporacjom na utrwalanie, a nawet poszerzanie ich monopolu w kluczowych obszarach naszego życia na całym świecie. Lub też my, ludzie weźmiemy odpowiedzialność za budowę tego nowego świata dla nas samych i dla przyszłych pokoleń.

Jeżeli oddamy ten świat interesom korporacyjnym, to będą one nadal prowadzić swój biznes, potęgując nędzę, głód, zanieczyszczenie środowiska, choroby i śmierć. Oczywiście utrzymanie takiego świata – i zysków, jakie przynosi – można uzyskać jedynie za pomocą ogólnoświatowej dyktatury, która umożliwi korporacyjnym interesom ograniczenie praw obywateli i nieliczenie się z wolą ludzi.

Jeżeli my, ludzie zdecydujemy by wziąć odpowiedzialność w swoje ręce, to możemy skorzystać z najnowocześniejszych technologii, takich jak energia odnawialna czy naukowo udowodnione naturalne metody leczenia, i stworzyć świat zdrowia, pokoju i sprawiedliwości. Swobodna wymiana informacji między ludźmi jak i dostęp do ogromnej ilości środków ekonomicznych pozwoli ludzkości uczynić ogromny krok w stronę tego sprawiedliwego świata.

Wybór wydaje się oczywisty. Jednak należy wyjaśnić dwie kwestie. Po pierwsze, to my, ludzie sami musimy zbudować ten świat, ponieważ to my i nasze dzieci będziemy mieli z niego największy pożytek. Po drugie, musimy to zrobić teraz, bo każdy dzień zwłoki daje okazje dla status quo do scementowania mechanizmów kontroli nad naszą planetą.

Kolejne działania

Każdy czytelnik tej książki, każdy, kto otrzymał te dokumenty, kto rozumie wymagania obecnej chwili, powinien podjąć niezwłoczne działania, aby zacząć budować ten nowy świat. Poniżej znajduje się lista niektórych, najpilniejszych spraw, jakie należy rozwiązać:

- **Myśl samodzielnie!**
  Jeżeli uważnie przemyślałeś treść niniejszej książki i dokonałeś własnych badań, to rozumiesz, jak bardzo byłeś zwodzony i oszukiwany w dostępie do właściwego zrozumienia historii, włączając w to własną przeszłość. Szczególnie ważne jest, abyś rozwinął własny zmysł krytyczny w stosunku do mediów, ponieważ to one służą utrwaleniu obecnej sytuacji i w ten sposób przyczyniają się do rozpowszechniania ogólnoświatowego oszustwa.

- **Rozpowszechniaj informacje zawarte w niniejszej książce.**
  W niniejszej książce znajdują się unikalne informacje, dokumenty i analizy, jakich nie znajdziesz nigdzie indziej. Staraliśmy się tak dalece, jak to było możliwe, korzystać z oficjalnych źródeł, w tym z materiałów długo skrywanych w archiwach państwowych i międzynarodowych. Zachęcamy Cię, abyś przestudiował wszystkie odniesienia niniejszej książki w wersji online i przeprowadził własne badania. Zachęcamy Cię do wysłania niniejszej książki w wersji online wszystkim, których znasz, wlaczajac w to własne, osobiste komentarze na temat tego, czego się dowiedziałeś.

- **Skontaktuj się z Twoimi przedstawicielami politycznymi.** Nie zakładaj z góry, że Twoi przedstawiciele polityczni znają fakty opisane w niniejszej książce. Bo chociaż niektórzy z nich zostali wyniesieni do władzy przez interesy korporacyjne, to wielu inych jest ich ofiarami, tak jak bez wątpienia my wszyscy. Przedstawiciele tej drugiej grupy z pewnością będą chcieli udowodnić, że reprezentują Twoje interesy.

  - Prześlij kopię tej książki do swoich politycznych przedstawicieli.

  - Zapytaj swoich polityków, czy znają fakty historyczne opisane w niniejszej książce. Ich odpowiedzi mogą Cię zaskoczyć.

- **Podejmij zorganizowane działania na rzecz rozpowszechniania tej książki.**
  Najlepszy sposób na dotarcie niniejszej książki do najdalszych zakątków Twojej wsi, miasteczka, miasta i kraju to utworzenie grupy wsparcia wraz z innymi czytelnikami, podzielającymi Twój zapał do działania. Najważniejszym zadaniem takiej grupy jest oczywiście szukanie sposobów na rozpowszechnienie tej książki w społeczności lokalnej i dopilnowania, aby dosłownie każdy ją przeczytał. W wyniku takiego dzialania z pewnością będzie można podjąć wiele innych pożytecznych akcji.

- **Odszukaj ludzi myślących tak jak Ty i podejmij z nimi współpracę.**
  Istnieje tu wiele możliwości i wiele obszarów działania i zaangażowania. Należą do nich:

  - Ochrona środowiska
  - Alternatywne źródła energii
  - Naukowo udowodnione naturalne metody leczenia
  - Uprawy ekologiczne
  - Mikrofinansowanie i inne alternatywne formy ekonomii
  - Wszelkie inne dziedziny, dzięki którym uda się zmniejszyć ogólnoświatową kontrolę interesów korporacyjnych nad naszą planetą

- **Głosuj własną kieszenią.**
  Bądź ostrożny, decydując gdzie i jak wydajesz pieniądze, tak samo, jak jesteś ostrożny, kiedy głosujesz na polityków. To, gdzie i na co wydajesz pieniądze, naprawdę zmienia świat. Na przykład:

  - Kupując produkty ekologiczne glosujesz przeciwko przemysłowi chemicznemu razem z produkowanymi przezeń pestycydami.
  - Kupując samochód oszczedzajacy energie glosujesz przeciwko przemysłowi petrochemicznemu i zanieczyszczaniu środowiska.
  - Korzystając z naukowo udokumentowanych naturalnych metod leczenia i zachęcając do nich swoją rodzinę glosujesz przeciwko farmaceutycznemu przemysłowi chorób i jego monopolu w zakresie zdrowia.

Platforma na rzecz lepszego świata

Dokumenty i analizy przedstawione w niniejszej książce tworzą podstawę, na której ludzkość może zbudować lepszy świat.

Już dwa lata temu kilkudziesiat osob, ktore ocalaly z obozów koncentracyjnych zebrało się w Oświęcimiu, aby przedstawić nową konstytucję rzadom państw Europy. Ta konstytucja, zatytułowana „Dla ludzi, przez ludzi", wskazywała na konieczność ochrony interesów obywateli przed zachłannością wielkich korporacji.

Niestety, to dziejowe wezwanie, zaprezentowane jako „Sztafeta Życia" (ang Relay of Life) przez grupę ludzi o najwyższym autorytecie moralnym na świecie, zostało zignorowane przez przywódców politycznych Europy. Wprost przeciwnie, przez podpisanie Traktatu Lizbońskiego, ci krótkowzroczni politycy, dali zielone światło dla procesu, który wyda cały kontynent europejski w rece dokładnie tych samych korporacyjnych interesów, które juz byly odpowiedzialne za obie wojny światowe.

W tej sytuacji my, autorzy niniejszej książki zdecydowaliśmy się dołączyć do niej to wezwanie i upowszechnić je jako platformę polityczną i nieodzowny warunek ocalenia demokracji dla ludzi żyjących dzisiaj i dla przyszłych pokoleń. Na następnych stronach przedstawiamy ten historyczny odzew o „Sztafete Zycia" by zbudowac Europe, a także Świat, dla ludzi i przez ludzi . W przeciwieństwie do wielu lokalnych i narodowych inicjatyw politycznych, to międzynarodowe wezwanie może osiagnac ogromne wsparcie ze strony zwykłych ludzi z całego świata, ponieważ jego treść niesie bezprecedensową wiarygodnośc i autorytet: moralną wage słów ludzi ocalałych z piekła najgorszych zbrodni dokonanych przeciwko ludzkości wraz z właściwą analizą przyczyn obu wojen światowych.

SZTAFETA PAMIĘCI – SZTAFETA ŻYCIA

ODEZWA NA RZECZ EUROPY DLA LUDZI I PRZEZ LUDZI

Preambuła

My, ocaleni z Holokaustu, oznaczeni jako niewolnicy numerami, jakie nadano nam w niemieckich nazistowskich obozach koncentracyjnych, czujemy, że czas przemija szybko. Świat coraz mniej chętnie słucha naszego świadectwa o głodzie i nędzy, o wyniszczającej niewolniczej pracy, o wojnie i nienawiści i o nazistowskich zbrodniach.

Przeżyliśmy by widzieć postępujące urzeczywistnianie cudownej idei nowej Europy. Ta Europa miała być zbudowana na pamięci przeszłości, jako na fundamentalnej zasadzie Europy tworzonej dla ludzi i przez ludzi.

Jednak widzimy, że coraz częściej łamie się tę zasadę. W historii Europy podstawowe prawa człowieka do zdrowia i życia to prawa, które łamano najczęściej.

W samym tylko zeszłym stuleciu dwie wojny światowe pochłonęły ponad 100 milionów istnień ludzkich. W serii wydarzeń kształtujących oblicze Europy istnieje jedno miejsce, które wyróżnia się na tym tle jako symbol agonii i śmierci. Chodzi o niemiecki nazistowski obóz koncentracyjny i eksterminacji Auschwitz-Birkenau.

Setki tysięcy mężczyzn i kobiet z całej Europy uwięzione w obozach koncentracyjnych straciły swe życie jako niewolnicza siła robocza w imię zachłanności wielkich korporacji.

Co więcej, dziesiątki tysięcy poniosły śmierć w wyniku pseudomedycznych eksperymentów, prowadzonych na więźniach w celu uzyskania patentów na leki przez spółki farmaceutyczne działające w ramach koncernu IG Farben.

Dzisiaj proces budowania Europy, zachodzi w czasie kiedy my, „świadkowie czasu” wciąż jeszcze dajemy świadectwo o konsekwencjach pogardy dla ludzkiego życia i potrzeb ludzi.

Nasze życie kształtowało się w czasach, kiedy życie ludzkie nie miało żadnej wartości, a niewolnik był potrzebny tak długo, jak długo mógł pracować. Władcami absolutnymi ludzkiego życia byli nie tyle esesmani, co cyborgi zysku i władzy z IG Farben Auschwitz.

To dlatego czujemy się odpowiedzialni za proces budowania nowej Europy tworzonej dla ludzi i przez ludzi.

To nie jest sprawa opinii politycznej.
To jest nasze wezwanie o pamięć.
To to jest nasze wezwanie o życie,
o racjonalne myślenie,
o Europę dla ludzi i przez ludzi,
o sztafetę pamięci,
o sztafetę życia.

Nie możemy pozwolić, aby ta sztafeta została przerwana, nawet jeżeli zza parawanów nowej Europy wyłaniają się dziwne maski, przypominające twarze z IG Farben Auschwitz.

KONSTYTUCJA OBYWATELI EUROPY

Do najbardziej podstawowych praw człowieka należy prawo do zdrowia i życia. Zagrożeniem tych praw są nie tylko konflikty zbrojne, ale także globalne interesy korporacyjne i ich rosnące usiłowania w kierunku wykorzystania ciała ludzkiego i wiedzy o nim jako swojej wyłącznej własności i źródła zysków.

DLATEGO PROKLAMUJEMY JAKO NIEZBYWALNE PRAWA KAŻDEGO EUROPEJCZYKA:

PRAWO DO ZDROWIA

Nasze zdrowie i nasze ciało to najcenniejsze dobra, jakie mamy. Nie mogą być one wykorzystywane jako rynek dla leków patentowanych i innych form działalności komercyjnej. Rozprzestrzenianie chorób jako rynków dla leków jest niekonstytucyjne. Jakikolwiek system opieki zdrowotnej bazujący na tych tych zasadach i je promujący powinien być zabroniony prawem.

PRAWO DO ŻYCIA

Genom ludzki jako plan życia i biologiczna podstawa naszej egzystencji należy do całej ludzkości. Wysiłki zmierzające do zawłaszczenia kodu genetycznego w celu przebudowy, sprzedaży czy manipulacji ciałem ludzkim lub jego częściami dla zysku jest niekonstytucyjne i dlatego zabronione.

PRAWO DO NATURALNEJ ŻYWNOŚCI

Informacje genetyczne wszystkich roślin i żywności, które od tysiącleci rosną na naszych polach i w naszych ogrodach, należą do całej ludzkości. Manipulowanie genetycznym zapisem roślin i jego modyfikowanie w celu uzyskania patentów i tworzenia ogólnoświatowego monopolu rynkowego niesie niebezpieczeństwo, że nasze zapasy żywności będą kontrolowane i wykorzystywane przez korporacyjne interesy. Tak samo jak

w przypadku zdrowia i życia, monopolizacja żywności prowadzi do kontroli nad całymi społeczeństwami.

TAKIE DZIAŁANIA SĄ NIEKONSTYTUCYJNE

Przyczyną, dla której te fundamentalne prawa człowieka nie są jeszcze powszechnie przyjęte i stosowane, jest zasada patentów. Patenty to instrumenty ekonomiczne, napędzające zyski z inwestycji dla całych gałęzi przemysłu, włączając w to przemysł mających bezpośredni wpływ na życie i zdrowie człowieka.

ŻYCIA NIE MOŻNA PATENTOWAĆ

Aby wymusić tę zasadę i chronić zdrowie i życie zarówno naszego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń mieszkańców Europy, patenty w dziedzinie zdrowia, życia i żywności uznaje się za niekonstytucyjne. Wzywamy OBYWATELI Europy, którzy przeczytają tę proponowaną KONSTYTUCJĘ OBYWATELI EUROPY do poparcia jej własnymi podpisami.

IDEA EUROPY DLA LUDZI I PRZEZ LUDZI

Proponowana konstytucja służy jako plan definiujący podstawowe prawa człowieka w całej Europie, wlaczajac w to prawo do zdrowego środowiska naturalnego, poszanowania godności ludzkiej i ochrony wartości społecznych. Przekazujemy tę odezwę mieszkańcom Europy. To oni byli prawdziwymi strażnikami pamięci przekazując pamieć wydarzeń historycznych z pokolenia na pokolenie i pozostaną nimi, kontynuując sztafetę pamięci i sztafetę życia.

Ten dokument oczywiście nie jest jedynie kolejnym emocjonalnym wezwaniem do budowy lepszego świata. Precyzyjna analiza i zasady przedstawione w tym dokumencie sprawiaja, że powinien on być kamieniem węgielnym dla budowy świata, ktory jest osiagalny w ciągu życia u większości z nas.

- **Jak stać się uczestnikiem ruchu Relay of Life (Sztafety Zycia)**

  Jeżeli jako osoba indywidualna lub instytucja chcą Państwo odegrać bardziej czynną rolę w ruchu Relay of Life, prosimy o kontakt.

  Jesteśmy zainteresowani stworzeniem siatki organizacyjnej osób i instytucji zaangażowanych w szerzenie prawdy historycznej i zakończenie dziesiecioleci dezinformacji i wypaczen. Wiedza wraz materialami źródłowymi zawartymi w tej książce torują drogę do osiągnięcia tego celu.

Mogą się Państwo z nami skontaktować za pośrednictwem poczty elektronicznej: **info@dr-rath-foundation.org**